

Lão công của tôi rất nhiều tiền

Contents

Lão công của tôi rất nhiều tiền	1
1. Tiết Tử	2
2. Chương 1.1: Siêu – Không – Thích!	2
3. Chương 1.2	3
4. Chương 1.3	5
5. Chương 1.4	6
6. Chương 1.5	8
7. Chương 2.1	10
8. Chương 2.2	11
9. Chương 2.3	12
10. Chương 2.4	13
11. Chương 2.5	15
12. Chương 2.6	16
13. Chương 3.1	18
14. Chương 3.2	19
15. Chương 3.3	20
16. Chương 3.4	21
17. Chương 3.5	22
18. Chương 3.6	23
19. Chương 4.1	25
20. Chương 4.2	26
21. Chương 4.3	29
22. Chương 4.4	30
23. Chương 5.1	32
24. Chương 5.2	33
25. Chương 5.3	36
26. Chương 6.1	39
27. Chương 6.2	41
28. Chương 6.3	44
29. Chương 7.1	47
30. Chương 7.2	49
31. Chương 7.3	51
32. Chương 8.1	55
33. Chương 8.2	58
34. Chương 9.1	62
35. Chương 9.2	64

Lão công của tôi rất nhiều tiền

Giới thiệu

Nguồn: habinhouse. wordpress. com Cái gì gọi là “Tái ông mất ngựa, yên biết phi phúc”, điều này nà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lao-cong-cua-toi-rat-nhieu-tien>

1. Tiết Tử

Truyền thuyết kể rằng mười năm trước, có bốn bông hoa xinh đẹp – hoa khô của giảng đường cùng nhau đăng ký nhập học, các nàng giống nhau cao ngạo xinh đẹp, giống nhau tự cao tự đại, giống nhau được các nam sinh nhiệt liệt hoan nghênh, lại tựa hồ hung hăng giẫm kẻ khác xuống phía dưới mình, tuyệt không tha.

Các nàng học ở bốn phòng gần nhau, trường học có thể nói là phi thường náo nhiệt—đây là cách nói dễ nghe, khó nghe một chút thì chính là “Gió tanh mưa máu”

Gió tanh mưa máu ư?

Đúng vậy, cách nói này tuyệt nhiên không có khoa trương chút nào, bởi vì trời biết thần biết trong bốn năm này có bao nhiêu “tâm hồn vô tội” của nam sinh si tình bị các nàng không thương tiếc chà đạp, nói gió tanh mưa máu còn là khách khí đấy, máu chảy thành sông mới là thật!

May mắn nhất là các nàng học bốn năm tại trường chưa từng có án mạng nào xảy ra a~, thật là ông trời phù hộ.

Thời gian qua mau, từ lúc các nàng tốt nghiệp đến nay đã sáu năm, các nàng cũng đều đã 27,28 tuổi không biết hiện tại như thế nào? Đã kết hôn chưa?

Thật tốt quá sau nhiều năm như vậy, các nàng có phải vẫn “thân thiết” với nhau như xưa không? Trước kia học cùng trường, các nàng cạnh tranh về thành tích, cạnh tranh về bạn trai, hiện tại có lẽ là so về sự nghiệp, so về lão công chẳng?

Àn, chẳng qua là nếu như các nàng có “nghiệt duyên” thì may chẳng còn cùng nhau ở một chỗ...

2. Chương 1.1: Siêu – Không – Thích!

Thi Ánh Điện giật không thể phá nát con đường này, đèn rực rỡ hai bên, bốn bề nhà cửa thiết kế đẹp đẽ, xe trên đường lao vun vút với đèn sáng lóa mắt, cho nên dù trời đã tối mịt thì ánh sáng từ bốn phương tám hướng cứ nhiên rõ ràng cố ý chiếu thẳng vào khuôn mặt đang rất tức giận của nàng. Thực sự là tức chết nàng!

Lại được cái kẻ tên Trương Thắng Đình kia, có gan bắt cá nhiều tay mà không có gan nhận, bị bắt quả tang lại không biết xấu hổ, dám đổ hết tội lỗi tày trời lên người một nữ nhân như nàng, hắn nói là nàng quần quýt lấy hắn không rời, hắn là vô tội!

Hắn thực “chân thành” nói như vậy, hắn tin tưởng rằng nàng sau đó sẽ cùng những nữ nhân ngu ngốc xung quanh hắn tranh cãi kịch liệt, để cho kẻ vô sỉ như hắn làm ngư ông đắc lợi sao? Cứ nằm đó mà mơ đi!

Hắn cứ như vậy giả vờ vô tội, được, nàng sẽ giúp hắn! Một cước hung hăng đá hắn lăn lông lốc, trên mặt hắn lộ vẻ khiếp sợ, đau đến chết đi sống lại thống khổ kêu rên, sau đó nàng dùng chính vẻ mặt “ngây thơ vô (số) tội” đối với hắn mỉm cười nói thực xin lỗi, rồi tiếp theo xoay người vội vàng bỏ của chạy thoát thân!

Cho dù có là như thế thì vẫn không thể xả hết nỗi hận trong lòng nàng!

Nàng – Thi Ánh Diệp, từ nhỏ tới lớn, có người nào là không cẩn thận nâng niu yêu thương nàng không? Từ lúc đi mẫu giáo, đi tiểu học, rồi đến trung học, vào đại học, và ra ngoài xã hội, chỉ có nàng mới ỨC HIẾP người khác, khi nào thì đến lượt người khác ỨC HIẾP nàng cơ chứ?

Tên Trương Thắng Đình đáng chết! lúc trước nếu không phải thấy hắn bộ dạng cũng khá chất phác, tuy nhiên cũng không có thiện cảm gì nhiều đối với hắn, chỉ là đơn phương nên nàng căn bản không cho hắn cơ hội theo đuổi mà đồng ý làm bạn bè.

Nhưng là nàng vạn vạn không có nghĩ tới, người nào thì cũng có mặt nạ mặt kia, hắn bề ngoài giống một nam nhân hiền lành, chân thật nhưng ai biết tâm địa lại độc ác bắt cả nhiều tay như thế nào, nàng giờ đã hiểu!

Đáng giận! nàng chính là siêu không thích như vậy!

Kim không được trong lòng bùng bùng lửa giận, phần nộ nàng giơ chân cao lên dùng sức đạp thật mạnh vào cái thùng rác ven đường, không nghĩ tới vang lên đến hai tiếng nổ.

“Phanh!”

“Phanh!” Thời gian hơn kém nhau chưa đến năm giây.

Nàng đầu tiên là sững sờ, sau đó hoài nghi quay đầu nhìn về hướng phát ra tiếng nổ thứ hai cách đó không xa xem thử, chỉ thấy người vừa gây ra tiếng động đó cũng đang chăm chú nhìn về phía nàng, nhất thời, nàng trợn mắt lên nhìn người đó với vẻ mặt biểu lộ sự không thể tin được.

Cũng vào lúc đó, từ trên chiếc xe đang đỗ bên đường, một mỹ nhân từ từ bước xuống.

“Người chờ ta một chút.” Mỹ nhân quay người hướng tài xế trong xe dặn dò, rồi lùi về phía sau đóng cửa xe lại, vừa di chuyển vừa ngẩng đầu lên kịp thấy hai cô gái phía bên kia đường đang ngây ngốc đứng nhìn mình nhất thời cũng ngăn người ra theo.

3. Chương 1.2

“Cảm ơn đã ghé qua!”

Tại cửa hàng tiện lợi trên phố, một cô gái ăn mặc giản dị bước ra, cô lơ đãng liếc nhìn ba cô gái đang đứng bất động bên kia đường, vốn tò mò không biết sao lại có kẻ ngốc như vậy đứng bất động giữa phố, không nghĩ tới chính mình vừa nhìn thấy liền cũng lây bệnh “ngốc” khoảnh khắc đó hai mắt mở lớn không nói lên lời.

Thời gian đối với bốn người lúc đó dường như đột nhiên ngừng lại, các nàng ai cũng không nhúc nhích, cũng không cất tiếng nói lời nào, nhưng trong lòng cùng hét lên một câu.

Uy, hôm nay là cái ngày quái quỷ gì vậy?!

Bên cạnh cửa hàng tiện lợi có một quán cà phê nhỏ, không khí tao nhã, âm nhạc theo lòng người, những người đến đây chủ yếu là nhàn nhã ngồi nhấm nháp một tách cà phê, hoặc lật xem tạp chí giết thời gian.

Nhưng hôm nay không khí trong quán lại không hề như thế, bởi bốn mỹ nhân, mỗi người một vẻ đại giá quang lâm đến cái quán nhỏ này, làm chủ quán cũng nhất thời kinh ngạc đồng thời thu hút mọi ánh nhìn trong quán.

Các nàng ngồi ngay ngắn quanh một chiếc bàn nhỏ, bốn người ngồi bốn hướng, phân chia rõ ràng.

Các nàng trầm mặc cũng mỉm cười, thưởng thức cà phê cũng mỉm cười, nói chuyện cũng mỉm cười, chia ra làm việc gì cũng mỉm cười, làm như thế chính là xinh đẹp mê người, làm cho người khác không khỏi say sưa

ngắm nhìn. Nhưng là, nếu người nào có lá gan tiến lại gần các nàng, nghe thấy các nàng đối thoại, sẽ biết hết thấy chỉ là vẻ bên ngoài.

“Như vậy đã nhiều năm không thấy, không nghĩ tới ba người các cô cũng bắt đầu theo chủ nghĩ tự nhiên nha!” Ngôn Hải Lam mỉm cười nhìn gương mặt ba cô gái phía trước, cô thật sự cao hứng, mọi nét căng thẳng đều biến mất chỉ còn lại những đường nét tuyệt mỹ.

“Không có biện pháp, ai kêu ta trời sinh đã nghiêng nước nghiêng thành, cho dù không trang điểm cũng rất xinh đẹp!” Hà Xảo Tình mỉm cười nói. Cô sống cũng gần đây, chỉ là ghé ngang mua chút đồ thiếu không ngờ tới lại có cơ hội gặp lại những người bạn từ thời đại học này, sớm biết như thế, cô đã mặc trang phục dự tiệc tối nay đến.

“Như thế nào mỹ nữ xinh đẹp của chúng ta lại đi đôi dép lê rẻ tiền đó vậy, xem ra vị nam nhân này cũng có sở thích đặc biệt a!” Thi Ánh Diệp mỉm cười tiếp lời, nàng vừa mới bị một tên nam nhân khốn khiếp “chơi” một vỏ đau, tâm trạng rất là kém, may là hán tuyệt đối không có khả năng tiết lộ điều đó cho ba nữ quái trước mặt được, nhược điểm của nàng cũng không vì thế mà bại lộ, làm cho ba người kia cười nhạo nàng, có chết cũng không!

“Là nha, có người bề ngoài thực sự rất xinh đẹp, ai đoán được lại thô lỗ đá thùng rác như vậy, giống như muốn làm cho tất cả nam nhân tránh xa mình vậy.” Quan Chi Yên nín cười đáp, cô tận mắt thấy người đẹp Thi Ánh Diệp hung hăng đá thùng rác a~

Thi Ánh Diệp nhú mày, cứng ngắc hỏi lại: “Cười người hôm trước hôm sau người cười, những lời này có nghĩa như thế nào chắc mọi người ai cũng hiểu rõ chứ?”

Không khí lại rơi vào trầm mặc, Hà Xảo Tình chuyển hướng nhìn về phía Ngôn Hải Lam, cười yếu ớt mở miệng: “Đều nói nhiều rồi, ta vẫn chưa biết các người công ăn việc làm ra sao? Thực sự vất vả a~”

“Là nha, có đôi khi ta thực sự hâm mộ những nữ nhân thuộc dạng “bình hoa”, làm việc thoải mái, hết giờ có thể về, không như ta cực kì vất vả, lại còn phải làm thêm giờ nữa!”

“Bình hoa thì có gì đáng hâm mộ cơ chứ, có hâm mộ thì nên hâm mộ Bà chủ của công ty ý, Boss đó rất có thể lực đó muốn nghỉ lúc nào thì nghỉ. Tuy nhiên thân là lão bản của công ty mỗi ngày phải quản lý các ban ngành khác nhau, cũng có lúc bắt nhân viên ở lại làm thêm giờ, nhưng thành thật mà nói, ta cũng không hi vọng nhân viên của mình làm thêm giờ để lãng phí tài nguyên của công ty.”

“Điều này không cần bàn cãi nữa, có rất nhiều tổng tài của các công ty lớn lúc nói chuyện phiếm với ta cũng từng đề cập đến ý tưởng tương tự.”

“Tại sao phải tăng ca nhỉ? Lãng phí điện nước, ta chính là không chuẩn cho nhân viên tăng ca!”

“Xem bộ dạng của các người bây giờ so với thời còn đi học có vẻ bề bộn rất nhiều việc a. Ta nghĩ bạn như thể liệu các người còn có thời gian đi hẹn hò với bạn trai không?” Thi Ánh Diệp mỉm cười nói.

“Như thế nào không thể?!” Ngôn Hải Lam nhú mày một chút, đột nhiên hừ lạnh.

“ta nhiều bạn trai đến không nhớ hết nổi, đều được khoảng nửa tháng.” Quan Chi Yên đắc ý, ánh mắt không giấu nổi sự thích chí.

“Nửa tháng thay một lần ư, ta một tháng thay không biết bao nhiêu người.” Hà Xảo Tình nhấp một ngụm cà phê, bên miệng cảm ý cười.

“Xem ra làm bạn trai của các người thực vất vả nha, hẹn hò còn phải xếp hàng? Bạn trai ta như vậy còn hạnh phúc hơn nhiều, bởi vì đối với ta mà nói thực yêu chỉ có một người.” Thay những lời nói của bọn họ, bạn trai các người hiện tại không phải là yêu thực sự!

“Ta chưa có nói cái đám xếp hàng chờ đến lượt hẹn hò với ta là bạn trai ta, chỉ là vô duyên theo đuổi, hơn nữa bọn họ vất vả thì cũng có sao? Chỉ cần lão công ta không vất vả như vậy là được rồi.” Hà Xảo Tình phản bác.

4. Chương 1.3

“Người đã kết hôn?” Thi Ánh Diệp đề nén sự kinh ngạc trong lòng, lấy ngữ khí bình thản cười nói. Mặt khác, hai người còn lại tuy mặt tỏ ra bình tĩnh mỉm cười nhưng trong lòng cũng thực chấn động, lắng tai chờ nghe câu trả lời.

Kết hôn? Như thế nào mà cô ta đã kết hôn rồi, chính mình vẫn còn độc thân, cái quá khứ oanh liệt như vậy, thực đúng là lừa gạt người!

“Các người không biết là tuổi 26,27 là độ tuổi đẹp nhất của người con gái sao? Đẹp nhất không kết hôn, chẳng lẽ chờ tới lúc răng mọc méo, tóc bạc trắng mới vội vàng lấy chồng đấy chứ?” Hà Xảo Tình nói.

“không nghĩ tới người lại xem thường bản thân như thế, ta có thể khẳng định dù 40 tuổi ta vẫn sẽ đẹp như bây giờ.” Thi Ánh Diệp không cam lòng yếu thế mỉm cười phản kích.

“Cho nên người định 40 tuổi mới lấy chồng sao?”

“Như thế nào có thể! Người cũng đã kết hôn thì ta còn đợi đến bao giờ mới kết hôn đây? Đừng quên trước nay ta vẫn là được hâm mộ nhất!” Thi Ánh Diệp mỉm cười khiêu khích, đây gọi là có chết cũng không thể chịu thua, dù có nói dối cũng phải bảo toàn được danh dự.

“Sau bao nhiêu năm mà da mặt người vẫn dày như vậy nhỉ?!” Hà Xảo Tình cười trào phúng.

“Vâng da mặt ta dày, ta liền đây khoe luôn lão công của ta thực sự rất nhiều tiền, mong người cũng đừng quá hâm mộ!” Thi Ánh Diệp cười nhẹ khê nâng tách cà phê lên, tao nhã nhấp một ngụm.

“Người kết hôn với người có khi là một lão già nhiều tiền không thì cũng là một kẻ vô dụng chẳng? Lão công của ta thực tài giỏi, cho dù không xuất thân từ gia đình giàu có, không có khối tài sản đồ sộ hậu thuẫn, nhưng chỉ cần động não một chút là có thể kiếm được mấy vạn nhân dân tệ trong chốc lát. Chẳng qua, hẳn thông minh nhất là cưới ta làm vợ a.” Hà Xảo Tình đắc ý nhướng mày lên cảnh giác.

“Có tiền hay tài giỏi đối với ta vốn là thiết yếu nhất định đã có, nhưng xin lỗi, bộ dạng xấu xí thì không thể chấp nhận được. Lão công của ta rất anh tuấn, con của chúng ta sau này nhất định là mỹ nam mỹ nữ hết.” Ngôn Hải Lam bừng tách cà phê lên, nhìn nước trong cốc hơi gợn nhẹ, cũng lâu bầu, quyết không cam chịu yếu thế hơn.

“Có tiền, tài giỏi, anh tuấn dĩ nhiên là quan trọng, nhưng hạnh phúc thực sự không phải dùng những thứ đó để mua được hay đổi được. Lão công của ta có tuổi trẻ, thể lực sung mãn, hại ta ngủ mỗi ngày đều không đủ giấc.” Quan Yên Chi nhẹ giọng trách mắng, vẻ mặt lộ ra sự hạnh phúc mỉm cười.

Chết tiệt, không phải là ba người bọn họ đều đã kết hôn rồi chứ? Thi Ánh Diệp nghiêng răng nghiêng lợi âm thầm tự hỏi. Nàng phi thường phi thường không thích, chẳng lẽ nàng lại xui xẻo đến thế ư, trở thành người duy nhất trong bốn người không gả được ra bên ngoài sao?

Trương Thắng Đình đáng chết! nếu không phải hắn dây dưa làm lãng phí nửa năm của nàng nói không chừng giờ này nàng cũng đã gả ra ngoài rồi.

Hỗn đản! Nàng có chết cũng không thể hé ra cho ba người kia biết chỉ còn mình nàng chưa kết hôn, lại còn bị tên bạn trai khốn kiếp không có tiền “xử đẹp”, chỉ vừa mới chia tay mà thôi. Nàng chết cũng không để cho bọn họ phát giác ra!

Lời nói trên chẳng qua là vì muốn giữ thể diện và tranh thắng bại mà nói dối thôi, ba người kia sẽ không biết chứ? Nói không chừng ba người kia cũng giống mình thôi, đều là phô trương thanh thế giả, lời nói thật thật giả giả không biết đâu mà lần.

Thi Ánh Diệp nhanh chóng hiện lên một tia hoài nghi, biểu hiện hoàn toàn bất động nhẹ nhàng mỉm cười.

“Một khi mà lão công mọi người đều xuất sắc như vậy, chi bằng giới thiệu cho mọi người thưởng thức một chút, nếu không thực lãng phí nha. Vậy hay là mời bọn họ tới đây, chúng ta cùng làm quen.” Nàng chậm rãi mở miệng.

“Thực ngại quá, lão công ta vừa vặn mới đi công tác.” Hà Xảo Tình nói.

“Lão công ta cũng vậy.” Quan Yên Chi nói.

“Lão công ta tuy không đi công tác nhưng hiện đang phải tiếp đãi một vị khách trọng yếu của công ty đến từ Mỹ, cho nên cũng không thể đi được.” Ngôn Hải Lam kết thúc.

“Thật đáng tiếc! tất cả mọi người đều không đi được à?” Thi Ánh Diệp bất chấp tỏ ra tao nhã mỉm cười, trong lòng lại nghĩ: Khẳng định có vấn đề!

“Vậy lão công của người thì sao? Người là người đề nghị khẳng định lão công của người có thời gian rảnh để tới đây chứ hả?” Hà Xảo Tình mỉm cười nháy mắt nhìn nàng.

Thi Ánh Diệp đột nhiên hóa đá.

“Lão công ta tuy là có chút rảnh, nhưng kêu một nam nhân như hấn tới chỗ chị em phụ nữ như vậy mà đàm đạo, hấn thật không tự nhiên, cho nên đợi nhóm lão công các người cùng tới có lẽ hợp lý hơn.” Nàng quần chỉ nói bừa một câu giải nguy, sau bổ sung thêm một câu: “Không biết lão công các người khi nào thì rảnh nha?”

“Cái này... ta phải về hỏi lại đã.”

“Theo ta được biết, lão công ta làm việc đã lên lịch dài tới tận năm sau.”

“Ta cũng giống thế, cần về hỏi lại đã.”

“Nói thật, nhìn biểu hiện lúc này của các người, người khác cũng không thể tin được là các người đã kết hôn, lão công lại vĩ đại như thế huống chi là ta.” Thi Ánh Diệp mỉm cười tung một câu hiểm ác móc máy T^T

“Bệnh đa nghi của người hình như nặng quá rồi đó? Lừa người thì bọn ta được cái gì lợi lộc?”

“Người nghi ngờ người khác sẽ không lại chính mình gạt chúng ta chứ?”

Nàng trong lòng chấn động mạnh, nhưng một chút cũng không chịu nhận thua.

“Được rồi, một khi đã như vậy, chúng ta liền quyết định một ngày xác định nào đó, mang theo lão công đến cùng nhau làm quen.”

Nàng dứt khoát nói: “nửa năm nữa đi, ta nghĩ lão công các người bận bịu quanh năm rồi sẽ không từ chối ái ân bỏ ra hai, ba giờ đi gặp mặt chứ?” Mà nàng trong nửa năm này tuyệt đối sẽ tìm cho mình một đại soái ca thực nhiều tiền.

“Không thành vấn đề.” Hà Xảo Tình, Quan Yên Chi và Ngôn Hải Lam đồng thanh cất tiếng.

“Tốt lắm, vậy một lời đã định.”

“Không gặp không tha.”

5. Chương 1.4

Đó là một tháng trước.

Từ ngày gặp lại ba địch nhân hồi đi học, thời gian cứ như vậy trôi qua thực nhanh thoắt cái đã hết một tháng mà cái kế hoạch kết hôn nhanh chóng của nàng vẫn chưa tiến triển thêm bước nào. Có thể nào như vậy không?

Thi Ánh Diệp ngồi trong xe chờ đèn xanh bật sáng, gục đầu xuống tay lái âm thầm than khóc, nàng càng ngày càng hoài nghi xem ra cái hành động nông nổi lúc đó của nàng thực sự là tự đào mồ chôn mình mà >_< cái=“” gì=“” mà=“” có=“” chết=“” cũng=“” phải=“” nói=“” đối=“” như=“” vậy,=“” giờ=“” thì=“” hay=“” rồi,=“” đến=“” bao=“” giờ=“” mới=“” thành=“” hiện=“” thực=“” đây=“”>

Đèn đỏ chẳng biết từ khi nào đã chuyển xanh, các xe phía trước đã cách xa được hơn hai mươi mét, nàng định thần lại, nhanh chóng ngồi thẳng lại, để chân phải lên bàn đạp chuẩn bị tăng tốc thì đột nhiên nghe thấy “Phanh!” một tiếng, xe của nàng cùng lúc đó dụng phải một va chạm rất mạnh.

Khoảnh khắc này, đầu óc nàng hoàn toàn trống rỗng, hai tay theo phản xạ giữ chặt tay lái, chân đạp thật mạnh phanh.

Một giây dài như một thế kỷ, bốn phía cảnh vật hoàn toàn tĩnh lặng, các đường nét hiện lên sao mà ngày càng rõ nét, bên tai nàng im ắng đến lạ lùng, không một tiếng động, âm thanh.

“Cộp cộp cộp!”

Chậm rãi, thanh âm từ xa dần truyền tới bên tai nàng, mờ mờ quay đầu lại, chỉ thấy có người không ngừng đập cửa kính xe của nàng, miệng hình như đang nói một điều gì đó.

“Này cô ơi! Này cô ơi!”

Ngay lập tức khi thanh âm truyền tới tai, bốn phía xung quanh dường như đều trở lại như bình thường, biết chính mình vừa thất thần cô lập tức có cảm giác trở lại.

Nàng từ từ mở cửa xe, thấy mờ mờ bên ngoài rất nhiều người.

“Cô gái, cô ổn chứ? Có bị thương ở đâu không?” Những người bên ngoài cửa xe quan tâm hỏi.

Nàng thong thả lắc đầu, “đụng xe rồi” ba chữ lóe lên trong đầu nàng. Nàng trừng mắt nhìn, dùng sức mở cửa xe nhưng không được, phải nhờ sự giúp đỡ bên ngoài mới mở ra được.

“Người không có việc gì là tốt lắm rồi!” Nhân viên cứu hộ an ủi, rồi bổ sung một câu: “Đã có người đi báo cảnh sát rồi.”

“Cảm ơn.” Thi Ánh Diệp mỉm cười yếu ớt trả lời, đoạn quay đầu xem người đã đụng phải xe của nàng: “Người đó không có bị thương chứ?” Đối phương cả xe dường như đều bị hỏng rất nặng, nước từ đuôi xe không ngừng rỉ ra, xem ra cú va chạm lúc này lực rất lớn a~

“hai túi khí an toàn đều được bật kịp thời, người cũng không có việc gì, chẳng qua là bị dọa đến chết điếng người thôi.”

Nàng lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, tuy rằng nàng mới là người bị hại nhưng nàng không muốn đối phương cũng phát sinh việc gì, thứ nhất vì nàng chán ghét nhìn thấy máu, thứ hai là phương diện bồi thường thực rất phiền toái.

Nàng ngậm ngùi thương xót cái xe đã “vui vẻ về thăm ông bà” của nàng, bất đắc dĩ hướng đối phương, vừa tới gần, nhìn rõ người ngồi trong xe đang ngây ngốc, nàng liền đứng hình.

Như thế nào lại là một lão tiên sinh đây! Trời ạ!

Chẳng qua cũng chỉ là lời nói, dù sao cũng không thay đổi được gì.

“Tiên sinh, người lái xe như thế nào vậy? Chẳng lẽ tiên sinh không thấy xe của tiểu sinh ở phía trước ư?” Nàng nhíu mày hỏi lão tiên sinh trên xe, bộ dạng của ông ấy ít nhất cũng đến bảy mươi tuổi, thật không biết người nhà ông ấy nghĩ cái gì mà lại để ông ấy lái xe ra ngoài như vậy?

Đối phương ngây ngốc nhìn nàng, không hề có phản ứng gì.

“Tiên sinh, tiểu sinh đang nói với người đó, người có nghe thấy gì không vậy?” Nàng hỏi lại.

“Ông ấy hình như bị dọa chết khiếp rồi, tôi lúc này cũng hỏi ông ấy có bị thương không, ông ấy cũng như vậy không phản ứng gì.” Người bên đường đối với nàng giải thích “Xem tình cảnh này chắc phải đợi cảnh sát đến giải quyết rồi.”

Thi Ánh Diệp bất đắc dĩ gật đầu: “rốt cuộc thì sao lại thế này? Như thế nào lại phát sinh sự việc này cơ chứ?” Nàng hy vọng có người chứng kiến để kể cho nàng biết tường tận điều đó, bởi nàng hoàn toàn không ý thức được điều gì đã xảy ra.

“Yên tâm, ở đây có rất nhiều người chứng kiến có thể giúp cô làm chứng, không phải lỗi của cô đâu.” Người bên ngoài an ủi nàng.

“Cảm ơn.” Trừ việc cảm ơn những người đó, nàng thực không biết phải nói cái gì khác.

Một lát sau nhân viên cảnh sát tới nơi, nàng trừ kể lại mình lúc trước va chạm đang làm gì còn toàn bộ sự việc va chạm đều là những người chứng kiến trả lời cảnh sát hộ nàng.

Cũng bởi người gây ra cú va chạm này đang bị dọa đến ngây người, hoàn toàn không thể trả lời bất cứ câu hỏi nào của cảnh sát, ước chừng nửa tiếng sau mới hoàn hồn, rút điện thoại ra liên lạc với người nhà.

Hết nửa giờ sau, sự việc từ trên đường lớn được chuyển qua cục cảnh sát, bởi vì vị lão tiên sinh này hoàn toàn không có bất cứ phản ứng nào, cho nên đành phải chờ người nhà đến cục giải quyết vậy.

Lão tiên sinh không thể tường trình sự việc, nhân viên cảnh sát vì muốn ghi lại toàn bộ sự việc nên quyết định mời cả Thi Ánh Diệp ngồi cùng xe cảnh sát về cục.

Nàng không biết chính mình vì sao lại rơi vào tình cảnh này, bữa tối thì chưa ăn, xe thì tử nạn, lại không biết đối phương có nhiều tiền hay không bồi thường phí sửa xe cho nàng? Điều nàng đau lòng nhất là, xảy ra tai nạn ngoài ý muốn lại không có một người bạn hay người thân tới an ủi nàng.

Nàng rốt cuộc từ khi nào trở nên đáng thương như vậy? Cô độc bị pháp luật hỏi thăm?

Nghĩ tới ba người bạn kia cùng nàng đối đầu thời đi học, lão công rất xuất chúng, rất trẻ tuổi lại có tiền, yêu thương bọn họ như vậy, áp lực cả đêm làm cho cảm xúc của nàng không thể khống chế được, nước mắt trong khoảnh khắc tuôn rơi, không thể thu hồi kịp.

Những viên cảnh sát có mặt trong phòng lúc này đột nhiên “tốt bụng” vô cùng, lúc trước giả vờ bận bịu đi qua đi lại ngẩng trộm nàng vừa lúc thấy nàng rơi lệ, nhất thời tất cả đều trở nên rất rảnh rỗi, cả đám xúm lại quan tâm hỏi:

“Cô gái, cô không có việc gì chứ? Có phải là bị thương ở đâu rồi không?”

“Cô đừng khóc, hay là để tôi giúp cô liên lạc với bạn bè hoặc người thân nha.”

“Cô muốn hay không uống chút gì đó ấm ấm, ăn chút gì đó? Bữa tối chẳng hạn, tôi giúp cô đi mua.”

“Cô đừng lo lắng, vụ va chạm này có rất nhiều người chứng kiến, đối phương sẽ hoàn toàn phải chịu trách nhiệm, không phải là cô sai, cô đừng khóc nữa.”

Đối với sự quan tâm của những viên cảnh sát, nàng chỉ một mực lắc đầu từ chối, nước mắt cứ như thế mà tuôn rơi, làm cho nàng vốn đã xinh đẹp nay lại càng rung động lòng người, khiến ai cũng không đành lòng nhìn cảnh mỹ nhân rơi lệ.

“Cô đừng khóc nữa, tôi lập tức gọi lại cho người thân của ông ta đến xem sao?” Nàng cứ như vậy khóc không ngừng, một viên cảnh sát nhanh chóng đến chỗ điện thoại quay số gọi.

“Cô đừng lo lắng, nếu phương thức hòa giải của đối phương không thích đáng, cô có thể gọi điện cho tôi.”

Mấy viên cảnh sát cứ loạn hết cả lên, như châu chấu cào cào gặp bão, lượn tới lượn lui, lại không ngừng đưa nàng khăn giấy.

Thi Ánh Diệp đón lấy khăn giấy từ tay bọn họ, nàng lại không ngừng khóc. Nàng cũng không hiểu vì sao mình đột nhiên lại khóc mãi không ngừng được như vậy, chỉ biết rằng thật thống khổ! Thiên hạ rộng lớn, bạn bè quen biết cũng nhiều, nhưng giờ phút này nàng lại không tìm thấy một bờ vai để tựa vào, để được an ủi, thật quá cô đơn, ô~

6. Chương 1.5

“Đến rồi, người nhà của ông ta đến rồi.” Viên cảnh sát lúc nãy chạy đi gọi điện đã quay lại, la toáng lên.

Nhất thời trong lúc đó, trừ lão tiên sinh vẫn đang ngây ngốc ngồi ngoài kia, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía cửa chính.

Vị phu nhân và một vị tiểu thư vội vàng tiến vào cục cảnh sát, vừa nhìn thấy lão tiên sinh đang ngồi trên ghế, vị lão phu nhân vội vã tiến đến, còn cô tiểu thư trẻ tuổi kia vẻ mặt khách khí hướng viên cảnh sát hỏi “Xin hỏi –”

“Cô là người nhà của Trần Hà Minh?” Viên cảnh sát hỏi.

“Đúng vậy, ông ấy là ông ngoại của tôi.” Ân Tình gật đầu.

“Vị tiểu thư đây chính là người mà ông ngoại cô đã va xe vào.” Viên cảnh sát chỉ về phía Thi Ánh Diệp.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi thực sự xin lỗi, cô không có bị thương chứ?” Nhìn về phía Thi Ánh Diệp gương mặt đầm lệ, Ân Tình lập tức xin lỗi, vẻ mặt rất chân thành, cúi gập người đúng chín mươi độ hành lễ, không biết phải làm gì nữa. Không biết vị tiểu thư này có bị thương ở chỗ nào không, xem cô ấy rất đau, nếu không sao lại khóc đến như thế?

“Tiểu thư, thực xin lỗi, thực xin lỗi, cha tôi là huyết đường thấp, có thể trong một khoảng thời gian rất ngắn huyết đường đã hạ xuống rất nhanh, vì thế mới phát sinh những sự việc ngoài ý muốn, tôi thực sự cảm thấy có lỗi với cô. Cô không có bị thương ở đâu chứ, thực thực thực xin lỗi cô, đây chính là trách nhiệm của chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ bồi thường cho cô.” Vị phu nhân quay đầu cũng cúi đầu hướng nàng giải thích.

Một khi đối phương đã có thành ý đến như vậy, hơn nữa lại cúi đầu hướng mình giải thích, Thi Ánh Diệp trong lòng lại thấy nản quá, cũng không dám tiếp tục khóc nữa. Nàng cố đè nén nước mắt lại, xụi xụi cái mũi, cố gắng nói “Không có việc gì.”

“Mọi người trước tiên là giải trình sự việc, những người giúp đưa vị tiên sinh này tới đều có ở đây, phu nhân có thể hỏi họ hoặc hỏi lại tôi.” Mắt thấy tình huống trở nên tốt đẹp, Mỹ nữ cũng đã ngừng khóc, viên cảnh sát quay sang nói với vị tiểu thư và phu nhân, sau đó ôn nhu quay qua hướng Thi Ánh Diệp nói: “Tiểu thư, để tôi lấy giùm cô giấy bút khai báo được không?”

Nàng gật đầu, đi theo viên cảnh sát đến bàn làm việc đặt bút khai.

Lúc khai xong tờ trình, nàng mới để ý hình như đối phương lại có người nhà nữa tới, nàng chỉ mơ hồ biết đó là một nam nhân, tâm tình thực đã rất tồi, lại không còn sức lực nào mà quan tâm nữa, hiện tại nàng chỉ hy vọng rằng đối phương sẽ nguyện ý đem xe của nàng đi sửa lại, sau đó nàng có thể phóng về nhà khóc một trận thật lớn là đủ rồi.

Nàng ngồi trên ghế, gục đầu xuống, thu mình lại, khẽ đè nén nước mắt. Đối phương người nhà tới ngày càng nhiều, còn nàng thì cô độc không ai ở bên, càng nghĩ càng thấy buồn. Nước mắt cứ như thế mà dâng lên.

“Xin lỗi cô.”

Đột nhiên có một thanh âm từ trên đỉnh đầu nàng vang lên, nàng nhanh chóng thu lại nước mắt, thông thả ngẩng đầu lên hướng đối phương.

Một mỹ nam cao lớn, rất tiêu sái đang đứng trước mặt nàng, nhất thời làm nàng ngây ngốc sững sờ.

Nam nhân đó dùng chất giọng trầm ấm mẽ người của mình đối với nàng nói: “Tôi nghĩ tôi nên đến bàn với cô về vấn đề bồi thường.”

“Anh là?” Thi Ánh Diệp trừng mắt nhìn, từ từ mở miệng, giọng nói khàn khàn vì hồi nãy đã khóc quá nhiều.

“Ông ấy là ông ngoại của tôi.” Hắn khẽ nghiêng người, chỉ chỉ lão tiên sinh ngồi kia.

“Ân.” Nàng xụi xụi cái mũi, gật gật đầu.

“Xe của cô hiện đang được giữ ở đâu vậy?”

“Nó được kéo đến trạm sửa xe rồi.”

Hắn gật gật đầu “Chi phí sửa xe cô không cần lo lắng, tôi nhất định sẽ tới công ty bảo hiểm xử lý.”

“Cảm ơn!”

“Cô có thể cho tôi biết tên và số điện thoại được không? Có gì tôi còn có thể bảo nhân viên của công ty bảo hiểm liên lạc được với cô.”

Nàng gật đầu, định quay đầu tìm bút viết thì hần đã chuẩn bị sẵn giấy bút đưa tới trước mặt nàng, nàng nhận lấy, nhanh chóng hạ bút ghi lại tên và số điện thoại của mình, sau đó vứt trả bút cho hần.

“Thi Ánh Diệp?” Hần nghi hoặc nhắc lại tên nàng.

Nàng lại gật gật đầu.

“Tốt lắm, mọi người có thể đi rồi.” Viên cảnh sát phụ trách xử lý vụ này đi tới nói với bọn họ, sau đó quay đầu ôn nhu đối với nàng nói “Tiểu thư, nếu bọn họ không chịu đưa xe của cô đi sửa, cô có thể gọi điện thoại cho tôi.”

“Cảm ơn.” Thi Ánh Diệp hướng viên cảnh sát gật gật đầu, rồi hướng đối phương cúi chào, tiện đứng dậy ra ngoài cửa.

Nàng rút cuộc cũng có thể về nhà khóc rồi.

7. Chương 2.1

“Thi tiểu thư!”

Mới ra được cục cảnh sát mấy bậc cầu thang, phía sau đã truyền đến tiếng người nào đó hô gọi, Thi Ánh Diệp dừng cước bộ quay lại nhìn, chỉ thấy vị mỹ nam tiêu sái lúc này trong cục cảnh sát đang tự động đuổi theo.

Hần nhảy hai ba bước đã xuống đến hết cầu thang, đoạn tiến đến trước mặt nàng.

“Cô bây giờ trở về như thế nào?”

“Ngồi taxi đi!” nàng thực sự không định trả lời.

Tám giờ xảy ra vụ va chạm, ở lại hiện trường ước chừng một lúc, sau đó về cục cảnh sát đợi mất một giờ, lại mất thời gian viết tường trình, vừa này đi ra nàng có ngó xem đồng hồ rất nhanh đã mười một giờ, giờ này chẳng biết còn xe bus hay không, an toàn nhất bây giờ là đi taxi về.

“Tôi đưa cô về!” Mỹ nam lập tức hạ quyết định.

Thi Ánh Diệp sửng sốt một chút, nhanh chóng lắc đầu “Không cần đâu.”

Nàng sợ chính mình không điều chỉnh được cảm xúc, chưa về tới nhà đã khóc toáng lên, đến lúc ấy chắc hẳn sẽ cho rằng nàng là một kẻ điên, mà nàng một chút cũng không muốn một nam nhân ưu tú như vậy nghĩ mình là kẻ điên, chẳng qua đổi lại là tài xế taxi thì chẳng có cái bản khoản gì.

“Tôi nhất định sẽ đưa cô về!”

Hần bỗng nhiên túm chặt lấy tay nàng, kiên định quyết không buông kéo nàng hướng chỗ hần đậu xe, làm nàng trong khoảng thời gian cực ngắn đó thì ngây dại, hoàn toàn không biết phản ứng như thế nào.

Đến nửa ngày sau mới định thần “Thực sự không cần mà, với lại đi taxi cũng rất tiện—” chính là lời còn chưa dứt đã bị đánh gãy.

“loại phương tiện đó không an toàn chút nào cả.”

“Sẽ không, hiện tại các loại taxi thực là phương tiện an toàn nhất a— cho nên...”nàng lại mở miệng từ chối lập tức lại bị hần ngắt lời.

“Tôi không đáng để tín nhiệm sao?”

Thi Ánh Diệp một chút cũng không hiểu hần hỏi mấy cái này để làm chi nữa.

Không phải bọn họ đây là lần đầu tiên gặp nhau sao? Hơn nữa hần tên gọi gì, họ là chi nàng còn không biết, chỉ biết hần là cháu của lão tiên sinh đã va phải xe của nàng mà thôi, hần như thế nào lại đối với nàng nói hai chữ “tín nhiệm” kia chứ? Hần chẳng lẽ không tự biết, những lời ấy rất kỳ quái sao?

Trong lúc nàng đương tự hỏi, hần đã nhẹ nhàng đem nàng kéo vào trong xe, sau đó nhanh chóng đóng sập cửa xe lại, rồi lập tức ngồi vào vị trí lái xe.

Nàng trừng mắt nhìn, vất vả lắm mới định thần lại được, phản ứng có điểm trì độn vội vàng định mở cửa xe xuống nhưng cửa đã khóa, chỉ còn tiếng lách cách vang lên trong không gian tĩnh lặng.

Nàng mở to mắt không thể tin được “Uy—!”

“Tôi là Ân Nghệ. Ân trong ân cần và Nghệ trong Hậu Nghệ.”

Ai quản người tên gì cơ chứ! Cảm xúc vốn đã không ổn định Thi Ánh Diệp thiếu chút nữa đã lớn tiếng rít gào trước mặt hần.

8. Chương 2.2

Nàng hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng kiềm chế bản thân “Ân tiên sinh, tôi biết là anh cảm thấy đối với tôi thực có lỗi, đưa tôi về nhà cũng xem là hảo ý, nhưng thực là không cần phải phiền toái như vậy đâu!”

“Một chút cũng không phiền toái.”

Nhẫn nại, nhẫn nại!

“Anh thực không cần làm như vậy, tôi đi taxi về.”

“Tôi đưa cô về!”

“Anh không phải là đang bức tôi phải nói hết ra đấy chứ?” Thi Ánh Diệp rốt cuộc nhịn không được cao giọng phẫn nộ, tiếp đến liền tuôn ra một tràng không ngừng nghỉ “Tôi tự mình về thì sao chứ? Tôi không cần bồi thường, không cần hảo ý nữa, tôi chính là muốn tìm một nơi yên tĩnh khóc lớn một trận, sao nào, chẳng lẽ như thế cũng không được?”

“Anh nghĩ anh là ai kia chứ? Đáng chết hỗn đản! Anh như vậy cảm thấy có lỗi ư? Muốn chịu trách nhiệm với tôi sao? Được, vậy anh cưới tôi đi! cùng tôi kết hôn luôn đi! Tôi cho anh chịu trách nhiệm cả đời, chịu trách nhiệm đến chết luôn! Đáng chết! Hỗn đản! Con mẹ nó!” Thống khổ gào to lên, nàng rốt cuộc cũng không nhịn được thêm nữa khóc rầm rức.

Ô... nàng một chút cũng không muốn giữ hình tượng nữa, một chút cũng không tưởng đối với một mỹ nam như vậy mắng to, cũng bởi nàng thực thực chán ghét, không khéo dây thần kinh cảm xúc của nàng bị đứt rồi cũng nên, đáng ghét!

Nàng nghĩ chính mình là thất bại rồi, sống tới hai mươi bảy tuổi nhưng không có lấy một người bạn tri kỷ, nam nhân làm bạn với nàng cũng đều vì muốn tiếp cận nàng, không có một ai chân thực muốn làm bạn với nàng, duy nhất một kẻ làm nàng mong chờ một chút, nhưng lại “xấu xa” vứt bỏ nàng.

Nàng như thế nào lại đáng thương như vậy, như vậy thật đáng buồn a~ Xảy ra tai nạn nàng chỉ muốn có một người để an ủi mình thôi mà, cũng không có...Nàng như vậy đáng thương...ô...

“Được, tôi cưới cô.”

Cái gì, hần vừa nói cái gì cơ? Nàng vẫn xụi xụi quay đầu nhìn hần.

“Được, tôi cưới cô.” Ân Nghệ nhìn nàng kiên định lặp lại.

Thi Ánh Diệp gương miệng trợn mắt nhìn hần, bộ dạng bị hần dọa đến khiếp sợ.

“Được, tôi cưới cô.” Ân Nghệ lần thứ ba lặp lại, thân thủ ôn nhu dùng tay lau khô nước mắt cho nàng.

Thẳng đến nước mắt bị hần lau khô hết, nàng đông cứng như tượng đột nhiên lùi về phía cửa xe, lấy vế mặt thực khiếp sợ, kinh hãi trừng mắt nhìn hần.

“Người, người...Người thực hay nói giỡn a~?” nàng âm thanh hoảng sợ hỏi.

“Không phải.” Hần nhìn nàng thật sâu.

“Có ý tứ gì?” Nàng hô hấp rối loạn, đầu óc nổ hàng trăm mảnh.

“Tôi không phải là nói giỡn.”

Nàng chớp chớp đôi mắt trong như nước mùa thu, trừng mắt nhìn hấn nửa ngày, mới phát giác chính mình hỏi vấn đề điên khùng như vậy, nàng là nên hỏi vì sao mới phải?

“Vì sao?” Vì thế nàng hỏi lại, “Chúng ta căn bản là không biết đối phương.” Nàng mờ mịt phe phẩy đầu.

“Tôi biết tên của cô, biết cô chưa kết hôn, cô biết tên của tôi, không phải sao?”

“Nếu theo như anh nói biết tên là nhận thức thì thủ tướng Anh, tổng thống Mỹ, tỷ phú thế giới Bill Gate bla...bla... đều là bạn của tôi hết?” Thi Ánh Diệp mở mắt lớn nhìn hấn, khẽ nhủ mày, day day thái dương.

Ân Nghệ nhin không được nhếch mép cười.

“Nếu cô muốn kết bạn với Bill Gate, thực ra tôi có thể giới thiệu, tôi cùng hấn giao tình cũng không tệ lắm.”

“Đừng có nói giỡn.” Nàng nhìn hấn cười nói.

“Tôi thực quen Bill Gate mà..”

“Cho nên ý của anh là anh rất nhiều tiền hả?” Nàng trào phúng hỏi, nhận ra rằng bản thân đã lấy được phong độ ngày thường.

“Uhm, cái vấn đề này thì chưa thể nói trước được, nhưng là cùng hợp tác với Microsolf làm cho hầu bao của tôi khá là rủng rỉnh, mỗi năm thu về hơn mười triệu.”

Thi Ánh Diệp mắt ngày càng mở lớn, hoài nghi chính mình mới là gặp kẻ điên, nhưng là một kẻ điên bộ dạng rất tuấn tú.

“Tôi phải xuống xe, mở cửa.” Nàng đột nhiên thanh âm lạnh lùng nói.

“Cô không tin lời tôi nói?”

“Tôi đúng là mới bị đụng xe, nhưng đầu không phải là bị đụng đến hư rồi đâu.” Nàng châm chọc.

Ân Nghệ ngẩn ngơ, nhin không được khẽ cười ra tiếng, tiếp theo lại nghiêm nghị nhìn nàng, ôn nhu mở miệng “Cô có tin hay không tình yêu sét đánh? Nếu tôi nói vừa nhìn thấy cô tôi liền bị như vậy, cô có nguyện ý tin tưởng điều đó không?” (uầy đoạn này ngọt ngào nhỉ? bao giờ mới có người vừa gặp đã yêu mình nhỉ? mà anh ý chém đây =.=)

9. Chương 2.3

Thi Ánh Diệp không thể tin được trừng mắt nhìn lại hấn, những lời chuẩn bị nói ra đều bị thu về hết, nàng á khẩu.

“Anh...”

Vừa thấy đã yêu, hấn có phải là muốn cùng nàng nói giỡn không? Rốt cuộc là hấn phi thường điên hay là đầu của nàng thực bị đụng hỏng rồi, nàng thực sự không có biết? Nếu không phải thế thì những lời nói này là cái gì tình huống?

Ánh Diệp mắt mở căng hết cỡ, đầu lắc loạn không thể tin nổi, khiếp sợ không ngừng, nhưng trong đồng ý nghĩ hỗn loạn đó lại nảy ra một cái ý tưởng điên rồ khác.

Nếu hấn thực sự như vậy thì đúng là trời giúp nàng rồi!

Hấn bộ dạng rất có tiền, đối với nàng vừa thấy đã yêu, nàng nổi điên, tuôn ra một tràng như song dào dạt xô bờ, hấn cũng không hề phản đối nhất định muốn cưới nàng. Không phải một tháng trước, chính nàng không ngừng tìm kiếm, tìm một lão công để phân thắng bại.

“Anh bao nhiêu tuổi?” nàng không tự chủ được bật thốt ra.

“Ba mươi hai.” (hơi zù nhỉ? T^T)

Kém năm tuổi, vừa lúc tuổi nàng thực hợp a~

“Làm việc gì?”

“Có được hai công ty tư nhân, một ở Đài Loan, một tại Tân Pha Gia, gần đây đang chuẩn bị thiết lập một công ty nữa ở Hồng Kông.”

Tổng tài ư? Hẳn đến cùng là đang tán dóc hay là nói thật? Nếu đó đều là sự thật thì chẳng phải nàng bây giờ sẽ hết toáng lên ư?

Nhanh đáp ứng hẳn, lập tức nói với hẳn được, yes I do.

“Nếu lời anh nói là thật, với điều kiện của anh, chính là bạn gái hoặc vị hôn phu gia cảnh tương xứng mới phải, vì sao cứ nhất định đối với người mới gặp như tôi sinh hứng thú, thậm chí còn có thể nói cưới tôi là sao? Anh...anh có âm mưu gì?”

Ngư ngọc Thi Ánh Diệp, người điên rồi sao? Thật không biết nắm lấy cơ hội ngàn năm này, còn hoài nghi người ta có âm mưu! Người nói mấy lời thừa thãi đó làm gì, chỉ cần nói yes, I do là được rồi.

“Bởi vì tôi đối với cô vừa nhìn thấy đã chung tình. Cho nên âm mưu, mong có được toàn bộ con người cô có được tính là một loại âm mưu không?” Hẳn thân thủ đột nhiên rất quý quái, giọng nói trầm thấp tựa hồ như trong nháy mắt đã hạ xuống âm độ.

Thi Ánh Diệp tự chủ không được run rẩy một chút, cảm giác giống như bị điện giật vậy.

Cái nam nhân này từ nãy tới giờ, trong lời nói có bao nhiêu phần là sự thật, nàng có nên tin tưởng hẳn, nắm lấy cơ hội trời cho này, hay là rời khỏi kẻ điên có bộ dạng tuấn tú này? Nàng thực sự muốn phát điên a~~

Đoạn hồi tưởng lại cái ngày của một tháng trước đây, ba người kia đã từng khoe với nàng lão công bọn họ có biết bao anh tuấn, biết bao thông minh, trẻ tuổi, nghĩ tới đó lý trí của nàng thực nổ banh.

“Là anh nói sẽ cưới tôi. Nếu anh có thể chứng minh được những lời vừa mới nói là sự thực không phải là tán hươu tán vượn lừa gạt tôi, tôi liền gả cho anh.” Nàng mạnh mẽ nói.

“Không vấn đề gì.” Ân Nghệ thâm tình nhìn nàng chấp thuận.

10. Chương 2.4

Nàng nhất định là điên rồi, nếu không nhất định sẽ không làm cái việc mất hết lý trí như thế này.

Nàng kết hôn, ngay sau khi xảy ra tai nạn xa cộ, lại chính là gả cho cháu ngoại của lão tiên sinh đã đụng phải nàng. (xong! ván đã đóng thuyền, chị này chắc lúc ý đầu óc bị đóng bê tông hay sao ấy, nói kết hôn là kết hôn liền, nhanh chóng đã man! ^0^)

chứng thực hẳn quả có rất nhiều tiền, cũng thực nhận thức Bill Gate – vị tỷ phú giàu có của thế giới, hơn nữa bọn họ không chỉ là bằng hữu, mà còn có quan hệ hợp tác làm ăn, cho nên lúc nàng gặp mặt ông ấy trước một hội nghị chuẩn bị diễn ra thì hoàn toàn bị “đóng bê tông” đứng như trời trồng.

Ngoại ngữ rất rành nên nàng nghe đương nhiên hiểu được bọn họ nói cái gì, trừ hồi công việc làm ăn, một số thuật ngữ điện tử chuyên ngành, nàng còn nghe rất rõ người này hỏi Ân Nghệ nàng là ai, hẳn mỉm cười trả lời đây là người ta muốn cưới làm lão bà, mà Bill nghe thấy vậy thì cười tỏ vẻ rất khoái trá, còn nói khi nào kết hôn thì nhất định phải báo cho hẳn một tiếng, người khác có thể không tới nhưng hẳn nhất định sẽ có mặt.

Sau đó, nàng thất thần chỉ thấy trước mặt mình toàn sao là sao, đợi lúc phục hồi được tinh thần thì nàng đã chính thức trở thành một người phụ nữ có gia đình, theo thông tục phải chuyển đến ở cùng hẳn.

Ô~ Thi Ánh Diệp, người nhất định sẽ chết thực thảm, nhất định sẽ bị báo ứng, tại sao lại đi gả cho một nam nhân chính mình còn không có biết?

Nếu hấn là biến thái thì làm sao bây giờ? T^T Nếu hấn hội ngược đãi mình thì sao? Nếu hấn có khuynh hướng bạo lực, cho hấn biết nàng gả cho hấn vì tiền của hấn, cùng hấn kết hôn thì sao bây giờ? Hấn có thể hay không sẽ động thủ tiêu diệt nàng?

Thiên a, Thi Ánh Diệp người thực sự xong đời rồi, người thực sự là một cái bình hoa chỉ có khuôn mặt mà đầu óc thực trì độn. Thật ngu ngốc!

Vừa mới bước vào phòng, liền nhìn thấy ngay lão bà của mình đang dùng tay tự gõ gõ vào đầu mình, Ân Nghệ ngạc nhiên sững sốt một chút, hoài nghi lên tiếng hỏi: “Em đang làm gì vậy?”

Bị âm thanh kia đột nhiên vang lên làm cô choáng váng, Thi Ánh Diệp vội vàng nhảy dựng lên giường, chân đạp phải thành giường không giữ được cân bằng liền té xuống đất.

“thế nào? Không có việc gì chứ? Có bị thương ở đâu không?” Ân Nghệ vẻ mặt gấp gáp, vội chạy tới bên người nàng, lo lắng hỏi.

Mất mặt quá đi! Nàng đỏ bừng mặt, quần bách lắc đầu.

“Anh, anh như thế nào đã trở lại?” Hấn đỡ nàng từ từ đứng lên.

Ngày hôm qua bọn họ đã đăng ký kết hôn, hấn đột nhiên nhận được điện thoại nói công ty bên Tân Pha Gia có chuyện, nhất định phải là hấn đến mới xử lý được, cho nên hấn liền đuổi nàng về “nhà”, giúp nàng chuyển đồ đạc vào nhà trước, sau đó vội vàng đáp máy bay đến đó.

Hấn không có nói rõ với nàng khi nào sẽ trở về, nhưng nhìn bộ dạng vội vàng của hấn nàng chắc chắn hấn sẽ ở đó ít nhất nửa tháng, không nghĩ tới một ngày liền trở lại ngay.

Ân Nghệ khẽ nhú mày, nghe khẩu khí của nàng hình như không hy vọng hấn trở về.

“Không phải, ý của em là, chuyện của anh...Ân, công ty bên ấy đã xử lý xong rồi sao?” nàng nhanh chóng biện bạch.

“Xử lý xong hết rồi.” Hấn vẻ mặt vô cùng mệt mỏi uể oải đáp.

“Anh không khỏe sao?” Nhìn bộ dạng của hấn nàng không nhịn được quan tâm hỏi một câu.

“Ngày hôm qua cả một đêm liền không chợp mắt, thật là mệt vô cùng!” Hấn thành thật thừa nhận.

“Vậy anh mau đi nghỉ đi, quên mất trước tiên là đi tắm đã. Anh đã ăn tối chưa? Có thấy đói không, để em đi nấu cho anh cái gì nhé!”nàng trực tiếp phản ứng hỏi. Đây không phải là những lời trước đây mẹ nàng cũng thường nói với ba nàng lúc tối muộn ông ấy đi làm về sao, nói xong nàng mới ý thức được điều đó, chính bản thân cũng giật mình hoảng sợ.

Nàng thì ngạc nhiên với chính mình còn Ân Nghệ lại cảm động vô cùng. Hấn đã không ở cùng người thân nhiều năm rồi, sớm quên mất gia đình chính là ấm áp yêu thương như thế nào, hấn nhìn nàng, lòng không kìm được giang rộng hai tay, kéo nàng ôm vào lòng. (aaaaa!!!! phi lễ chó nhìn)

Thi Ánh Diệp bị hành động đột nhiên của hấn làm sợ tới mức cứng cả người lại, chẳng biết phải làm sao đang định vùng ra thì lại nghe thấy giọng nói trầm ấm đầy yêu thương của hấn đối với nàng nói: “Cảm ơn em!” Hại nàng nhất thời trong lúc đó hoàn toàn không biết phản ứng như thế nào.

“Ân, anh..anh bây giờ muốn đi ngủ, đi tắm hay ăn chút gì trước?” Mãi một lúc sau, vẫn bị hấn gắt gao ôm lấy, không có ý định buông ra nàng mới cẩn thận mở miệng.

“Tắm rửa.” Lúc này Ân Nghệ mới chịu buông nàng ra.

“Ách, vậy... em đi giúp anh chuẩn bị nước tắm.” Nàng vội bước lùi lại, không đợi hấn kịp phản ứng đã co giò chạy biến vào phòng tắm.

Oa, oa, oa, dọa chết nàng, nàng còn tưởng rằng hấn sẽ trả lời “ngủ” sau đó nhân lúc nàng không kịp trở tay liền quăng nàng lên giường, hưởng thụ quyền lợi lão công của hấn. Đều tại hấn tự đứng ôm lấy nàng, còn nhất định không buông ra, hại nàng đầu óc suy nghĩ miên man suýt nữa làm chính mình bị dọa chết khiếp, thật sự là đáng giận!

11. Chương 2.5

Thi Ánh Diệp một bên xả nước, một bên thâm rửa xả hần, không phát hiện Ân Nghi chỉ còn mặc mỗi quần dài đã bước vào tự bao giờ.

“Xả nước vui đến như vậy sao?” Hần hỏi.

thấy thanh âm của hần, Thi Ánh Diệp giật mình đột nhiên quay người hoảng sợ liền dưng ngay vào bộ ngực rắn chắc, tâm trí nàng giờ khắc này chỉ tràn ngập sự tán thưởng.

Xem ra lão công này của nàng cơ bắp rất rắn chắc a~, bả vai rộng, trớn nhẵn, cường tráng, cơ bụng cũng săn chắc không kém nha. Mặc quần áo nhìn hần cũng bình thường thôi, không nghĩ tới hần cởi bỏ áo lại cường tráng tràn ngập nam tính như vậy. Nàng dám thề, hần là nam nhân cường tráng nhất mà nàng từng thấy. T^T

“Xem đã chưa, nếu chưa em có thể sờ thử xem!”

“Cái gì?!!” Nàng mờ mịt ngẩng đầu lên, lại thấy hần vì bộ dạng của mình lúc này mà nín cười.

Nếu chưa vừa lòng em có thể sờ thử xem? Lời hần vừa mới thốt ra làm đầu óc nàng nổ tung, trong nháy mắt mặt đã đỏ bừng, cả người thiếu chút nữa bị hỏa thiêu đốt.

Úc, thiên a, nàng vừa mới làm cái gì vậy? Thấy hần trần trụi mặc độc cái quần dài mà mắt không chuyển hướng, hồn nhiên chăm chú nhìn giống như là đã trăm năm rồi chưa thấy qua nam nhân nào cởi trần vậy. Uy! Thật không còn gì mất mặt bằng a~

“Không nghĩ tới da mặt em lại nhạy cảm như vậy!” Ân Nghi nhìn thật sâu vào khuôn mặt đỏ lựng mê người của nàng vui vẻ nói.

“Em, em...em đi nấu bữa tối cho anh!” Nàng cúi đầu, che dấu sự xấu hổ, nhanh chóng rời khỏi phòng tắm.

Ân Nghi không tiếng động cười, lắc lắc đầu, chậm chậm cởi bỏ nốt quần dài, còn độc mỗi chiếc “quần con” xinh xắn chuẩn bị đi tắm thì đột nhiên lại có một âm thanh không đoán trước được vội vàng sộc vào.

“Thực xin lỗi, em quên hỏi anh, anh muốn ăn cái gì đó vậy....a!” Đột nhiên thấy hần cả người trần trụi, Thi Ánh Diệp hét lên một tiếng rồi chạy biến ra ngoài.

Oái, nàng thực sự muốn chết mà, ai có thể hoàn thành tâm nguyện này của nàng đây.

Bàn ăn một mảnh trầm tĩnh, chốc chốc lại vang lên tiếng bát đĩa va vào nhau của một ai đó, còn lại là hoàn toàn yên lặng.

Thi Ánh Diệp đời này, kiếp này, đến giờ phút này thấy xấu hổ vô cùng, nàng thực muốn bỏ trốn, nhưng là không có chỗ để đi, đồ đạc của nàng hiện đều ở đây hết, căn hộ nàng thuê trước đây chìa khóa đã trả lại chủ nhà bây giờ giá cả leo thang phòng ốc đông đúc chật trội sợ quay lại cũng đã cho thuê mất rồi, mà ở nhà thuê mãi cũng không thể ở hết đời.

Ô~ nàng đến bây giờ vẫn không muốn thừa nhận mình chính là một cái ngu ngốc nữ nhân, chỉ vì sở hữu tài diễn khá đỉnh, cộng thêm bộ dạng thuần khiết, xinh đẹp động lòng người này cho nên luôn giả bộ ngây thơ vô (số) tội, nhờ đó mà biến sự không tốt thành tốt đẹp hết, chẳng ai có thể phát giác nàng.

Đối mặt với cái lũ nam nhân giáp, át, bính, đinh...bla..bla đó bị vẻ đẹp của nàng che mắt, chỉ cần giả chiều đó ra là đối phó được liền, còn lần này đối mặt với “lão công” tại sao mọi ý nghĩ của nàng không tài nào che dấu được đều hiện hết trên vẻ mặt vậy?

Hay là thành thật khai báo, đem việc mình kết hôn với hần là vì tiền nói toẹt ra, nếu hần cảm thấy bị lừa, chán ghét nàng mà đòi ly hôn nàng mới có thể an toàn rời hần đi mà vẫn giữ được sự trong sạch của bản thân.

“Ân, ân, Này! Em là có chút lời này muốn nói với anh.” Nàng nhẹ nhàng nói, hít một hơi thật sâu lấu dững khí nói tiếp.

Hắn nghe vậy liền ngừng đưa ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nhìn chăm chăm vào nàng làm nàng bắt đầu do dự không dám nói. Hay là nàng để cho hắn nghỉ ngơi một đêm, lúc này hắn mệt mỏi vậy lại cùng hắn thảo luận việc này, có nên không?

12. Chương 2.6

“Em không phải là có chuyện muốn nói với anh sao?” Chậm chạp không thấy nàng mở miệng, Ân Nghệ chủ động hỏi.

“Thôi anh chắc mệt chết rồi, nên đi nghỉ đi. Kì thực chuyện của em cũng không có gì quan trọng lắm, không cần gấp lúc này, ngày mai chờ anh nghỉ ngơi khỏe rồi nói cũng không trễ, giờ muộn rồi!” Nàng nhìn đôi mắt mệt mỏi của hắn do dự đáp.

việc gì, chính là nghe em nói chuyện thì anh tự dừng lại có khí lực a~” (anh ý iu vợ dã man :X)

Sự thật là, hắn có thể cảm giác được thanh âm của nàng không được tự nhiên, hắn hy vọng có thể nói chuyện với nàng lâu thêm một chút, cho nàng dần quen với cuộc sống này của hai người. Dù sao hai người họ giờ đã kết hôn, vợ chồng hợp pháp, hơn nữa hắn là muốn đồng giường cộng trẩm, không phải sao?

“Ác, kia...”Thì Ánh Diệp lại một lần nữa bị dọa chết khiếp, không tự chủ được mấp máy, cảm giác có điểm khẩn trương.

“Có gì em cứ nói thẳng ra không phải sợ nữa.” Hắn nhẹ nhàng trấn an nàng, thấy nàng bất an vì thế bổ sung thêm một câu “Mặc kệ em nói cái gì, anh cũng sẽ không tức giận.”

“Lời này là anh nói đó nha, mặc kệ em nói cái gì, anh cũng sẽ không tức giận?” Nàng trừng mắt nhìn, ánh mắt cứng rắn lên nhiều nhìn hắn hỏi dò.

Ân Nghệ gật đầu.

“Mặc kệ em nói cái gì?” Nàng vẫn là có điểm lo lắng.

“Anh thề, mặc kệ em nói cái gì, anh cũng sẽ không tức giận!” Hắn dừng lại trước mặt nàng, giơ tay xin thề.

“Anh không cần phải thề thốt như vậy đâu, em tin tưởng anh rồi.” Thì Ánh Diệp vội vàng cướp lời sau đó lại chặn trừ đôi chút hít một hơi thật thật dài mới mở miệng “Ân Nghệ, em phải thành thật với anh một điều, em đáp ứng đồng ý lấy anh kỳ thực là vì...” Nàng đột nhiên nhắm chặt mắt lại hét lớn “Kỳ thực bởi tài sản của anh mà thôi. Thực xin lỗi!”

Nói xong, nàng nín thở chờ đợi, chờ hắn phát hỏa, nhưng bốn phía vẫn hoàn toàn yên tĩnh, không nghe thấy âm thanh phản ứng lại nào của hắn. Nàng tiếp tục đợi, rốt cuộc nhịn không được trộm mở mắt ra nhìn lên hắn chỉ thấy người ngồi đối diện nàng, vẻ mặt bình tĩnh nín cười nhìn nàng, trên mặt tuyệt nhiên không có một tia giận dữ nào.

“Anh không tức giận sao?” Nàng mở hai mắt, cẩn thận hỏi lại.

“Anh chẳng phải đã nói với em rồi sao, mặc kệ em nói cái gì anh vẫn sẽ không tức giận?” Ân Nghệ mỉm cười trả lời “Càng hướng chỉ anh thực không hiểu điều em vừa nói có gì đáng để anh tức giận sao?”

“Chính là em vì tiền mà kết hôn với anh đó!” Nàng không thể tin được có người như vậy không để ý điều đó.

“Thì tiền cũng là một ưu điểm của anh, anh thật cao hứng vì ít nhất còn có một điểm đó để hấp dẫn em gật đầu kết hôn cùng anh. Nếu không, phải chăng cả đời này anh sợ rằng cũng không thể cưới được em đó?” Hắn giọng nói vui mừng không để ý gì cả.

Thì Ánh Diệp há mồm cứng lưỡi nhìn hắn, hoàn toàn không thốt lên lời, nàng bị phản ứng của hắn là ngu người rồi, thực sự là muốn điên!

Hắn rốt cục là một người như thế nào đây? Thế nào mà hoàn toàn không để bụng việc nàng vì tiền mà lấy hắn, chẳng nhẽ hắn như vậy thực sự thích nàng, thích đến không cần quan tâm là nàng yêu tiền của hắn hay yêu hắn chẳng?

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng đột nhiên cả người hóa thạch, sắc mặt trở nên tái nhợt.

“Làm sao vậy?” Phát hiện biểu hiện bất thường của nàng, Ân Nghệ ôn nhu hỏi.

“Hết thấy chỉ là giả dối, không phải như những gì anh tưởng tượng đâu!” Nàng lắc lắc đầu, thì thào tựa như nói với chính bản thân mình vậy.

“Có chuyện gì vậy?” Hấn đối với phản ứng của nàng tràn đầy khó hiểu.

“Ý của em là, em không phải như những gì anh hình dung đâu, cái bộ dạng đáng thương, vô tội, ôn nhu đơn hậu này, nữ nhân giỏi giang này...hết thấy chỉ là vẻ bề ngoài thôi. Ách..Kỳ thực em là một cái ngu ngốc nữ nhân, tâm địa bên trong thật làm quỷ cũng muốn phun cơm, chưa kể hậu đậu vô cùng...Ách, lúc này không cẩn thận ngã xuống giường cũng kéo anh ngã theo. Hơn nữa anh còn không biết là, vừa rồi cũng vậy em lại đụng vô cửa phòng tắm. Tóm lại rất vô dụng a~” Nàng theo bản năng xoa xoa cái trán hồng hồng hơi tấy, nghiêm mặt nói.

“Có bị thương ở đâu không?” Hấn thật quan tâm hỏi.

“Hả?”

Hấn rất nhanh đi đến ngồi bên cạnh nàng, lấy vẻ mặt vô cùng quan tâm và yêu thương, lại xót xa nhẹ nhàng chạm nhẹ vào chỗ va trên trán nàng.

“Đau không?” Hấn không yên tâm hỏi.

Thi Ánh Diệp mờ mịt nhìn hấn, đối mặt với sự ôn nhu, ánh mắt không dấu được sự yêu thương, nàng không biết phải nói gì nữa.

Nàng xin thề với trời không hề cố ý mê hoặc hấn, nhưng là vì sao hấn cứ đem những lời chân thật đó nói với nàng cơ chứ, đem chính bản chất thực sự của mình biểu lộ hết ra ngoài, hấn lại không hề phản ứng cũng như để bụng điều gì, lại dùng bộ dạng ôn nhu yêu thương đó đối với nàng? Nam nhân này rốt cục là làm sao vậy?

“Anh nghe không hiểu lời em nói sao? Em không phải là cái nữ nhân giống anh tưởng tượng hoàn hảo xinh đẹp đâu!”

Nàng lời còn chưa dứt đã bị đáng gây ngay lập tức.

“Anh thực đâu có tưởng tượng em như một cái hoàn hảo nữ nhân, cũng biết em không giống như vẻ bề ngoài nhu nhược yếu điệu,mấy cái này anh sớm đã biết rồi.” Ân Nghệ nhìn không rời mắt khỏi nàng, ôn nhu từ tốn nói.

“Anh như thế nào lại biết được?” Thi Ánh Diệp vẻ mặt ngạc nhiên hỏi ngược lại.

“Em từng đối với anh lớn tiếng rít gào, còn không chỉ có thế, em còn dám hét vào mặt anh ba chữ thật hỗn đản cơ mà, còn nhớ không?” Hấn mỉm cười.

Nàng trợn tròn hai mắt, trong đầu đang bắt đầu hồi tưởng lại khi nào thì mình hét vào mặt hấn ba chữ ấy nhỉ, nàng như thế nào lại không nhớ gì nhỉ? =.=

“Trừ lần ấy ra,” xem biểu tình kinh ngạc của nàng, Ân Nghệ tiếp tục nói “Này có thể coi bữa cơm hôm nay anh được ăn là bữa cơm ngon nhất mà anh được ăn, anh nghĩ đại khái là cả đời này cũng không quên được đi!”

Bữa cơm ngon nhất ư? Nàng khó hiểu nhìn hấn, chỉ thấy ánh mắt hấn dừng ở trên bàn ăn, sau đó đối với nàng cười khổ một chút.

Oanh!

Khoảnh khắc này, Thi Ánh Diệp hoàn toàn bối rối, không biết phải làm sao nữa.

13. Chương 3.1

Ân Nghệ nhìn Thi Ánh Diệp đã ngủ say, nằm cuộn mình như con mèo trên giường của hắn, tóc tơ vương xuống má, làm cho khuôn mặt vốn trắng nõn của nàng càng đẹp mê người hơn, hắn biết nàng chỉ là vẻ ngoài nhu nhược mà thôi, bên trong nếu đem so sánh với nhiều nam nhân thì còn kiên cường hơn nhiều.

Hắn biết nàng, so với nàng hắn rất muốn thừa nhận rất nhiều việc, bởi vì trong quá khứ hắn đã từng thăm mền nàng một thời gian không phải là ngắn.

Nàng có thể xem là học muội của hắn, chính là lúc nàng nhập học thì hắn lại phải sang Mỹ tốt nghiệp, về việc của nàng, đều là do học đệ hay liên lạc với hắn nói cho hắn biết.

Hắn có nhớ rõ lần đầu tiên học đệ nhắc đến nàng thì miêu tả rất kinh diễm, hết lời ca ngợi.

Học đệ nói cho hắn, nhìn thấy nàng rồi mới chân chính hiểu thế nào gọi là “chim sa cá lặn”, “đẹp nghiêng nước nghiêng thành”.

Học đệ rất khoa trương nói làm hắn không tự chủ được đối với “chim sa cá lặn” học muội này sinh ra tò mò, cho nên hắn kích cho học đệ chụp lại một tấm ảnh làm bằng chứng không phải là trong mắt học đệ thích quá mà hóa Tây Thi, heo mẹ lại biến thành Diêu Thuyền.

Sau đó hắn quả nhiên nhận được tấm ảnh học đệ gửi cho mà hắn đối với tấm ảnh đó thì vừa nhìn đã chung tình.

Thi Ánh Diệp, đó là tên của nàng.

Nàng cao một mét sáu hai, cân nặng 45kg, thân hình cân đối.

Nàng trong nhà là chị cả, có hai đứa em kém ba tuổi và bốn tuổi, bộ dạng cũng không sai, nhưng là so với nàng chưa bằng một nửa.

Nàng thích nhất là màu trắng, đặc biệt ghét các màu tối sẫm.

Nàng thích nhất là tiếng Anh, chán ghét tích phân và tính toán, cho dù có như vậy, thành tích của nàng vẫn luôn được duy trì ổn định trong top đầu.

Ngoài mấy điều này Ân Nghệ biết đều là do học đệ cung cấp, tuy là động lòng bởi tấm ảnh chụp này nhưng chân chính làm hắn siêu lòng lại là lúc hắn từ trường bên Mỹ trở về Đài Loan, nhìn thấy tận mắt nàng, từ đó mắt không thể dời được.

Hắn thừa nhận chính mình năm đó theo dõi hành vi của nàng là có điểm biến thái, nhưng làm vậy hắn mới có thể thấy được một mặt khác của nàng.

Nàng thực là một cái không đồng nhất nữ nhân, bề ngoài có vẻ nhu nhược, cử chỉ tao nhã, vĩnh viễn giống một vị thiên kim tiểu thư, kết quả lại hoàn toàn tương phản, bởi vì nàng không chỉ cứng rắn, rất hung hăng lại dễ nổi nóng, chỉ có điều thông minh dùng vẻ bề ngoài nhu nhược này che lấp đi mà thôi.

Nếu trước mặt người khác không cẩn thận bị té ngã, nàng sẽ giả vờ như không có chuyện gì cười cười nhẹ nhàng bỏ đi, đến chỗ không có ai nữa thì vội phủi phủi bụi, khí giận dùng dùng bước đi.

Tỷ như có đụng phải dây điện, đụng vào cây hay vô tình va phải người qua đường thì nàng vẫn sẽ dùng bộ dạng yếu đuối đó, nhẹ nhàng nói lời xin lỗi, còn kẻ bị nàng va phải thì ngây ngốc trước một vẻ đẹp mê người yếu đuối này hoàn toàn không làm khó nàng, ngược lại lại tỏ ra quan tâm xem nàng có bị thương ở đâu không? Vậy là chuyện to hóa chuyện nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có gì.

Rồi sau đó khi không có ai quanh đó, nàng nhất định sẽ hét lên tức giận: “Là người va vào ta mà, ta đâu có va vào người đâu! A!A!A! Xui xẻo quá!”

Thi Ánh Diệp xinh đẹp, trí tuệ lại vô cùng thú vị tổng hợp lại, làm hắn mỗi lần gặp lại khuynh tâm thêm một chút. Chỉ bởi vì không nắm chắc sự mà hắn không dám “động thủ” cho nên tạm thời quyết định đem tâm ý của chính mình đè nén xuống đáy lòng, chờ hắn hoàn thành học nghiệp ở Đài Loan rồi tính sau vậy.

Ân Nghệ đối với chính mình rất tự tin, mặc kệ khi hắn trở về Đài Loan bên người nàng có vô số nam nhân, hắn vẫn là muốn trở thành nam nhân cuối cùng ở bên cạnh nàng đến suốt cuộc đời này!

Chính là...Ai, đúng là người tính không bằng trời tính a~

Hắn vụn vụn không nghĩ tới hắn vừa mới trở về lại nghe liền trong nhà xảy ra chuyện, ông ngoại biến mất không biết đi đâu, cuối cùng cũng tìm được ông ở cục cảnh sát.

Đã qua nhiều năm, ngày đó tại cục cảnh sát thời điểm nhìn thấy nàng, hắn còn tưởng chính mình bị hoa mắt. Cho dù hắn là đến thật gần nàng nhìn cho rõ, cùng nàng đối thoại, hắn thực không dám tin được gặp mặt người mình thương tại đây, cho nên mới hỏi nàng tên và số điện thoại để xác thực tất cả không phải là mơ.

Cho nên quyết định liền cùng nàng kết hôn có thể xem là chuyện ngoài ý muốn đi!

Cho tới bây giờ, hắn vẫn cảm thấy thích cái loại chuyện ngoài ý muốn này nha, hơn nữa còn không một chút hối hận nghĩ ngợi.

14. Chương 3.2

Ánh mặt trời chói chang xuyên qua tấm rèm vào căn phòng, một ngày mới đã bắt đầu. Hắn chuyển hướng ánh mắt về phía chiếc đồng hồ báo thức trên đầu giường kia, phát hiện rất mau đã đến bảy giờ sáng, hắn nên đi chuẩn bị đi làm, haiz...

thấy nàng ngủ say vẻ mặt bình yên, Ân Nghệ hơi do dự một chút, quyết định đưa tay tắt chuông báo thức đi, để cho nàng ngủ tiếp..

Nàng không nên giống hắn, mỗi ngày chỉ được ngủ mấy canh giờ không chút tinh lực nào, hưởng hồ đêm qua hắn thực làm nàng không được ngủ nhiều rồi.

Trong chốc lát tình cảm không thể kìm chế được, hắn cúi người thấp xuống nhẹ nhàng đặt một nụ hôn ấm áp lên trán của nàng, sau đó thật cẩn thận rời đi, chuẩn bị đi làm.

Ngủ một giấc thật dài, tỉnh dậy điều đầu tiên cảm thấy là đau nhức ê ẩm toàn thân, Thi Ánh Diệp theo thói quen cho chân xuống giường tìm dép nhưng lại chạm phải nền đất lạnh lẽo nhìn không được rung mình một cái, trong nháy mắt từ trạng thái lơ mơ trở thành hoàn toàn tỉnh táo.

Nàng chậm rãi mở mắt, không thể tin được cúi xuống nhìn dép ở dưới chân rồi cuộc lại không thấy gì, giật mình ngó lại khung cảnh xung quanh mình.

Không thể nào?!Nàng mang theo hoài nghi nắm cái chăn trên người kéo xuống xem, cuối đầu nhìn lại lần nữa—

“A” Nàng kêu to một tiếng, cả người như bị hỏa thiêu nhảy dựng lên “Như thế nào lại như vậy, lí nào chứ? Kia không phải là một giấc mơ sao? A~~~~”

Thi Ánh Diệp vò đầu bứt tai một lúc lâu, đột nhiên lại bị một ý nghĩa đáng sợ dọa chết khiếp, sợ hãi quay đầu, trộm nhìn về phía giường bên kia.

Hô! Hắn không có ở đó. Hoàn hảo! Ân Nghệ không ở đó, nếu không hành động của mình vừa rồi nhất định bị hắn cười nhạo chết mất.

Ô...Tuy nhiên thần kinh của nàng lại một lần nữa căng như dây đàn, đêm qua...hình như có “người nào đó” đã “ăn sạch sẽ” nàng trong lúc nàng nửa tỉnh nửa mê rồi a~~ Không, nàng thực không có khả năng nửa tỉnh nửa mê không biết gì, nàng chính là chỉ nghĩ đó là một giấc mộng mà thôi, trong mơ một hồi cùng dây dưa mộng xuân với một cường tráng nam nhân.

Ô... như thế nào lại phát sinh chuyện này a? Nàng không chỉ hỗn đản mà còn là một sắc nữ! Thi Ánh Diệp gục xuống khóc không ra nước mắt.

Trở lại chuyện đêm qua, rõ ràng trên giường, hắn rõ ràng đã ngủ say rồi sao? Hơn nữa hắn cũng nói với nàng rằng hắn mệt như thế nào mà, như thế nào lại có khí lực đối với nàng làm cái kia sự kiện a?

Tối hôm qua...Uy, nàng còn nhớ rất rõ hân ôn nhu ôm lấy nàng, hôn triền miên, hai cánh tay mềm nhẹ ôm lấy nàng như có lửa nóng, làm nàng hoàn toàn không tự chủ được cả người bắt đầu nóng dần lên, hô hấp dồn dập.

Hân động tác ôn nhu mang theo hấp dẫn, không một chút ép buộc nàng hành động, chỉ có tràn đầy nhiệt tình và yêu thương, làm cho nàng dù nửa tỉnh nửa mê cũng cảm giác không một chút sợ hãi nào, chỉ có hoan nghênh cùng rên rỉ T^T =.=

Nếu kia thực không phải là mộng, thì nàng đêm qua đã cùng hân tổng cộng hai lần a, một lần ôn nhu hấp dẫn như muốn mê hoặc nàng quen với hương vị ôm ấp hân, lần kia lại quay cuồng như gió bão, không, có lẽ nàng hình như không phải cùng với hân hai lần, mà là một lần hay hơn nữa...nàng cũng không còn nhớ nữa....:(

15. Chương 3.3

Uy! Trời ơi! Nàng không giấu được ánh mắt thống khổ, hồi tưởng vừa rồi khiến cho thân thể nàng không thể nhịn được run rẩy, nàng xác thực là một cái đại sắc nữ!

lắc đầu, Thi Ánh Diệp dùng sức không ngừng loại bỏ những ý nghĩa điên rồi ra khỏi đầu, quay đầu nhìn chiếc đồng hồ báo thức ở trên giường.

Bây giờ là mấy giờ rồi nhỉ? Sáng sớm, lão công của nàng đã chạy đi nơi nào vậy? Chắc không phải là chạy đến phòng bếp làm bữa sáng cho lão bà là nàng chứ? Nàng ảo tưởng, lại nhìn đến đồng hồ báo thức thì tròn tròn hai mắt, không thể tin được vào con số trên đồng hồ.

10:28

Nàng nhắm mắt lại lắc đầu rồi mở mắt ra xem lại lần nữa.

10:28

“Mười rưỡi?” Nàng kinh ngạc kêu thất thanh, sau đó vội vã luống cuống tay chân nhảy xuống giường.

“Xong rồi, ta xong đời rồi, muộn rồi! Muộn rồi a~!”

Nàng nhanh chóng chạy ào vào phòng tắm thay quần áo, trong chốc lát lại lao ra, xoay người đánh răng rửa mặt. Chưa đến mười phút, nàng đã nhanh chóng làm xong mọi việc, tiếp đó một tay cầm bao da, một tay cầm áo khoác, như cơn lốc nhanh chóng rời nhà chạy đến nơi làm việc mới tiếp nhận công việc.

Nàng nhất định là bị nguyên rủa!

Đi đến nơi mới phát hiện ra mình đã bị đuổi việc, aaaaaaaa!!!! Nàng thực ngu ngốc, đại đại ngu ngốc!

Thi Ánh Diệp cúi đầu ôm vật phẩm cá nhân “biển” khỏi công ty, vẫn không thể tin đây là sự thực, nàng đúng là rất đen đủi, đơn giản là nàng đã bị đuổi việc rồi đi còn quên mang theo tài liệu trọng yếu cần dùng nữa! bây giờ mới nhớ ra điều đó, thật chán ghét a~

Không! Kỳ thật đó chỉ là một phần lý do làm nàng cảm thấy chán ghét bản thân như vậy, lý do thứ yếu là nàng không muốn làm “tình nhân” của tên thủ trưởng heo đó nữa, hân còn tưởng hân là ai chứ? Muốn “hảo tâm” thu nhận nàng làm tình nhân bé nhỏ ư? Vì thế mà ngay lúc rời đi còn hảo không khách khí cấp hân một cái đạp chí mạng lẫn lông lốc a~, miễn phí tặng thêm một câu như quà khuyến mãi: “Đi chết đi, đồ thần kinh!”

Vì thế, nàng đương nhiên là bị tên thủ trưởng thần kinh đó sa thải.

Lại nói, nàng nhất định là bị nguyên rủa rồi mới chui vô cái công ty ấy.

Gắn bó với nơi này lâu như vậy, nàng ngẫm lại quãng thời gian mình làm việc ở đây cũng không phải là ngắn.

Nói thật, phải ra đi oan ức như vậy nàng thực không chịu được, chính là đành phải chấp nhận thực tế khắc nghiệt thôi, cũng chẳng điều gì có thể thay đổi được nữa, bởi ngay từ lúc nàng vẫn còn làm việc mọi sự

trong công ty đã thay đổi đến mức chóng mặt, không nắm rõ được nữa, ngày càng nhiều những kẻ xu nịnh, bợ đỡ bề trên, hết thầy đều đổi thay.

Nghĩ đến tên thủ trưởng heo kia giờ đã leo lên được ghế phó tổng, nàng liền thấy tương lai không còn hy vọng gì nữa, bây giờ còn muốn xông vô văn phòng của hắn phân biệt phải trái, kêu hắn không được đuổi việc nàng, bằng không nàng sẽ cho hắn biết thế nào là sống không bằng chết!

Thật là tức chết mà! Nàng mà dám đến trước mặt hắn nói này nói nọ thì khẳng định chỉ làm hắn bề mặt lúc ấy thôi còn sau này nếu vẫn làm tại công ty đó nhất định sẽ bị hắn “dìm” chết, bây giờ hắn nắm quyền sinh sát trong tay còn sợ điều gì sao?

16. Chương 3.4

Kỳ thật lúc mới bắt đầu, nàng cũng không biết ăn nhằm cái giống gì mà chấp nhận “hẹn hò thử” với tên heo Trương Thăng Đình đó, sau một vài tuần tính tình hắn bỗng nhiên thay đổi 180 độ, trước kia hiền lành chân chất là thế mà giờ dám cãi nhau với nàng lại còn buông lời chửi mắng rất thô tục, nàng vì thế mà tức giận lập tức rời khỏi văn phòng của hắn, phần nọ chạy đến phòng vệ sinh phát tiết, đến trước cửa đột nhiên nàng thấy kho hàng bên cạnh wc vốn bỏ trống đã lâu của công ty khóa bị bể mất, ngó qua cánh cửa khép hờ thì...trời ơi! tượng đập vào mắt nàng chính là tên Trương Thăng Đình đó cùng một nữ nhân viên khác đang quần lấy nhau, mỗi kẻ mỗi, nữ nhân đó còn đồ mặc thừng nữa, lúc này nàng mới giật mình hiểu ra! Hắn là bắt cả hai tay! Máu điên xộc lên đỉnh đầu nàng chính là tìm hắn làm cho ra nhẽ, nào ngờ hắn bày ra bộ mặt “vô tội” còn nói là nàng mộng tưởng theo đuổi hắn không được nay đặt điều vu cho hắn, F*** loại người này không còn gì để nói nữa, nàng giơ cao chân đạp cho hắn một cước lún lổn, hừ hừ!! Đi chết hết đi!

Trong cái rủi cũng có cái may, nàng mất việc nhưng đồng thời lại kiếm được một lão công như Ân Nghệ.

Nói tới nói lui, đến bây giờ nghĩ lại thì nàng tốt đẹp được như hôm nay có lẽ nên cảm ơn tên Trương Thăng Đình đó mới phải, nếu không phải bị hắn bắt cả hai tay rồi đuổi việc nàng cũng sẽ không có cơ hội gặp được lão công xuất chúng, hết lòng yêu thương nàng như vậy được, và như thế người đẹp Thi Ánh Diệp của chúng ta khẳng định sẽ chết già!

Lắc đầu bất đắc dĩ, Thi Ánh Diệp ôm cặp da, quyết định trở lại căn hộ mình thuê trước đây.

Nhưng là không có biện pháp! Xe của nàng hiện vẫn còn đang đi bảo hành sửa chữa lại, nàng lại không thể nghĩ ra phương tiện nào khác để về đó một chuyến, cho nên biện pháp tốt nhất chính là nhờ dịch vụ vận chuyển những thứ còn lại ở đó sau vậy, hoàn hảo nhà mới của nàng cũng đầy đủ vật dụng tùy thân rồi chỉ còn thiếu một vài thứ nhỏ nhỏ khác thôi.

Cuối cùng, nàng ghé qua mấy cửa hàng tiện lợi một mình đông shopping, tây mua sắm. Trời mới biết đã bao lâu rồi nàng chưa có một ngày nghỉ ngơi nào để đi mua sắm như thế này, thực sự là thoải mái nha!

Sau hai giờ dạo phố, tuy không mua cái gì nhưng tâm lại rất thoải mái.

Một phờ nàng ngồi nghỉ ở một quán cà phê nhỏ ven đường, cực kì nhàm chán nghĩ xem tiếp theo sẽ làm gì, nàng đột nhiên nghĩ ra còn một việc nàng có thể làm bây giờ, chính là đến công ty Ân Nghệ xem một phen.

Hắc hắc, không có biện pháp, ai bảo nàng là tổng tài phu nhân cũng nên vì lão công tìm hiểu một chút công việc của hắn chứ nhỉ!

Nghĩ vậy nàng vội vã mở cặp da lôi ra tấm danh thiếp trước đây hắn đưa cho nàng, hớn hớn đáp taxi, hướng công ty hắn tiến đến.

Đến nơi, nàng trực tiếp bước vào đại sảnh, chuẩn bị bước vào thang máy đi lên tầng 25.

“Xin chào, tôi họ Thi, tôi muốn gặp...” Nàng tới quầy lễ tân mới mở miệng định nói đã bị cô nhân viên trực ở đó cướp lời.

“Thi tiểu thư sao? Cô tới muộn đó, đây là giấy thông hành tạm thời, cô cứ đi theo lối cửa chính đến văn phòng thứ hai là được.” Cô lễ tân đó không thèm ngẩng đầu lên nói với nàng.

“Hả??” Thi Ánh Diệp mờ mịt hỏi lại, hoàn toàn chưa hiểu tình huống gì đang xảy ra vậy?

“Đừng phí lời, cô còn không nhanh lên, gần đến lượt cuối cùng phỏng vấn xin việc rồi, cô còn chần chừ đứng ở đây không vào báo danh sẽ bị loại trực tiếp đó, mau lên!”

Xem nàng bộ dạng ngơ ngác, cô lễ tân không nhịn được bước ra khỏi quầy lễ tân vội vàng đẩy nàng về hướng đến chỗ phỏng vấn.

“Mau đi nhanh, cố lên!” Cô lễ tân đầy nhiệt tình đó còn gơ dấu chữ “V” lên cổ vũ. (victory-chiến thắng)

Cố lên? Rốt cuộc sao nàng lại rơi vào tình huống này, nàng hôm nay đến đây đâu có phải là để phỏng vấn gì cơ chứ!

Thi Ánh Diệp dở khóc dở cười, nhưng là khi quay đầu lại phía cửa lớn còn thấy cô lễ tân nhiệt tình đó gơ tay lên cổ vũ mình, nàng nghĩ lại nếu lúc này chạy ra nói với cô gái ấy rằng cô ấy nhầm rồi, nàng không phải đến phỏng vấn mà là đến tìm người, nhất định sẽ làm cô ấy thấy xấu hổ.

Nàng đau đầu suy nghĩ. Thôi, nàng hiện tại cũng đang thất nghiệp, phỏng vấn thì phỏng vấn, dù sao nàng cũng sẽ không bị tổn thất cái gì.

Chỉ có điều, không biết hôm nay phỏng vấn bọn họ muốn tuyển người cho chức vụ nào vậy?

17. Chương 3.5

Đi đến cửa văn phòng thứ hai, nàng trước tiên gõ gõ cửa, từ bên trong truyền đến một tiếng “mời vào”, nàng mới đẩy cửa bước vào.

phòng tổng cộng có bốn người, ba vị là người phỏng vấn, phía trước mặt họ là một cô gái trẻ tuổi đang được phỏng vấn, một trong ba người phỏng vấn bảo nàng tạm thời ngồi chờ một chút, nàng gật gật đầu làm theo, sau đó im lặng lắng nghe bọn họ đối thoại, ngoài ý muốn phát hiện ra này là bọn họ muốn tuyển nhân viên marketing!

Ha ha, đây chẳng phải là trời giúp nàng rồi, sao vô tình đi phỏng vấn mà lại xuôn sẽ như vậy, bởi vì mặc kệ là bọn họ tuyển nhân viên marketing hay kế toán đều là sở trường của nàng, công việc trước đây của nàng chính là loại công việc như thế này.

Thật tốt quá, tuy nhiên nàng thực không nghĩ tới sẽ vào công ty của lão công làm việc, lại không ngờ tới nhanh như vậy bắt đầu công tác, đây đúng là cơ hội trời cho, cầu cũng không được.

“...Tốt lắm, bây giờ cô có thể về nhà đợi giấy báo kết quả hôm nay. Tiếp theo xin mời, Thi Vũ Âm tiểu thư, phiên cô tới bên này ngồi được không?” Vị chủ khảo nói với cô gái vừa phỏng vấn xong rồi quay lại nói với Thi Ánh Diệp.

Đến phiên nàng rồi, chỉ có điều nên đính chính lại tên mới được.

“Thực xin lỗi, tôi là Thi Ánh Diệp!” Thi Ánh Diệp đứng dậy đến chỗ chiếc ghế đối diện với ba vị phỏng vấn, mỉm cười tự giới thiệu.

“Thi Ánh Diệp? Như vậy tại sao trong hồ sơ đăng kí cô lại lấy tên Thi Vũ Âm?” Vị phỏng vấn nhíu mày cầm đơn đăng kí lên xem lại.

“Thực xin lỗi các vị, bởi vì tôi vốn không phải là Thi Vũ Âm, là cô lễ tân ngộ nhận tôi với vị Thi tiểu thư kia, cho nên mới dẫn đường cho tôi tới phòng phỏng vấn này. Nhưng sự hiểu lầm đáng yêu này lại khiến tôi có cơ hội được gặp các vị ngày hôm nay. Nếu có thể, không biết ba vị đây có thể cho tôi một cơ hội được phỏng vấn thử không ạ? Tôi cam đoan, nếu các vị cho tôi một cơ hội, tôi nhất định sẽ vì công ty làm hết sức mình.” Nàng không nhanh không chậm mỉm cười ôn nhu. Dung nhan xinh đẹp, nói năng lại có chừng mực, ba vị phỏng vấn lập tức gật đầu tán thưởng.

“Tài ăn nói cũng được.” Vị phỏng vấn gật đầu hỏi “Cô đã từng làm công việc gì?”

“Tôi trước đây đã từng làm nhân viên marketing cho xí nghiệp Lôi Thị được sáu năm.”

“Sáu năm? Cô nhìn thực trẻ tuổi a?”

“Tôi năm nay 27 tuổi. Tốt nghiệp đại học xong liền được nhận ngay vào Lôi Thị làm việc, mới gần đây mới từ chức.” Chính xác cách nói thì mới bị đuổi việc sáng nay.

“Có thể cho tôi biết nguyên nhân cô bỏ việc ở đó không?”

“môi trường làm việc ở đó không phù hợp với tôi.”

Vị phỏng vấn thứ nhất gật đầu, không tái hỏi thêm câu hỏi khác.

“Cô đã kết hôn sao?” vị phỏng vấn thứ hai hỏi.

“Tôi mới kết hôn gần đây.” Thi Ánh Diệp nhìn không được mỉm cười.

“Có kế hoạch trong năm nay sẽ sinh con không vậy?”

“Không có.” Nàng cùng Ân Nghệ quan hệ hôn nhân bất đồng không giống những đôi vợ chồng bình thường khác, bây giờ nàng với hắn tình cảm ổn định không muốn sinh con làm cho mối quan hệ trở nên rắc rối phức tạp hơn.

Vị phỏng vấn thứ hai cũng gật đầu sau đó cúi xuống ghi chép.

“Cô có thể cho tôi biết kĩ năng marketing của cô như thế nào không?” vị phỏng vấn thứ ba mở lời.

Tiếp đó là một loạt các câu hỏi thuộc chuyên ngành, không khí trở nên nghiêm túc hơn, Thi Ánh Diệp không có sự chuẩn bị trước nên chỉ có thể cố gắng hết sức trả lời theo những kinh nghiệm trước đây của mình mà thôi.

Lần phỏng vấn bất đắc dĩ này làm cho nàng có cảm giác bộ phục Ân Nghệ hơn, nếu muốn bước vào công ty này cũng không phải là một việc dễ dàng gì.

Phỏng vấn một lúc lâu cơ hồ rút cạn sinh lực của nàng, nàng đáp ứng ba vị phỏng vấn lưu lại một bản lý lịch đơn giản và cách thức liên lạc, sau đó trực tiếp trở về nhà, việc phỏng vấn cũng không kể lại với Ân Nghệ.

Nàng không phải là cố ý gạt hắn, mà chỉ là hy vọng nếu nàng nhận được công việc này thì đó chính là thực lực của nàng chứ không phải là nhờ có thế lực hậu thuẫn.

Thời gian chờ đợi tin tức thực gian nan, hoàn hảo nàng lại không kì vọng quá nhiều, cho nên ba ngày sau nàng nhận được điện thoại từ công ty thông báo, thực sự hưng phấn đến thét ầm lên ý chứ, đây thực không phải một giấc mộng chứ?

Mới thất nghiệp được ba ngày liền tìm được công việc mới, Thi Ánh Diệp, người thực sự làm được rồi!

18. Chương 3.6

Bởi vì quá mức hưng phấn, Thi Ánh Diệp không đợi đồng hồ báo thức ở đầu giường kêu đã tỉnh rồi, nàng nhanh tay tắt chuông báo thức, thật cẩn thận bỏ chăn ở ngang hông ra, rón rén bước xuống giường.

“Em muốn đi chỗ nào?”

Thanh âm khàn khàn đột nhiên vang lên sau lưng nàng, làm nàng luống cuống chân chưa kịp chạm đất đã quay lại nhìn.

“Xin lỗi, làm anh thức giấc sao?” nàng nhẹ nhàng nói nhỏ. Khoảnh khắc tiếp theo, cái hông nhỏ nhắn xinh xắn của nàng bị một “ai kia” nắm lấy, dùng sức một chút kéo trở lại trên giường.

“Cho anh một cái hôn, anh liền tha thứ cho em.” Ân Nghệ ôm chặt lấy nàng, giọng nói sủng nịnh, yêu thương.

Thi Ánh Diệp trên mặt không khỏi nhiễm hồng, hai má đỏ ửng.

Hai người bạn họ kết hôn đến nay, đã được hơn một tuần, cuộc sống hôn nhân bây giờ thực sự rất hạnh phúc hơn những gì nàng nghĩ trước đây gấp trăm lần.

Hắn vừa không biến thái, vừa không có khuynh hướng bạo lực, đối với nàng ôn nhu, tôn trọng lại sùng bái yêu cho dù nàng nói kết hôn với hắn là vì tiền cũng không tỏ ra hối hận hoặc vẻ mặt hiểm ác, biểu hiện vĩnh viễn chỉ có sùng ái mỉm cười và quan tâm vô tận.

Hắn bề bộn nhiều việc, thân tuy là lão bản nhưng mỗi ngày làm việc ở công ty, buổi sáng làm chưa hết việc buổi tối cũng phải mang về nhà làm đến tận nửa đêm, nhưng cho dù bận rộn đến đâu hắn vẫn dành thời gian cùng nàng ăn cơm tối.

Mặt khác, hắn còn không dưới một lần hướng nàng giải thích không thể lập tức mang nàng đi nghỉ tuần trăng mật, hơn nữa còn thề thốt sẽ cố gắng làm xong công việc trong thời gian sớm nhất rồi sẽ đi tuần trăng mật bù với nàng.

Lão công của nàng không chỉ có tiền, bộ dạng xuất chúng, thể lực sung mãn, còn có...Ân, không biết phải nói thế nào đây? Với mỗi một nữ nhân, trong mắt tôi không thể chọn nhầm nam nhân, không những không phải ôm oán hận lại ôn nhu, tôn trọng ý kiến của nàng, quan trọng nhất là nếu có sai thì hắn nhất định sẽ hướng nàng xin lỗi thật lòng.

Trên đời này nàng ghét nhất chính là loại đàn ông có chết cũng cứng đầu không chịu nhận sai.

Nhìn thấy trước mắt hắn mỗi ngày đều làm cho nàng khuynh tâm một chút, thêm mê luyến một chút, dần dần yêu hắn. Thi Ánh Diệp không khỏi kìm được nụ cười nơi khóe miệng, thân thủ xoay người lại đối diện Ân Nghê, sau đó thuận theo yêu cầu của hắn ngẩng đầu lên nhẹ nhàng hôn hắn.

Vừa tiếp xúc với đôi môi mềm mại ngọt ngào của nàng, hắn lập tức nắm bắt ngay được cơ hội ôm nàng chặt hơn tiếp tục hôn nàng không muốn ngừng lại (T^T anh này mắc bệnh nghiện hôn rồi thế mà kêu không biến thái, đúng là soái ca nào yêu rồi cũng BT như nhau chỉ có BT ít hay nhiều hơn thôi)

Cảm giác được không khí nguy hiểm, tim đập càng lúc càng nhanh, tình huống này chẳng phải lại giống đêm qua sao (đỏ mặt a~~ mọi người tự hiểu là anh ý muốn làm gì tiếp) Thi Ánh Diệp vội vàng đẩy hắn ra.

“Nên rời giường rồi, anh mà không dậy thì sẽ muộn làm đó.” Nàng khấn trương nói.

“Đi muộn một lần cũng chẳng chết ai mà.” Hắn lại kéo nàng lại, hôn nhẹ lên trán nàng.

“Không được, anh có thể chậm một chút nhưng em thì không thể được!” Nàng thân thủ lại một lần nữa đẩy hắn ra, ngữ khí rất kiên định.

“Cái gì mà không thể được, em không phải đã bị đuổi việc rồi sao?” Ân Nghê ngẩng đầu lên hoài nghi hỏi.

“Đúng là như vậy, nhưng chẳng qua thời thế đã thay đổi rồi, em vừa tìm được công việc mới, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm mà.” Thi Ánh Diệp đắc ý nhếch mép cười (anh ý làm tổng tài còn không đắc ý thì chị đắc ý cái nỗi gì =.=) còn nhìn không được trước mắt hắn còn giơ tay hình chữ V-biểu tượng chiến thắng nữa.

“Ồ, thì ra là như vậy, cho nên hôm nay em mới rời giường sớm như vậy, anh còn tưởng là tối hôm qua chưa đủ cố gắng làm cho em giống mấy hôm trước buổi sáng mệt phờ không thể dậy.” Hắn nói thập phần thẳng thắn rõ ràng cứ như chẳng có chuyện gì á. (aaaaaaa! Mức độ BT ngày càng cao)

Mặt nàng ửng hồng, gờ cho hắn một cái.

“Nhanh lên đi, thời gian không còn nhiều đâu, chúng ta còn có thể cùng nhau ăn sáng rồi đi nha!”

“Được rồi, anh lái xe đưa em đi, như thế nhất định sẽ không muộn chứ?” hắn nói một câu rồi lại xoay người quyết không rời giường.

“Anh lái xe đưa em đi ư?” Thi Ánh Diệp đã đứng dậy, ngạc nhiên ngoái lại nhìn hắn.

“Làm sao vậy, không thích anh lái xe đưa em đi sao?”

“Không phải không thích, mà là em không muốn ngay ngày đi làm đầu tiên đã để cho mọi người nhìn thấy mình vênh váo đi ô tô riêng đến, như vậy thật không hay. Em sợ mọi người lại đồn thổi linh tinh, ở công ty em lại không có bằng hữu.” Nàng nhú nhú mày, do dự nói.

“Anh là lão công của em, em còn sợ cái gì?”

“Thì chính bởi anh là lão công của em nên em mới người khác hội ghen tức mà hiểm ác đối với em “Quý phu nhân đây không biết địa giá quang lâm có điều gì sai bảo?” nàng bắt chước giọng điệu trào phúng tưởng tượng ra cảnh những nữ nhân đó biết nàng là tổng tài phu nhân sẽ kinh khủng như thế nào. Thân cũng là một nữ nhân, Nàng phi thường sợ sự đố kỵ của nữ nhân.

“Anh đưa em đến gần cửa công ty là được chứ gì, chỉ cần không đến quá gần để mọi người trông thấy liền không sao mà.” Hắn một chút sau mới mở miệng, tiếp theo quyết định rời giường còn tranh thủ hôn nàng thêm một lần nữa “Em trước tiên đi đánh răng rửa mặt đi, anh đi nấu bữa sáng” nói xong hắn nhanh chóng biến mất ở cửa phòng.

Mắt nhìn theo bóng Ân Nghệ rời đi, Thi Ánh Diệp vẫn ngồi ngây ngốc tại giường, vẻ mặt cười đến ngây ngô, nàng nhất định kiếp trước đã làm vô số việc tốt nên kiếp này mới tu luyện được một lão công như vậy.

Lung lay đầu, nàng tự vỗ vào hai má mình, tự nhủ giờ không phải là lúc tự mãn, nên rời giường chuẩn bị đi làm rồi không thì khẳng định ngày đầu tiên đi làm sẽ bị muộn mất!

Nghĩ vậy, nàng lập tức bước xuống giường, vội vàng đánh răng rửa mặt chuẩn bị đi làm.

19. Chương 4.1

“Đi hướng nào vậy?” Lái xe ra cửa, Ân Nghệ quay lại hỏi lão bà đại nhân.

“Hướng đến công ty của anh ý.” Thi Ánh Diệp mỉm cười.

Hắn hoài nghi nhìn nàng, bởi nhìn khuôn mặt nàng cười sung sướng rất giống như đang che giấu một bí mật nào đó.

“Có việc gì mà anh chưa biết sao?” Hắn hỏi.

“Có nha, lại rất nhiều nữa.” Nàng cười hớn hở “Anh để ý sao?”

Hắn nhún vai tỏ vẻ không có gì to tát cả, cũng không truy hỏi nàng.

“Hôm nay tan ca anh có phải đến đón em không?”

“Anh có thời gian rảnh như thế ư?” Nàng khinh thường liếc mắt nhìn hắn hỏi ngược lại.

Ân Nghệ sững sốt một chút, đột nhiên lông mày dẫn ra “Anh nhất định sẽ có thời gian tới đón em mà.”

“Đừng vì một chuyện nhỏ như thế này mà làm công việc của anh bị rối loạn hết, em có thể tự mình về nhà, nhất định sẽ không lạc đường đâu.” Nàng vỗ nhẹ hắn, mỉm cười lắc đầu.

“Không cần đợi cái xe đang tu sửa của em nữa, anh mua cho em xe mới được không?” Hắn nhú mày đề nghị.

“Mới ngày đầu tiên đưa em đi làm, sao anh liền phát sinh nhiều phiền toái như vậy?” Thi Ánh Diệp cười tà đạo, nửa đùa nửa thật nói với hắn.

“Chứ nếu không em phải đi xe bus mệt chết đi được!” hắn yêu thương giải thích.

Nàng trong lòng vô cùng ấm áp không khỏi cảm động ôn nhu đáp “Yên tâm, nếu mệt em sẽ đi taxi về.”

“Mệt thì gọi điện thoại cho anh, anh đưa em về, không cần đi taxi.” Hắn nhú mày, thanh âm có phần hơi tức giận.

“Không phải là em ảo giác chứ? Anh giống như là không thể tin vào tài xế taxi?” Nàng có chút dăm chiêu nhìn hắn, nhớ lại lúc ở cục cảnh sát nàng cũng bảo đi taxi về hắn kiên trì phản đối.

“Chị gái anh từng thiếu chút nữa bị tài xế taxi cưỡng bạo.”

“Hả?!!” nàng vẻ mặt khiếp sợ nhanh chóng im miệng lại, khó có thể tưởng tượng được loại sự việc đó lại xảy ra đối với người thân của hấn.

“Vì vậy, cứ cho là để anh an tâm, em nhất định phải đáp ứng anh tuyệt đối không được đi taxi về nhà được không?” Hấn ngữ khí cực kì nghiêm túc.

“Được.” Tuy trong lòng thấy hấn có điểm hơi lo thái quá nhưng Thi Ánh Diệp không chút do dự gật đầu đáp ứng liền.

Ân Nghệ thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt nghiêm nghị dần ra thoải mái “Hôm nay tan ca anh sẽ tới đón em, chúng ta nhất định phải ăn mừng em nhận được việc mới chứ nhỉ?”

“Nếu anh có thời gian.” Nàng gật đầu đồng ý.

Có lẽ công danh chính ngôn thuận, được pháp luật minh chứng mà vẫn phải vụng trộm sợ mọi người thấy, trên thế gian này sợ rằng chỉ có mình nàng.

Rất chuyên nghiệp, nàng lấy tay xoa mái tóc dài xuống hai vai che khuất khuôn mặt, hôm nay ngày đầu tiên đi làm nàng chọn một chiếc áo khoác dài màu nhã nhặn không có gì nổi bật để không ai chú ý tới nàng, tan ca vội vàng ôm cặp da chạy biến. Thi Ánh Diệp hết nhìn đông lại nhìn tây, xác định xung quanh không có một ai là đồng nghiệp của nàng mới cúi đầu nhanh chóng hướng tới bên đường nơi chiếc xe của Ân Nghệ đang đợi, mở cửa xe lao vội vào trong, sau đó “Phanh!” một tiếng đem cửa xe đóng sập lại bất ngờ.

“Phù!” Nàng như hoàn thành đại nhiệm vụ quan trọng nào đó thở phào.

“Em lại làm cái gì thế?” Ân Nghệ khó hiểu nhìn.

“Giữ bí mật phòng vệ.” Nàng nói xong còn chưa yên tâm quay lại nhìn một lần nữa cho chắc ăn.

Hấn kinh ngạc sững sốt, nhin không được bật cười nói “Không cần phải khoa trương như vậy chứ?”

“Như thế nào khoa trương, nếu để bị người khác nhìn thấy em đi xe lão bản, em sẽ chết không toàn thây đó.”

“Lão bản?”

Hấn ngẩn ngơ, nhất thời hai tiếng cười mờ ám làm hấn cơ hồ biết cái gì đang diễn ra “Ha ha!”

“Ha ha là có ý gì hả?”

“Chính là...ân...”

“Ân cái gì?”

Xem vẻ mặt đáng sợ của hấn, Thi Ánh Diệp sợ hãi cúi đầu, rút cục đầu hàng.

“Em quên chưa nói với anh, em hiện tại chính là đang làm trong công ty của anh đó.” Nàng mở to đôi mắt nhìn hấn rõ vô tội.

Ân Nghệ trợn mắt, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể tiêu hóa được lời nàng vừa nói. Nàng hiện tại đang làm ở công ty của hấn ư?

20. Chương 4.2

“Anh tức giận sao?” xem hấn không nói gì nàng thật cẩn thận hỏi lại.

Ân Nghệ lại nhìn nàng trong chốc lát rồi lắc đầu bất đắc dĩ “Chỉ là quá đột nhiên, nhất thời bị dọa tới thôi.” Hấn nói xong nhin không được lông mày khẽ nhướn lên “Em khi nào thì chạy tới phỏng vấn vậy? Vì sao anh chưa từng nghe em nhắc đến qua?”

“Em sợ anh biết, sẽ cho em vào cửa sau.”

“Em như thế nào khẳng định anh sẽ cho em đi cửa sau, có lẽ anh nên trực tiếp đem đại môn đóng lại.” Hấn tà nghệ nói.

“Đúng là công ty của riêng anh có khác muốn làm gì tùy tiện thì làm, thật chính xác khi ngay từ đầu em đã không nói cho anh biết, tự mình đi phỏng vấn đúng là tốt hơn!” Thi Ánh Diệp vỗ ngực về mặt tỏ ra nguy hiểm.

Ân Nghệ tựa phì cười lắc lắc đầu “Được rồi, vậy là em quyết định đi làm ở đây để song kiếm hợp bích với anh hả?” Hấn bắt đầu lái xe ra ngoài.

“Em không có gốc vậy đâu, hiện tại tiền lương của em bây giờ so với trước đây năm phần thì mới được bốn phần thôi, đâu có như anh kiếm tiền như nước mà song kiếm hợp bích, sao lại kém những một vạn cơ chứ?” nàng lớn tiếng phản nộ.

“Em chính là đang kháng nghị với anh tiền lương quá ít sao chứ?” Hấn buồn cười hỏi.

“Có chút chút.”

“Được rồi, ngày mai anh lập tức ra quyết định tăng lương cho em!”

“Anh đang nói giỡn hả?” nàng có chết cũng không dám tin hấn sẽ làm như vậy, đường đường là một tổng tài uy nghiêm lại hạ lệnh vì một tiểu nhân viên mới như nàng mà tăng lương? Ngu ngốc, có ma mới không nghi ngờ, chẳng qua – “Uy! Anh nhất định không được để mọi người biết em là lão bà của anh đó, nếu ở công ty vô tình gặp em cũng phải làm bộ như không quen biết được không?” nàng thận trọng dặn dò.

“Vì sao?”

“Cái gì vì sao? Đương nhiên là để em có thể chung sống hòa bình với cộng sự ở công ty chứ sao, nếu để cho người khác biết em là lão bà của anh thì còn có ai dám kết bằng hữu với em nữa? Anh không thể đoạt quyền kết giao bằng hữu của em được!” nàng nhanh nhẩu đáp, rất nghiêm túc nói với Ân Nghệ.

Sự thật chính là, bản thân mình ở công ty có thể bộc lộ hết khả năng và thực lực của mình không muốn nhờ dựa vào ô dù bị mọi người nói hấn cưới phải một lão bà vô dụng chỉ như một bình hoa mà thôi.

“Chỉ cần phạm vi bằng hữu không phải là nam nhân là được.”

“Cái này anh yên tâm, bởi vì ngày đầu tiên đi làm em liền nói mình đã kết hôn rồi.”

“Tốt lắm!” hấn vừa lòng nhếch mép cười.

Thi Ánh Diệp khinh bỉ liếc hấn.

“Nói tới nói lui, nếu không phải em muốn phu xướng phụ tùy thì như thế nào lại chạy đến công ty của anh mà phỏng vấn vậy!”

“hết thấy đều là đánh bậy đánh bạ” Nàng đem tất cả tình hình ngày hôm đó kể lại cho Ân Nghệ nghe sau đó nhin không được cười toe kết luận “Anh nói xem thế không phải là đánh bậy đánh bạ thì là gì?”

“nói như vậy là em không hề có chuẩn bị gì trước sao, như thế mà cũng phỏng vấn thành công à?”

“Em rất lợi hại đúng không?” Nàng đắc ý dạt dào.

“Đúng, là em rất lợi hại!” Hấn thuận miệng tát nước theo mưa “tối nay muốn ăn gì nào?”

“Tùy anh, em không có ý kiến.”

Ân Nghệ gật gật đầu, trầm mặc một lúc rồi lại hỏi “Ngày đầu tiên đi làm em thấy sao? Có vất vả không?”

“Anh muốn nghe lời nói thật hay nói dối?” Thi Ánh Diệp khẽ nhú mày có chút đăm chiêu nhìn hấn.

“Lời nói thật.”

Hấn gật đầu, tiện nói một tràng luôn “Cảm giác công ty thực thoải mái, mọi nhân viên đều thực giỏi giang và chuyên nghiệp, mỗi người đều giống như được tuyển kĩ lưỡng từ một vạn người khác vậy, duy chỉ có một điều không biết có phải tại em là nhân viên mới không mà bọn họ đều bày ra bộ mặt cao ngạo, lạnh lùng,

ngghiêm túc, hại em đứng trước mặt bọn họ mà cảm thấy rét run, thiếu chút nữa nhin không được thổ huyết rồi.”

“trừ điều đó ra thì nhân viên nữ lại càng kỳ quái hơn, các nàng thế nào mà lại một lòng đoàn kết như một binh đoàn quái dị dã man, tất cả bề ngoài đối với em cùng một biểu tình vẻ mặt không có gì nhưng sau lưng thì người người nhà nhà đều tuyên truyền phải cẩn thận với nhân viên mới Thi Con Bướm” Nàng nói xong còn bắt đầu dĩ than nhẹ “Chán ghét em thì cũng chẳng sao nhưng đầu cần cải biến tên em Thi Ánh Điệp thành cái tên ấy nghe như động vật quý hiếm á? Thật sự là không thể hiểu nổi!”

“Xem bộ dạng của em thực sự là không được đồng nghiệp hoan nghênh rồi.”

“chỉ có nữ đồng nghiệp không hoan nghênh thôi, điều này em cũng sớm quen rồi, chẳng qua là bù lại đồng nghiệp nam lại rất tốt đối với em, coi như an ủi được phần nào. Cho nên anh nghĩ biện pháp nào đi, kêu mọi người công tác thời điểm đừng như vậy lạnh lùng ngghiêm túc được không?” Nàng năn nỉ.

Sau khi nàng nói một thôi một hồi, hấn thì vẫn trầm mặc lắng nghe cuối cùng phun ra hai chữ “Không được!”

“Uy!” Thi Ánh Điệp khó có thể tin được kêu lên.

“Em là đang bảo anh nghĩ biện pháp để nam nhân khác đối xử tốt với lão bà của mình sao? Đây có thể hay không yêu cầu quá mức?” Ân Nghệ phóng ánh mắt hình viên đạn về phía nàng.

“Anh sẽ không phải là đang ăn dấm chua chứ? Em chỉ là muốn quan hệ tốt hơn với đồng nghiệp thôi mà!” nàng lớn tiếng cường điệu.

“Đều giống nhau.” Lạnh lùng cắt đứt lời nàng về phương diện này hấn rất bảo thủ.

“làm sao giống nhau? Huống hồ em chẳng phải đã nói rõ với mọi người em đã kết hôn rồi sao, anh còn lo lắng cái gì nữa?” Nàng kháng nghị, không thể ngờ được hấn ăn dấm chua kinh khủng như thế.

“Tóm lại, nếu em muốn mọi người đối với em hoàn hảo tốt đẹp, chỉ có một cách duy nhất có thể làm, đó chính là nói cho mọi người biết em là lão bà của anh, như thế mọi người tự nhiên sẽ đối xử với em vô cùng tốt đẹp!” không nói nhiều hấn là đã quyết.

“Uy, chẳng phải em đã nói với anh lúc nãy rồi còn gì, như vậy tuyệt đối không thể được, anh không cần nói giỡn như vậy được không?” Cái gì gọi là cách duy nhất có thể làm????

“Anh không có nói giỡn với em, chỉ có cách đó thôi, em nói hay không nói?”

“Không nói.” Thi Ánh Điệp bực tức vút trả hấn hai chữ.

“Vậy thì được, duy trì hiện trạng.” Ân Nghệ làm bộ chấm dứt thảo luận tại đây.

“Anh thực không có lương tâm, xem em bị cô lập ở công ty mà một chút đồng tình cũng không có.” Nàng chuyển hướng dùng ngữ khí đáng thương nói với hấn.

“Như thế nào hội cô lập, em còn có anh.”

“Anh là tổng tài vĩnh viễn như hoàng đế trên cao làm sao hiểu nổi nỗi khổ của tiểu dân chúng như em cơ chứ.” Nàng xụt xịt cái mũi, tiếp tục giả bộ đáng thương.

“Anh sẽ điều em làm trợ lý tổng tài là được rồi chứ gì!” Hấn nhanh chóng giải quyết vấn đề, giọng chắc nịch nói.

Không nghĩ tới hấn sẽ xuất chiêu này, Thi Ánh Điệp sửng sốt một chút, vội vàng kêu lên “Không cần đâu!”

“Vì sao không cần?” Hấn liếc mắt kì quái hỏi lại.

“Anh sẽ lấy lý do nào để điều em làm trợ lý cho anh đây? Em ở công ty đã không được hoan nghênh rồi, anh đừng hại em thêm nữa được không? Được rồi, duy trì hiện trạng duy trì hiện trạng, dù sao em cũng không tin đám nữ nhân kia có thể làm gì được em.” Nàng đầu hàng.

“Có cần anh phải ra mặt không?” Hấn trầm mặc một lúc, mở miệng hỏi.Đúng là không muốn thấy lão bà của hấn bị người ta ức khuất.

“Không cần, em có thể tự giải quyết được mà!” Nàng bồng bồng khí thế chiến đấu đáp. Nàng là ai cơ chứ, có chết cũng không thể để thua cái đám nữ nhân kia được!

“Nếu giải quyết không được, nhất định phải cầu cứu tới anh biết chưa?” Ân Nghệ rất công bằng nói.

“Em sẽ không vô dụng như vậy đâu, anh cứ chờ coi!”

21. Chương 4.3

“Thị tiểu thư, phiền cô đem chỗ tài liệu này đi photo thành hai mươi bản, rồi sau đó mang tới chỗ hội nghị chuẩn bị diễn ra phân phát...” “Thị tiểu thư, phiền cô đi pha cho chúng tôi ba cốc cà phê...”

“Thị tiểu thư, nghe nói cô trước kia cũng từng làm kế toán, vậy cái báo cáo kia liền giao cho cô làm, mong cô ngày mai sẽ hoàn thành để giao cho quản lý...”

Lúc thì không có việc gì làm nhàn rỗi tới mức ngồi đếm số kiến trong phòng làm việc, lúc lại bao nhiêu công việc liền dồn hết lên người nàng, Thị Ánh Diệp không cần phải nghĩ nhiều cũng biết nữ nhân này là đang cố ý chĩnh mình đây mà, (ma mới cũ bắt nạt ma mới =.) nhưng là các nàng suy nghĩ đơn giản tưởng như thể là chĩnh được nàng sao, đây có thể là lầm to rồi!

“Thải Ngọc tử, ta chưa bao giờ pha cà phê a, tử có thể dạy ta được không?” Nàng giọng nói vô cùng nhẹ nhàng đối với việc bị bắt đi pha cà phê của Uông Thải Ngọc mà rằng, làm cho cô ta tức chết đi. Nghe nói cô ta so với nàng còn kém hơn rất nhiều mà bộ dạng thì có khi phải già hơn nàng đến năm, sáu tuổi í chứ! J

“Cô đã đi làm ở bên ngoài vài năm rồi, như thế nào chưa từng pha cà phê! Còn nữa, tuổi của tôi so với cô còn kém nhiều, gọi- tử—” Uông Thải Ngọc tức giận không thể xẻ thịt phanh thây nàng ra ngay lập tức.

“A, nguyên lai là cô so với tôi còn kém tuổi ư? Thực sự xin lỗi a~” Thị Ánh Diệp vất vả lắm mới che dấu được ý cười.

“Hừ!” Uông Thải Ngọc hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu bỏ đi, căn bản là mặc kệ nàng.

Nhưng nàng cũng chẳng thêm so đo thêm nữa, dù sao nàng cũng nói rồi chỉ là muốn cô ta tức chết mà thôi. Ai không biết pha cà phê chứ? Nàng pha cà phê ai uống qua cũng phải nức nở khen.

Chuyển hướng ánh mắt, nàng bắt gặ vừa lúc Trần quản lý đi vào văn phòng, nàng cầm lấy đồng tài liệu mà đồng sự nào đó đã đưa hết cho nàng, bước nhanh đến trước mặt quản lý.

“Quản lý.” Nàng ôn nhu nói, “Đây là báo cáo mà phó lý vừa mới giao cho tôi, cô ấy đã nhấn mạnh với tôi nhất định một ngày phải hoàn thành để giao cho ngài. Chính là tôi một người trong vòng một ngày thực không có biện pháp hoàn thành, ngài có thể cho tôi thêm thời gian, nhiều nhất hai ngày được không?” Nàng chấp tay về khấn khoản cầu xin.

“Cái gì báo cáo?” Trần quản lý nhanh chóng đón lấy đồng tài liệu trong tay nàng, cúi đầu lật xem qua một chút “Báo cáo này vì sao cô phải làm? Cô mới đến công ty được mấy ngày thôi mà, như thế nào có thể hiểu được mấy cái thứ này?”

“Điều này tôi không rõ lắm, là phó lý giao cho tôi.” Thị Ánh Diệp lấy vẻ mặt vô tội biểu tình nhìn về phía Lí Trần Nghi, chỉ thấy cô ta tức giận đến nổi mặt đều tím tái.

“Trần Nghi, việc này là như thế nào?” Trần quản lý chất vấn.

“Không có gì, tôi chẳng qua là muốn tạo điều kiện cho có cơ hội học tập mới giao cho cô ấy làm thử, không phải thực bắt cô ấy một người trong vòng một ngày phải làm xong báo cáo, có lẽ cô ấy đã hiểu nhầm ý tôi, quản lý.” Lí Trần Nghi biện bạch.

“Chuyện là như thế sao?” Trần quản lý quay đầu về phía nàng hỏi.

“Nguyên lai là tôi hiểu lầm cô, thực xin lỗi, phó lý.” Thị Ánh Diệp vẻ mặt bất đắc dĩ hướng cô ta giải thích. Tưởng chính nàng? Không có cửa đâu!

“Thi Ánh Diệp, cô có phải tốt nghiệp học viện Sùng Đạo không?” Trần quản lí đột nhiên mở miệng hỏi nàng.

Nàng sửng sốt một chút, khó hiểu gật gật đầu. Không biết quản lí sao đột nhiên lại hỏi đến việc này?

“Cô chắc không biết tổng tài của chúng ta có thể nói là học trưởng của cô đó, anh ấy cũng tốt nghiệp học viện Sùng Đạo?”

“hả?” Điều này nàng thực không biết.

“Cô đến văn phòng tổng tài đi, tổng tài muốn gặp cô.”

“Hả??” Hắn đã trở lại ư?

“Hả cái gì? Nhanh lên đi!” Trần quản lí mỉm cười, nghĩ bộ dạng lúc này của Thi Ánh Diệp thực làm cho người ta liên tưởng đến tiểu bạch thỏ.

“Ngay bây giờ ư? Nhưng bây giờ tôi phải giúp Nghi Quân đi photo hai mươi bản tài liệu cho hội nghị sắp tới, tôi...” Nàng do dự không quyết, chẳng biết làm sao nhìn về phía Trần Nghi Quân.

“Nghi Quân, tài liệu này cô tự mình đi photo đi hoặc nhờ người khác làm giùm cũng được, Thi Ánh Diệp bây giờ có việc rồi.” Trần quản lí đánh giọng nói với Trần Nghi Quân “tốt lắm! cô có thể đi rồi.”

Gật gật đầu, nàng liếc mắt thấy vẻ mặt vô cùng tức giận đến xì khói của Trần Nghi Quân, sau đó đối với cô ta không ngừng cúi gập người xin lỗi.

“Thực xin lỗi, Nghi Quân. Lần tới tôi nhất định sẽ giúp cô.” Nói xong, nàng khoái trá xoay người rời khỏi văn phòng. Ân Nghệ tìm nàng đúng lúc ghê, thật sự cảm thấy thoải mái trong lòng một chút, ha ha!

22. Chương 4.4

Chậm rãi bước tới cửa văn phòng tổng tài, nàng hướng tới chỗ thư kí tổng tài hỏi. “Thư kí Trương, tôi là nhân viên phòng marketing Thi Ánh Diệp, nghe nói tổng tài có việc tìm tôi, phiền cô có thể thông báo giúp tôi một tiếng được không?”

“Cô chính là Thi Ánh Diệp? Kia Thi Con Bướm? Thư kí Trương lấy ánh mắt dò xét liếc nhìn nàng.

“Đúng vậy.”

“Nghe nói cô gần đây rất nổi danh, tôi sớm đã nghe danh đến hôm nay mới có dịp diện kiến, thật hân hạnh!”

“Hả?”

“Cô chờ một chút, tôi xem tổng tài có hay không muốn gặp cô.” Thư kí Trương lãnh đạm nói xong, cầm lấy điện thoại nói thẳng với văn phòng tổng tài bên trong “Tổng tài, Thi tiểu thư tới, xin hỏi—là tôi đã biết.” Cô ta đập máy, rất không cam lòng ngẩng đầu lên càng lạnh lùng hơn nói với nàng “Cô có thể vào!”

“Cảm ơn cô.” Thi Ánh Diệp mỉm cười gật đầu, trong lòng cũng không chịu yếu thế phản kích. Người như thế nào không cam chịu, còn nói cái gì mà thư kí xinh đẹp nhất công ty lại tính tình hiền hòa như một đoá mẫu đơn, ta xem người hoa loa kèn còn giống hơn đó, hừ! (ý nói: chỉ được cái mặt mà tính cách thì k ra gì, kiểu bình hoa đó =.=)

Đầu tiên là gõ cửa, sau đó mở cửa vào, cuối cùng là đóng cửa lại, nàng nhìn thấy ngay một nam nhân ngồi ở bàn làm việc đang mỉm cười với nàng, nhú mày hỏi: “Anh tìm em có chuyện gì vậy? không phải chúng ta đã thỏa thuận không tiết lộ việc em là lão bà của anh rồi sao?”

“Cho nên anh mới nói em là học muội của anh nha!” Ân Nghệ nói xong hướng nàng vẫy vẫy tay kéo lại gần.

“Cho nên việc anh tốt nghiệp học viện Sùng Đạo căn bản là nói dối đúng không?” Nàng đi về phía hắn.

“Không, là sự thật.” Hắn nhanh chóng kéo nàng ngồi lên đùi, ôm eo nàng “Em thơm quá!” Hắn ghé sát mũi gần vào cổ nàng, hít thật sâu.

Thi Ánh Diệp cười nhẹ gõ hắn một cái “Rốt cục anh tìm em có việc gì thế?”

“Muốn hỏi lão bà của anh hai ngày qua làm việc có tốt không?”

“Việc này có thể về nhà hỏi mà.” Nàng nhin không được cười hỏi.

“Chính là anh nhớ em, việc này không thể đợi về nhà hỏi được.” Hấn không kìm được tình cảm bắt đầu hôn nàng.

Hấn buổi sáng ngày hôm có đột nhiên có việc phải trở về Hongkong một chuyến, buổi sáng hôm nay mười giờ mới về tới nơi, cho nên đã hơn 24h không được ôm hôn nàng, cảm giác thực nhớ a~

“Uy! Trong này là công ty mà!” Thi Ánh Diệp cảm thấy không thích hợp lắm, khẽ giãy dụa nhắc nhở hấn.

“Trong này là văn phòng tổng tài, không có anh cho phép không kẻ nào có thể làm loạn xông tới!” Hấn nói xong lại tái ôm chặt nàng hôn tiếp nhưng lại bị nàng cản lại.

“Chính là không ai dám xông tới nhưng không phải không ai dám ở sau lưng chúng ta nói lời đồn đại nha! Anh không cần dùng “vũ lực” đàn áp đâu, nếu không em bước ra ngoài nhất định sẽ bị nói rất khó nghe!” Nàng ý đồ nhắc nhở hấn phải biết vì đại nghĩa diệt thân.

“Thực phiền, chẳng lẽ anh muốn hôn lão bà của anh cũng không được sao?” Ân Nghệ có chút tức giận.

“Vấn đề là ở chỗ không ai biết em là lão bà của anh nha!”

“Tốt lắm, Anh liền ngay bây giờ triệu tập tất cả mọi người thông báo em là lão bà của anh.” Hấn nói xong lập tức cầm điện thoại trên bàn lên làm bộ chuẩn bị quay số.

“Uy! Đừng náo loạn!” Nàng đưa tay giật lấy ống nghe rồi vội vàng dập máy, nhắc nhở hấn “Đừng quên anh đã đáp ứng em giữ bí mật chuyện này.”

“vậy em cũng phải cho anh chút phúc lợi chứ nhỉ?”

“Cái gì phúc lợi?”

“Này phúc lợi.” Mặc kệ của nàng kháng nghị, hấn lập tức cúi đầu hôn lên đôi môi nàng một nụ hôn nóng bỏng và cuồng nhiệt, hôn đến khi nàng không thể thở nổi mới chịu buông nàng ra.

“Anh...” Thi Ánh Diệp hít thật sâu trừng mắt nhìn hấn, thực sự không biết đối phó với hấn như thế nào bây giờ? “Anh làm như vậy thì em biết ra khỏi văn phòng này kiểu gì bây giờ?” Nàng sờ sờ đôi môi mình bị “người nào đó” hôn đến sưng đỏ lên rồi.

“Thì dùng hai chân đi ra ngoài chứ sao!” Thường thức vị ngọt, Ân Nghệ thỏa mãn nhếch mép cười.

“Một chút cũng không buồn cười!” Nàng nhin không được liếc xéo hấn một cái “Anh về lúc nào vậy, bên Hongkong mọi việc xử lý tốt chứ?”

“Ân, cũng được vài giờ thôi.”

“Anh được việc ác, hai chúng ta kết hôn còn chưa được một tháng, anh đã ra nước ngoài công tác đến hai lần, hơn nữa hai lần đều không có dự tính trước gì cả, về sau em có phải là nên chuẩn bị trước tinh thần một mình nơi khuê phòng không?”

“Làm sao vậy? Một người ở nhà buồn lắm sao? Nhớ anh ư? Lần sau anh đi công tác sẽ mang em đi cùng nhé!”

“Đừng náo loạn.” Nàng bật cười lắc đầu “Anh rốt cục tìm em làm cái gì?”

Hấn liếc mắt nhìn nàng, thân thủ mở ngăn kéo lôi ra một cái hộp thiết kế tinh xảo đưa đến trước mặt nàng “Này cho em.”

“Đây là cái gì?” Nàng tò mò hỏi.

“Mở ra xem đi!” Hấn cổ vũ.

Thi Ánh Diệp cúi đầu mở hộp ra xem, chỉ thấy bên trong trung tâm của hộp đặt một chuỗi vòng kim thiết kế đơn giản và tao nhã, tỏa ánh sáng tinh khiết dễ chịu.

“Đẹp quá!” Nàng không tự chủ được thấp giọng ca ngợi.

“Anh giúp em đeo nó vào nhé!” Ân Nghệ mỉm cười sủng nịnh.

“Bây giờ ư?” Nàng do dự nhìn hấn.

“Không lúc này thì lúc nào?”

“Anh tạm thời bảo quản giúp em, buổi tối giúp em đeo nó vào được không? Buổi tối hôm nay!” Thanh âm của nàng đột nhiên trầm thấp, gọi cảm mê người “Đây sẽ là thứ đồ trang sức duy nhất em đeo trên người nha!”

Tưởng tượng ra hình ảnh đó, hấn không tự chủ được cảm thấy khấn trương.

“Lời này là của em nói đấy!” Hấn chắc nịch nói.

“Ân!” Mặt nàng thoáng ửng hồng, nhẹ nhàng gật đầu.

23. Chương 5.1

Sớm đã biết việc có thể trở thành tổng tài của một công ty lớn khi tuổi còn rất trẻ thực không đơn giản, nếu có thì cực hiếm nhân tài kiệt xuất như vậy, có mơ cũng không dám nói chuyện đó. Thi Ánh Diệp vì hiểu rõ chuyện đó mà cố tình sử dụng mỹ nhân kế, dùng chiếc vòng cổ dụ Ân Nghệ, mục đích chính là vì không muốn đồng sự đối với mình sinh ra đổ kị cùng hoài nghi, kết quả là, Ân Nghệ còn hào phóng hơn nữa mang nàng xuất môn ăn cơm trưa, lí do đưa ra đương nhiên là học trưởng thỉnh học muội ăn cơm, nhưng là những nữ nhân kia tin được vào cái lí do bất chính này ư?

Hấn thực rất không hiểu nữ nhân!

Kiên trì không cùng hấn đi vào công ty một lúc, nàng liền đi thang máy phía sau, đi ngược hướng đường chính đến nhà vệ sinh rửa mặt tỉnh táo, có chết cũng không đời nào muốn đụng phải “những oan hồn” chủ lực công kích mình. Thất sự là quá xui xẻo!

“Yêu, học muội của chúng ta đi ăn cơm cùng học trưởng đã về rồi kìa!” Lí Trân Nghi mở miệng trào phúng.

Dù sao cũng là bậc tiền bối, không đáp lời thì cũng không nên, Thi Ánh Diệp đành phải tuân thủ quy củ, dùng thái độ nhu thuận đáp: “Là, đã trở về, phó lí.”

“Người đây là muốn khoe khoang sao?” Lí Trân Nghi nhất thời cao giọng.

Nàng khoanh khắc này muốn cứng miệng, sớm biết thế này lúc này đã xem cô ta thành người trong suốt rồi, thực là họa vô đơn chí mà, nàng lúc nào thì lộ ra tia sung sướng khoe khoang đây? Thật là không thể tin được!

“Ta đang hỏi người đẩy người không nghe sao?”

“Cô ta hiện tại đương nghĩ có tổng tài học trưởng chở che thì có thể giẫm vỡ giường oai, bắt nạt chúng ta đó mà!” Trần Nghi Quân từ gian phòng vệ sinh bên trong đi tới, dùng ngữ khí ghen tị nói.

Cô ta cũng ở đây? Ôi, sẽ không phải “xú lão” Ônng muội muội cũng có mặt ở hiện trường chứ? Thi Ánh Diệp trong lòng nghi hoặc 10 phần chắc 9 câu trả lời, một phòng vệ sinh khác cửa bật mở, Ônng Thái Ngọc mang theo sát khí cùng vẻ mặt ghen tị đi ra.

“Cô ta đương nhiên là đang khoe ra, dù sao ở công ty trừ những người có chức sắc, ai có thể có vinh dự này cùng tổng tài đi ăn cơm trưa? Đại khái chỉ có loại vô liêm sỉ, không biết thân biết phận, đã kết hôn lại còn đi xung quanh mị hoặc nam nhân – hồ li tinh mới có thể thôi!” Ônng Thái Ngọc châm chọc ({{{(><)}}}) cô=“” nhớ=“” đó,=“” rồi=“” đến=“” lúc=“” sẽ=“” phải=“” hỏi=“” hận,=“” ghen=“” tị=“” thì=“” nói=“” thẳng=“” ra=“” cứ=“” vòng=“” vo=“” làm=“” gì=“” cho=“” mệt=“” thân)=“”>

Được cấp một danh hiệu vô cùng “vinh dự” nha! Chỉ tiếc Thi Ánh Diệp nàng thân phận nhỏ bé, danh hiệu to lớn ấy không thích hợp, nàng mở vòi nước tẩy rửa, quyết định không để ý đến mấy kẻ kia.

“Các người xem xem, cái đuôi hồ li tinh đã lòi ra rồi này!” Trần Nghi Quân giả tạo hòa theo, giọng nói đặc biệt lớn như cổ tình cho người khác nghe thấy. Thi Ánh Diệp rút tờ giấy vệ sinh, xoay người chuẩn bị chạy, chỉ thấy trước mắt một bóng người nhanh chóng vụt lên, Ưng Thái Ngọc lập tức ngăn nàng lại. (đoạn này tưởng chị ý bị hội đồng chứ =.=)

“Xin hỏi có thể trả lời ta một số vấn đề không?” Cô ta mở miệng đe dọa.

“Người tốt cục đã dùng chiêu ti tiện nào làm tổng tài mời người đi ăn cơm?” Lí Trần Nghi phần nộ chất vẫn.

Tổng tài chính là thần tượng của tất cả mọi người lạnh lùng trên cao, Thi Ánh Diệp bằng cái gì đến công ty chưa được một tuần đã khiến tổng tài triệu kiến còn thỉnh đi ăn cơm trưa cùng? Bằng vẻ ngoài đáng thương kiều mị cùng giọng nói ôn nhu ngọt ngào sao chứ? Đúng là không biết xấu hổ!

“Nếu ta nói không có, người có tin hay không, phó lí?” Quay đầu lại nhìn cô ta, Thi Ánh Diệp trả lời không nhanh không chậm.

“Ngu ngốc mới có thể tin!” Trần Nghi Quân hừ lạnh.

“Một khi đã không tin lời ta nói, sao các người còn hà tất hỏi ta làm chi? Có thể trực tiếp đến hỏi tổng tài nha, lời của tổng tài, ta nghĩ các người chắc chắn tin tưởng chẳng?”

“Người đang chế giễu chúng ta ngay cả cơ hội nói chuyện cùng tổng tài cũng không có sao?” Trần Nghi Quân sát khí ngày càng lớn.

“Ta không có.”

“Người rõ ràng là có ý đồ!” Cô ta lớn tiếng vu khống.

Thi Ánh Diệp đột nhiên hít thật sâu, thật sự là gặp quỷ rồi, nói nữa cũng phí công, tốt nhất là không nên nói nhiều nữa, lại tiếp lời cùng ba hoạn thư này chỉ tổ rách việc, nàng đẩy Ưng Thái Ngọc qua một bên hướng tới cửa phòng vệ sinh đi tới.

“Ta phải trở về làm việc.” Nàng thực sự hoài nghi không biết trở lại văn phòng dưới con mắt của rất nhiều người bọn họ có dám như vậy, công kích nàng không?

Nàng trở lại chỗ ngồi không lâu, ba người “tổ đội” kia cũng nhanh nhanh trở lại, mỗi kẻ đi qua mặt nàng đều cấp nàng một cái cười lạnh khinh miệt. Xem tình hình hiện nay, sau này muốn làm bằng hữu với ba người này xem ra còn khó hơn lên trời.

Thôi, không nghĩ nữa, dù sao ở công ty này trừ ra ba quái nhân còn không ít người khác, nàng cũng không tin rằng chính mình không thể kết giao với ít nhất một, hai hảo bằng hữu.

Mở một cuộc cách mạng, xưa nay đối với nàng chưa từng có. Mục tiêu một là cải thiện mối quan hệ từ xưa đến nay của nàng, khiến cho chính mình trong tương lai không chỉ được nam nhân yêu thích, quý mến mà còn được cả nữ nhân hoan nghênh, mục tiêu thứ hai đương nhiên là oanh oanh liệt liệt phát huy hết được thực lực của nàng, làm đám nữ nhân kia không chế giễu nàng là bình hoa vô dụng, không còn biện pháp nào châm chọc nàng nữa.

Thi Ánh Diệp, cố lên! Cố lên! Cố lên!

24. Chương 5.2

Buổi chiều hai giờ, cửa phòng hội nghị bật mở, các quản lý, nhân viên cấp cao đi vào, chuẩn bị bắt đầu hội nghị.

Thi Ánh Diệp lại bị Ưng Thái Ngọc phẩy năm đầu ngón tay sai đi pha cà phê. Ưng muội muội đại khái thực tin tưởng lời nàng nói nàng không biết pha cà phê, tưởng nhân cơ hội này làm nàng bẽ mặt, thật đáng tiếc, đáng tiếc nha, tính toán lần này của cô ta lại sai lầm rồi.

Bưng mười tách cà phê tỏa hương ngào ngạt khiến người ta cứ phải hít mãi vào phòng, nàng mang theo chút ý khê cười, để xuống rồi lại xoay người chuẩn bị cho nhóm tiếp theo.

Lần thứ hai bùng cà phê vào phòng họp thì đã thấy vị trí chủ trì vừa trống bây giờ Ân Nghệ đã ngồi vào, nàng rất tự nhiên như bình thường mang một tách cà phê nóng hôi hổi đến cho hắn.

“Tổng tài, mời dùng cà phê.”

“Cảm ơn.” Ân Nghệ cũng thật tự nhiên đối với nàng mỉm cười ôn nhu.

Ngồi cách đó không xa, có một kẻ thay thế vì Trần quản lý đột nhiên có việc gấp đến dự hội nghị – Lí Trần Nghi, không tự chủ được nheo mắt đổ kị.

“Tổng tài, ngài uống thử xem, cà phê Thi tiểu thư pha quả là rất được.” Cô ta cười giả hoạt “Có thể pha thêm cho tôi một tách nữa được không, Thi tiểu thư?”

“Được.” Thi Ánh Diệp mỉm cười đoạn pha thêm một tách nữa đưa tới trước mặt cô ta, lúc này hội nghị đã gần kết thúc, mọi người lục tục kéo nhau ra khỏi phòng họp.

“Phó lí, mời dùng.”

“Cám ơn.” Lí Trần Nghi có chút khê đổi vị trí ngồi, mỉm cười đưa tay đón lấy tách cà phê còn nóng bốc khói nghi ngút, ngay lúc nàng chuẩn bị rời đi thì cô ta đột nhiên giơ một chân ra ngăn đường.

“A!” không dự đoán được cô ta lại có thể giở trò này, Thi Ánh Diệp nhất thời mất đà, cả người ngã về phía trước.

“Cẩn thận!”

Bốn phía cùng lúc vang lên một trận kinh hô, cũng có người nhanh nhẹn đỡ lấy nàng nhưng sự việc này là ngoài ý muốn tới rất đột nhiên, nàng dĩ nhiên là không tránh khỏi số phận bị té ngã. Thật đau!

“Cô không bị gì chứ?”

“Có hay không bị thương?”

“Muốn hay không cấp cứu?”

Bốn phía lại dậy lên một đợt sóng những câu hỏi han quan tâm đến nàng, có người nhẹ nhàng đến đỡ nàng dậy. Nàng thống khổ rên rỉ, đúng lúc định miễn cưỡng mở miệng nói mình không có việc gì thì một giọng nói lạnh lùng bức người mà uy thế đã vang lên.

“Các người đều tránh ra.” Ân Nghệ đuổi tất cả những kẻ đang lờn vờn quanh nàng ra, mặc kệ phản ứng của bọn họ, nhanh chóng tới trước mặt nàng, vẻ mặt rất lo lắng quan tâm, thật cẩn thận dìu nàng ngồi xuống, ôn nhu hỏi: “thế nào? Có hay không bị thương? Muốn hay không cấp cứu? Ngã lúc này đau chứ?” (ta thích đoạn này dã man, dạy tỷ nhưng cũng đáng a 8))

Chết tiệt, hắn lại quên hắn đã đáp ứng nàng cái gì rồi sao? Lại cứ như vậy trước mặt bao nhiêu người chứng kiến chạy tới quan tâm nàng, lần này nàng nhất định là bị hại chết rồi!

“Tôi không có việc gì, cảm ơn tổng tài đã quan tâm, tôi lập tức đem chỗ tách vỡ này ra ngoài...tôi hiện tại liền thực hiện ngay ạ!” Thi Ánh Diệp nhanh chóng đứng dậy, nói xong không kịp đợi hắn có thêm phản ứng gì, lập tức chạy như bay ra khỏi phòng họp, một là để chứng minh mình không có việc gì, hai là thoát khỏi hàng chục cặp mắt nghi hoặc đang bắn về phía mình.

Haizz! Tiền đồ của nàng thật chẳng sáng sủa gì hết!

Không thể ngờ được, Lí Trần Nghi – cô ta dám như vậy khi dễ nàng, thực sự là đủ ngoan độc!

Chết tiệt! Sao lại đau như vậy chứ! Tay nàng nhất định là bị bỏng rồi nên mới đau như vậy. Chưa kể lúc này lúc té ngã tay nàng còn bị va vào tựa ghế sưng tấy nữa, hiện tại tay phải của nàng vừa bỏng rát vừa sưng tấy lên, thật sự là hết sài được rồi, như thế này thì làm sao mà trở lại phòng họp thu thập tài liệu bây giờ?

Lí Trần Nghi chết tiệt! Nếu biết cô ta khinh người quá đáng như vậy nàng sẽ không che dấu việc nàng chính là tổng tài phụ nhân, cứ để cho cô ta phát hiện ra, lại càng không để ý việc lạm dụng tư quyền mà xử cô ta một trận...

Chết đi, thật đau quá! Ô...

“Cô làm sao vậy?”

Đột nhiên có tiếng nói vọng trên hành lang, làm Thi Ánh Diệp đang đau đến chảy nước mắt cũng phải ngẩng đầu lên, chỉ thấy trợ lý phòng nghiệp vụ bên cạnh – Khương Xảo Quân đang do dự bước đến gần nàng.

“Cô không có việc gì chứ?”

Tuy cô ấy tỏ ra do dự tiến lại gần nhưng lời nói lại chứa đựng sự quan tâm chân thật. Từ lúc nàng vào công ty đến nay chỉ nhận được sự lạnh lùng ghen tỵ, Thi Ánh Diệp nhất thời cảm động, hốc mắt lại thoáng ảm lệ.

“Tay của tôi thực đau quá!” Nàng nghẹn ngào nói.

“Đưa tôi nhìn xem cho.” Khương Xảo Quân thật cẩn thận vén ống tay áo của nàng lên kiểm tra, thấy cánh tay Thi Ánh Diệp tụ máu đỏ ửng lên “Như thế nào lại bị thế này chứ, có bị thương đến xương cốt không?”

Thi Ánh Diệp nhìn xuống cánh tay tụ máu ghê người của mình, ngây người một lúc. Như thế nào lại nghiêm trọng như thế? Nàng chỉ nghĩ nó bị bầm tím chút xíu thôi chứ không ngờ tới nó lại tụ máu lớn như vậy. Lần này là chết chắc rồi! Ân Nghệ mà phát hiện ra nhất định sẽ rất tức giận.

“Cô phải đi bác sĩ mới được, tôi sợ nhờ cô bị sái tay rồi đó.” Thấy nàng trầm mặc không nói, Khương Xảo Quân nhún mày e sợ nhìn vết thương.

“Không được.” Nàng nhanh chóng lắc đầu “Tôi còn phải trở lại phòng họp lau dọn chỗ cà phê đổ hết lên đồng tài liệu nữa.”

Nếu nàng không nhanh chóng trở lại, Ân Nghệ nhất định sẽ sinh nghi ngờ, có khi hắn sẽ bỏ dở hội nghị vừa khai mạc mà chạy đi tìm nàng cũng nên, nàng không thể để sự việc đó xảy ra được.

“Tôi sẽ giúp cô lau dọn, cô trước tiên đi tìm bác sĩ đi nha.”

“Cảm ơn cô.” Thi Ánh Diệp cảm kích hốc mắt đã đỏ lên “Tôi không có việc gì đâu, tôi sẽ đi khám bác sĩ sau, còn bây giờ tôi vẫn phải chính mình đi thu dọn đây.”

“Chính là cô như vậy... tay cô còn có thể cử động không?”

Thi Ánh Diệp thử cử động cánh tay phải của mình, có thể động dậy tí chút nhưng cảm giác đau rát, cử động một cái là như mất hết tất cả sức lực còn lại, càng bồng rất hơn.

“Như thế này thì cô làm sao mà thu dọn được đây?” Nhìn Thi Ánh Diệp cử động nhẹ liền đau nhần nhó mặt mày, Khương Xảo Quân không nhịn được nhún mày.

“Thử làm động tác vài lần nhất định sẽ từ từ khôi phục mà.” Nàng cố gắng cười an ủi chính bản thân mình sau đó lại giật giật thử cánh tay phải.

“Cô so với lời đồn thật không giống nhau.” Khương Xảo Quân có chút dăm chiêu nhìn nàng trong chốc lát, đột nhiên nói.

Nàng sưng sốt một chút, khoe miệng đành cười nở một nụ cười khổ.

“Lời đồn nói tôi như thế nào? Bề ngoài ôn nhu, kiều mị bộ dạng không biết xấu hổ, tâm địa hồ ly, trước mặt nam nhân giả tạo đáng thương vô tội về mặt, thu hút sự quan tâm săn sóc của mọi người chẳng?”

“Không sai chút nào.”

“Tôi cũng biết mà.”

“Cho nên cô có thật là người như vậy không?”

“Một nửa đi!” Thi Ánh Diệp thở dài.

Không nghĩ tới nàng lại hào phóng thừa nhận như vậy, Khương Xảo Quân ngây ngốc sưng sốt một lúc, khoe miệng nhịn không được một nụ cười “Vì sao lại là một nửa?” cô tò mò hỏi.

“Về bề ngoài này của tôi luôn làm người khác có ấn tượng sai lầm, nghĩ đến tôi thực nhu nhược, thực cần bảo vệ, loại ấn tượng sai lầm này không chỉ ảnh hưởng đến thái độ mọi người đối với tôi mà ngay từ nhỏ tôi đã sinh trưởng trong môi trường luôn bị người khác hiểu nhầm a, trưởng thành rồi vẫn không bỏ được bộ dạng nhu nhược cần che chở này.”

Cho nên tôi là không cố ý bày ra bộ dạng kiêu mị đáng thương nhưng là những cái đó đã sớm ăn sâu vào máu rồi tự nhiên lại trở thành một trong những điểm đặc sắc của tôi, tôi cũng chẳng có biện pháp, thế đấy, đây chính là nguyên nhân tôi nói một nửa nguyên nhân.” Thi Ánh Diệp bất đắc dĩ nói.

“Đây là lần đầu tiên tôi nghe có người nói về ngoài kiêu mị giả dạng đáng thương cũng là điểm đặc sắc của bản thân đó.” Khương Xảo Quân bật cười ha hả.

“Không biết có phải đau đến tê liệt rồi không, tôi chẳng còn cảm thấy đau nữa.” Thi Ánh Diệp cúi xuống nhìn cánh tay phải của mình, sau đó lấy tay kéo ống tay áo xuống, che khuất vết tụ máu “Được rồi, tôi bây giờ phải đi thu dọn tài liệu đây, cảm ơn cô đã nói chuyện phiếm cùng tôi làm tôi quên đi phần nào vết thương nha! Còn nữa, cảm ơn cô đã quan tâm tới tôi, tôi phải đi đây!” Nàng mỉm cười vẫy tay tạm biệt.

“Chờ một chút.” Khương Xảo Quân bỗng nhiên gọi nàng dừng lại.

Nàng quay đầu lại nhìn cô ấy.

“Tôi giúp cô.” Khương Xảo Quân đi đến bên nàng mở miệng nói.

Thi Ánh Diệp không khỏi lộ ra vẻ ngạc nhiên cùng vui mừng về mặt “Cô chẳng những không chán ghét tôi cùng tôi nói chuyện, lại đi giúp tôi, nhờ cũng trở thành người không được hoan nghênh thì sao đây?” Nàng thực sự đối với Khương Xảo Quân cảm kích.

“Tôi biết.” Khương Xảo Quân gật đầu.

“Vậy cô vẫn xác định muốn giúp tôi ư?”

“Vì sao không?”

Thi Ánh Diệp không nhìn được mở miệng cười tươi, đây mới nói trong họa có phúc a, nàng đã có bằng hữu tốt ở công ty này nha.

25. Chương 5.3

Buổi tối Ân Nghệ vì vướng chủ trì hội nghị mà tan làm không thể cùng về với nàng, Thi Ánh Diệp liền có thêm thời gian chuẩn bị.

Ngay lúc vừa tan ca, nàng đã vội vàng chạy về nhà, cố gắng tìm biện pháp đem cánh tay tụ máu tím bầm ghê người kia che đi.

Không biết chính xác khi nào thì Ân Nghệ về nên nàng trước tiên là nhanh chóng rửa sạch vết thương, sau đó trở lại phòng ngủ, ngồi vào bàn trang điểm định dùng phấn và mỹ phẩm từng lớp từng lớp che mờ đi vết thương này.

Nàng bởi vì quá chuyên tâm vào mà căn bản không có nghe thấy tiếng người mở cửa phòng khách, mãi cho đến khi cửa phòng ngủ vang lên tiếng bước chân, nàng mới giật mình kinh hãi trong nháy mắt đã tưởng lộ phần vào ngăn kéo, chỉ trong vài giây còn lại trước khi người đó tiến vào chỉnh sửa lại tư thế ngồi, chuẩn bị khuôn mặt tươi cười mừng lão công đi làm về =.=

Ân Nghệ đẩy mở cửa phòng, đã thấy tuyệt sắc vợ yêu của hắn rất gọi cảm quyến rũ đang chờ đợi hắn, hại hắn trong khoảng thời gian ngắn tỷ thì ngừng hô hấp.

Mặc áo ngủ trắng rộng thùng thình nửa kín nửa hở ẩn giấu một thân thể mềm mại, càng làm nổi bật dáng người của nàng, da mềm mại cùng đường cong quyến rũ, vô cùng hấp dẫn hắn. Tuy đã sớm quen thuộc thân thể nàng, từng đường cong, từng bí mật gọi cảm nhưng đối mặt với khung cảnh trước mắt mê hồn, đột nhiên lại làm hắn cảm nhận được những tình cảm trước nay chưa từng cảm nhận.

Hắn không tự chủ được bước tới gần nàng, ôm lấy bờ vai mềm mại kia “Em là bữa tối của anh sao?” Hắn ầm ập lên tiếng hỏi, ánh mắt nàng trong veo lấp lánh.

Thi Ánh Diệp khẽ run một chút, thả lỏng một chút: “Anh đã ăn bữa tối chưa vậy?”

“Anh nghĩ ăn em trước.”

Hắn thân thủ nhẹ nhàng cầm lấy hai cánh tay trắng nõn của nàng, ôm lấy nàng nhẹ nhàng vỗ về, vừa mới bắt đầu thời điểm, nàng thực sự cầu trời khẩn phật mong rằng hắn sẽ không chú ý tới cánh tay bị thương này của nàng, nên có chút cứng đờ, khẩn trương phản ứng. Nhưng là một lần, hai lần không chú ý tới, cũng không có biểu hiện gì khác thường, lần thứ tư nàng như không có cảm giác được cái gì nữa.

“Làm sao vậy?” Hắn khắc chế chính mình hỏi.

“Cái gì làm sao vậy?” Thi Ánh Diệp hỏi vặn lại, dùng nụ cười mất tự nhiên để cố gắng che giấu vết thương của mình đi.

Hắn nhìn thẳng vào hai mắt nàng, rất chậm rãi buông lỏng cánh tay “Em khẩn trương như thế như đang giấu anh một cái gì đó vậy.” hắn nói xong nhìn về phía cánh tay nàng đang khẩn trương che ra đằng sau rốt cục cũng phát hiện ra trên cánh tay của nàng có một khối sưng tấy màu sắc rất kì lạ “Đây là cái gì?”

Hắn hơi dùng sức nắm lấy cánh tay ấy của nàng nâng lên, đưa tới trước mặt hắn xem xét kĩ lưỡng, Thi Ánh Diệp nhất thời đau quá hô nhẹ lên một tiếng “A!”

“làm sao vậy?” Ân Nghê vẻ mặt khẩn trương hỏi.

“Không có gì.” Nàng còn muốn giấu diếm.

“Cánh tay của em sao lại phải trát phần thể này? Hơn nữa còn giống như có chỗ rất mềm hơn bình thường.” hắn nói xong nhẹ nhàng cầm tay của nàng lên gấp gáp hỏi.

“A nha!” Thi Ánh Diệp nhin không được kêu lên.

Hắn lập tức buông tay, nhưng chỉ cần chạm nhẹ chỗ cánh tay trát phần kia lại làm cho Thi Ánh Diệp kêu ré lên, xem ra hắn đã tìm ra nguyên nhân nàng kêu đau rồi. Trên cánh tay nàng như thế nào lại tụ máu đau như thế này cơ chứ!

“Đây là vết thương xảy ra khi nào vậy?” Hắn át chế giọng mình để không rít gào lên.

“Buổi chiều lúc ngã ở công ty, em không cẩn thận bị đụng vào ghế.” Biết sự việc đã bại lộ, Thi Ánh Diệp đành phải cúi đầu nhận tội, nhỏ giọng thành thật mong khai ân.

“Tại sao em không nói cho anh biết hả?” Hắn thực tức giận.

“Lúc ấy em thực nghĩ vết thương không có gì nghiêm trọng, ai biết...” Nàng ngẩng mặt lên, giở chiêu thức dùng vẻ mặt đáng thương cùng ủy khuất liếc nhìn hắn.

“Em...” Ân Nghê tức giận trừng mắt nhìn nàng, tưởng phát hỏa với nàng xem ra là không thể rồi, nhưng là vừa rồi nhìn thấy vết tụ máu đã được trát phần che đi trên cánh tay nàng, hắn lại nhin không được trách vài câu:

“Em dù cho là ở công ty không nói cho anh biết nhưng về nhà cũng không được phép giấu anh chứ.”

“Em cũng chỉ là không muốn anh phải lo lắng mà thôi.”

“Em nghĩ làm như thế này thì anh sẽ càng không lo lắng sao?” Hắn lại sinh khí.

“Em xin lỗi.” Thi Ánh Diệp lập tức cúi đầu sám hối nhận lỗi.

“Trừ cánh tay ra còn bị thương ở chỗ nào không?” Hắn lạnh te hỏi nàng.

“Còn có vết bồng nhẹ nữa thôi.” Nàng thành thật khai báo.

“Để anh xem.”

Nàng ngoan ngoãn vén tay áo lên, cho hắn xem chỗ vết bỏng đang bắt đầu lên da non. Kết quả hắn xem xong cũng không thêm nói gì mà xoay người ra khỏi phòng.

Thi Ánh Diệp trân trân nhìn vào bóng người vừa đi mất, đột nhiên trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi khủng hoảng.

Hắn tức giận, hắn bỏ đi, hắn không còn để ý đến nàng nữa, hắn rốt cục có phải hối hận đã cưới nàng không?

Không, sẽ không. Hắn nhanh chóng đã nói với nàng rồi còn gì.

Ân Nghệ biết rõ những ưu, nhược điểm của nàng, biết rõ nàng biểu tình không đồng nhất, hắn lẽ ra nên biết nàng giấu hắn không phải là cố ý lường gạt hắn mà chỉ không muốn làm hắn lo lắng thêm thôi, không muốn vì mình mà hắn chậm trễ công tác, đáng nhẽ hắn phải hiểu rõ mới phải chứ? Hắn sẽ không hối hận, nếu hối hận thì đã sớm hối hận rồi.

Nàng đứng dậy, chỉnh lại áo, vội vã bước ra khỏi phòng, thiếu chút nữa đụng phải hắn đang bưng một chậu nước ấm đi đến.

“Em lại muốn đi đâu nữa?” Hắn mặt lạnh hỏi.

“Em...”

“Lại đây.” Hắn ra lệnh, tự mình bê chậu nước vào phòng.

Thi Ánh Diệp ngoan ngoãn đi phía sau hắn, nhìn hắn bưng chậu nước ấm bước vào phòng, đặt ở đầu giường, xoay người lại nhìn nàng.

“Tới đây ngồi xuống đi.” Ân Nghệ chỉ lên mép giường.

Tuy không rõ hắn định làm gì nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn làm theo tiến đến nghe lời hắn ngồi xuống giường.

Hắn rút ra từ ngăn kéo một cái khăn bông mềm, nhúng vào chậu nước đầu tiên là tẩy hết phấn trang điểm trên vết thương, sau đó nhẹ nhàng lau lau chỗ tụ máu, vết bỏng của nàng.

Nhìn hành động ấy của hắn, nàng thật không tự chủ được, hốc mắt đã đỏ hoe. Hắn cuối cùng thì không phải là không để ý đến nàng nữa!

“Ừc..ừc...” Đột nhiên cái bụng đáng ghét của nàng lại réo lên như tổ cáo nàng, làm nàng xấu hổ chẳng biết phải làm sao.

“Em còn chưa ăn tối ư?” hắn ngừng đầu hỏi, tức giận trong ánh mắt kèm theo sự bất đắc dĩ.

Nàng đáng thương hề hề cười gật đầu.

Hắn lại liếc mắt nhìn nàng, đem khăn bông đã nhúng nước ấm đưa cho nàng “Em cầm lấy, tiếp tục hạ nhiệt vết thương đi, anh đi kiểm cái gì nấu cho em ăn được không?” Nói xong, hắn đứng dậy rời khỏi phòng.

Nhìn bóng dáng rời đi của hắn, Thi Ánh Diệp yên tâm, tuy thái độ của hắn từ nãy giờ đều rất lạnh lùng, giúp nàng hạ nhiệt vết bỏng cũng không nói gì cả, nhưng là hắn vẫn quan tâm yêu thương nàng. Hắn quan tâm nàng chưa có ăn gì đó chẳng phải là quan tâm yêu thương nàng hay sao?

Đến giờ phút này đây, nàng mới nhận ra chính mình đã không thể không có hắn.

Đến giờ phút này đây, nàng mới nhận ra rằng mình không chỉ thích hắn thôi đâu, mà là đã hoàn toàn yêu hắn, thật sự rất yêu hắn.

Kết quả này thật chẳng còn gì chê trách nữa, dù sao lão công của nàng cũng vốn anh tuấn tài năng, lại ôn nhu yêu thương vợ như vậy, có nữ nhân nào mà ở cạnh một người tuyệt vời như vậy mà không động lòng yêu thương đây.

Phải, yêu hắn thật sự rất dễ dàng, nàng thở dài. Nàng hiện tại chỉ mong cơn tức giận của hắn sẽ nhanh chóng tiêu đi, bởi vì nàng thực sự không có thói quen với bộ dạng lạnh lùng của hắn.

Ai, bụng đói quá a, không biết hắn đã chuẩn bị món ăn hấp dẫn nào cho nàng đây?

Haiz.. chỉ hi vọng không giống như bữa cơm ngọt ngào mà ngày đầu tiên hai người kết hôn là được rồi!

26. Chương 6.1

“Em là bị thương ở tay chứ không phải ở chân... Được rồi, để anh đưa đi làm là được chứ gì, nhưng chỉ hôm nay thôi đấy, ngày mai lại trở lại như bình thường nha.”

Trải qua sự việc tối hôm qua, Thi Ánh Diệp phát hiện ra một điều, chính là Ân Nghệ dù không nói gì, so với mắng chửi người khác, trên mặt không biểu hiện gì còn đáng sợ hơn gấp ngàn lần, khiến cho người khác cũng cảm nhận được áp lực cùng uy quyền, làm cho người khác không thể làm trái ý được.

Cho dù là như thế đi nữa thì hấn vẫn rất điển trai mà!

“Thật sự là rất kì quái!” nàng nhìn trộm hấn rồi bật thốt lên “Vì sao bộ dạng của anh anh tuần như thế, lại có rất nhiều tiền, có thể lực, điều kiện tóm lại rất ưu tú mà lại không có bạn gái là sao?”

“Anh có vợ a~.” Ân Nghệ bắt đầu lái xe, chuyên tâm nhìn về phía trước.

“Em biết, là em mà, a ha...” Nàng lại ngây ngô cười, mỗi lần nghĩ đến vợ của hấn là nàng chứ không phải ai khác, nàng liền không nhịn được cười ngây ngô (đây có tính là YY: tự sướng không? =.) Chẳng qua là—“Em không có nói hiện tại, mà là nói thời điểm trước lúc anh và em kết hôn cơ, chẳng nhẽ anh không có bạn gái sao chứ?”

“Anh đã nói với em rằng anh chưa có bạn gái lúc nào vậy?” hấn liếc mắt nhìn nàng.

Thi Ánh Diệp trong nháy mắt sững sốt, ngạc nhiên đến há hốc mồm “Anh có bạn gái?”

“Hiện tại không có.” Hấn nói.

“Ừ, là em nói trước lúc hai chúng ta kết hôn cơ.” Dừng lại một chút nàng gầm nhẹ “Khai ra mau!”

“Có.” Hấn im lặng một lúc mới trả lời.

“Có?” Nàng trừng mắt nhìn hấn, vẻ mặt thực bị đả kích rất lớn.

“Em để ý đến chuyện đó à?” Hấn nhìn thoáng qua biểu tình trên khuôn mặt nàng, có chút lo lắng hỏi. Hấn có lẽ không nên thành thật như thế.

Nàng lắc lắc đầu, nàng không phải là để ý hay không mà căn bản là không tin.

“Em thật không dám tin rằng” Nàng khó tin mà thốt lên “Em lại là người thứ ba xen vào, trở thành kẻ giống như hồ ly tinh chuyên đi phá hư chuyện hôn nhân hoặc tình yêu của người khác!”

“Em đương nhiên không phải là như vậy, bởi trước khi gặp em hai ngày, anh đã chia tay với cô ta rồi.” Ân Nghệ nhíu nhíu mày, không thích nàng nhận xét về bản thân mình như vậy.

“Thật thế sao? Vì sao chia tay?” Thi Ánh Diệp hỏi một tràng, nhịn không được tò mò nổi lên.

Mắt thấy biểu tình của nàng chỉ là tò mò không có hoài nghi, hấn thở phào nhẹ nhõm.

“Cô ta muốn kết hôn.”

“Hà?” Nàng đột nhiên bị đứng hình “Cô ấy muốn kết hôn mà anh thì không, cho nên chia tay?”

Hấn gật gật đầu.

Thật kinh điển, loại lý do người khác không thể nói hấn cũng có thể nói ra được, nhưng sao hấn nói hấn không muốn kết hôn—vậy...

“Vậy sao anh lại muốn kết hôn với em đây?” Nàng trợn mắt nhìn, một chút hoài nghi cùng sự tò mò khẳn trương nhìn hấn.

“Anh chẳng phải đã nói rồi sao, bởi vì anh vừa gặp em đã chung tình rồi.” Hấn đột nhiên mỉm cười.

Thật sự là một người đàn ông có toàn những lý do quái dị. Nàng trong lòng không khỏi thở dài ngao ngán.

“Đàn ông các anh thật sự là kỳ quái, tình nguyện lấy một người con gái mình chưa quen biết gì còn hơn là lấy người đã làm bạn gái mình, yêu nhau bao ngày tháng.” Nàng nghĩ đến nửa ngày vẫn là không thể hiểu lác đầu bó tay.

“Em tại sao lại nghĩ là anh thực sự yêu mến những cô gái đó vậy?” Hấn lại liếc mắt nhìn nàng.

Nàng lại một lần nữa há hốc mồm “Chẳng lẽ không đúng ư?”

“Anh chính là nói không phải.”

“Vậy nghĩ là sao?” Nàng phát hiện ra sau ngày hôm qua đầy sóng gió hình như mình bị “ngu” đi rồi hay sao mà nghe không hiểu những điều hấn đang nói.

“Anh cho tới giờ chưa từng theo đuổi những cô gái đó, là bọn họ tình nguyện bám theo, tự mình yêu cầu anh và bọn họ thử làm quen mà, anh cũng chỉ là cho bọn họ chút cơ hội thôi.” Hấn bình tĩnh nói.

Thi Ánh Diệp cứng lưỡi nhìn hấn, như là đến hôm nay mới biết được con người thực của hấn. Trước mắt mình đây liệu có phải là vị lão công yêu chiều vợ hết mực hay không đây?

Chờ một chút! Bọn họ??

“Trời ơi, em lại gả cho một vị hoa hoa công tử, này đại sắc lang a!” Nàng khó có thể tin bật thốt lên.

“Hối hận rồi sao?” Ân Nghệ lại liếc mắt nhìn nàng, buồn cười nhìn vẻ mặt biểu lộ có phần kịch tính hóa kia.

“Một chút cũng không.” Nàng không chút do dự trả lời ngay, rồi lại ha ha cười to “Đại sắc nam kết hợp với đại sắc nữ, hai chúng ta thực rất xứng đôi a, anh nói xem có phải không? Ha ha...”

Hấn mỉm cười nhìn nàng, phát hiện chính bản thân mình yêu thích nàng ngày một tăng chứ không có giảm.

“Thật không sai chút nào, nam nhân không xấu nữ nhân không thương.” Thi Ánh Diệp đã ngừng cười mở miệng nói tiếp.

“Câu này nghĩa là sao, em đã hoàn toàn chấp nhận anh rồi ư?” Hấn lại nhú mày hỏi lại.

“Anh yêu thương em, em tất nhiên sẽ yêu thương anh rồi.” Thi Ánh Diệp quay lại nhìn hấn nhếch mép cười, nhưng cũng không để cho hấn sướng thêm chút nào nữa đã bồi thêm.

“Ý của em chính là, anh đào hoa như vậy, trong công ty chắc có đến hơn phân nửa nữ nhân viên là phải lòng với anh rồi nha!”

“Cho nên em bây giờ là đang ăn giấm chua sao?”

“Không có!” Nàng tròn tròn mắt, đối với hấn rất ảm ức nói “Anh hại em trở thành đối tượng bị công kích ở công ty rồi đấy.”

“Em là vợ của anh nhưng thân phận không công khai thì đừng có mách anh chuyện này nha.”

“Thì cũng tại anh hôm qua thì nhận em là học muội, lại còn đưa đi ăn cơm trưa nữa.” Nàng bắt đầu dĩ vãng dài.

“Như vậy cũng không được sao? Thế em định từ nay về sau ở công ty, anh ngay cả nói chuyện với em cũng cấm à?” Ân Nghệ lông mày đã rướn cao lên, rõ ràng là chết cũng không duyệt.

“Không phải là không được, mà là không cần thiết thôi mà.” Nàng chấp hai tay vào làm bộ dạng cầu khẩn.

“Đó là công ty của anh, còn em là vợ của anh.” Ý là hấn muốn làm như thế nào thì chính là thế ấy.

“Không được, chồng à.” Nàng làm nũng “Anh chắc chắn là không muốn nhìn thấy vợ mình bị người ta khi dễ chứ?”

“Ai dám khi dễ em?” Trong khoảng khắc hai mắt hấn chợt lóe lên sát khí, giọng hoàn toàn lạnh lùng.

“Ách, cái này là em giả thiết thôi!” Thi Ánh Diệp nhanh chóng giải thích, hoàn toàn không dám nói cho hấn biết cánh tay bị tụ máu kinh dị này là do kẻ khác khi dễ a, bởi vì bộ dạng đáng sợ lúc này của hấn á, làm nàng đến 99% lạnh chết khiếp sống lưng.

“Được rồi, chồng à, anh cũng nên để cho vợ của anh có dịp thể hiện chút tài năng chứ, đừng khiến cho mọi người nghĩ vợ anh chỉ là một cái bình hoa vô dụng, trừ vẻ ngoài xinh đẹp còn đâu hoàn toàn bất tài chứ.” Nàng nín nín tay áo hần nắn nỉ ỉ ôi.

“Ai nói em là bình hoa?”

“Mỗi người trong công ty tiếp xúc với em đều nghĩ như thế, đừng nói là anh không biết nha! Bằng không thì sao vị trưởng phòng marketing và quản lý đều không động đến lí do vì sao em bị đuổi việc trước kia? Còn không phải là coi thường năng lực của bình hoa này sao?” Về điểm này nàng đã sớm hiểu ra, trừ một số biểu hiện của bọn họ bên ngoài, còn có thể biết được thông qua mấy lời đồn đại nhảm nhí đó.

“Xem ra em có vẻ rất hiểu chuyện này nha.”

“Chỉ có một cách làm cho bọn họ sáng mắt ra, đó là chứng minh năng lực của em!”

“Bọn họ đã đánh giá em quá thấp rồi đấy.”

“Cảm ơn anh đã quá khen.” Thi Ánh Diệp nhin không được nhếch mép cười.

“Được rồi.” Ân Nghệ cuối cùng cũng thỏa hiệp “Anh sẽ để cho em chứng minh năng lực của mình, nhưng...em phải hứa với anh một chuyện.”

“Chuyện gì vậy?”

“Nếu bọn họ hành động quá mức thì nhất định phải nói cho anh biết.”

“Không thành vấn đề, thực cảm ơn anh, honey à!” Nàng nhẹ nhàng hôn hần một cái, trong lòng âm thầm cảm thấy vô cùng hạnh phúc, may mắn.

27. Chương 6.2

“Thi Ánh Diệp, báo cáo này là cô làm ?”

Đón lấy đồng tài liệu Trần quản lí giao cho, Thi Ánh Diệp cúi đầu nhìn qua nội dung một chút, sau đó ngẩng đầu lên gật đầu xác nhận.

“Đúng, đây là báo cáo phó lí lúc trước giao cho tôi làm, bảo tôi luyện tập. Tuy nhiên chậm ba ngày, tôi nghĩ nên nghe theo lời phó lí, giao cho ngài xem xét.” Tuy biết rõ Lí Trần Nghi lúc này đang trừng mắt nhìn mình, nàng vẫn thần nhiên tỏ ra ngây thơ vô tội trước mặt Trần quản lí “Không biết có vấn đề gì sai sót ạ?”

“Làm rất tốt.”

Chỉ thấy Lí Trần Nghi trong khoảnh khắc hai mắt tròn tròn, Thi Ánh Diệp vẫn tiếp tục đóng vai tiểu bạch thỏ ngạc nhiên không kém.

“Thật vậy sao, quản lí? Tôi mới chỉ cố gắng hoàn thành phần chính thôi, rất nhiều tài liệu còn chưa tìm được đầy đủ ...”

“Tư liệu ấy có thể từ từ bổ sung cũng được, quan trọng là năng lực của cô rất tốt, ngay đến cả tổng tài cũng phải công nhận.”

“Tổng tài?”

“Lúc trước tôi cùng tổng tài có thảo luận qua, xét thấy năng lực của cô thực cần dùng. Căn cứ theo bản báo cáo cô làm này, tôi muốn cô làm cả bản báo cáo không chỉ cho phòng marketing mà cho cả công ty chúng ta.” Trần quản lí lập tức hướng về phía Lí Trần Nghi nói: “Trần Nghi, bổ sung người giúp cô ấy, những tài liệu nào cô ấy cần, ngay lập tức tìm và mang đến cho cô ấy.” Nói xong hần quay đầu nói với Thi Ánh Diệp “Cố gắng làm tốt!” sau đó rời đi.

Oa ha ha, Thi Ánh Diệp thiếu chút nữa không nhin được mà ngửa mặt lên trời cửa sáng khoái. Đây chính là hậu quả của việc xem thường nàng, Lí Trần Nghi chắc chắn là nằm mơ cũng không thể tin được rằng

nàng có thể tùy cơ ứng biến chuyển bại thành thắng, nhân cơ hội này để thể hiện năng lực làm việc của bản thân? Xứng đáng cho lần nàng bị cô ta ngáng chân!!!

“Phó lí, làm phiền cô rồi.” nàng khiêm tốn hướng Lí Trân Nghi mỉm cười nói.

Lí Trân Nghi nhất thời chưa định thần, bày ra bộ mặt như chẳng có chuyện gì xảy ra, chưa nghe thấy bất cứ điều gì hết.

“Quả nhiên là tiện nhân không biết xấu hổ, dám tỏ ra mình có năng lực à?” Uông Thái Ngọc giận dữ đập bàn.

“Cô ta nghĩ mình có chỗ dựa là tổng tài rồi nên mới không coi ai ra gì như thế.” Trần Nghi Quân hừ lạnh.

“Cô ta thực sự nghĩ có cơ hội để bay lên lâu cao chim sẻ hoá thành phượng hoàng sao? Nói cho các người tin giật gân này, tổng tài đã kết hôn rồi.” Một nữ đồng nghiệp phòng bên đột nhiên góp vui, nhất thời làm không khí trở nên vô cùng ồn ào.

“Giai Mĩ, cô vừa nói cái gì? Tổng tài đã kết hôn? Sao tôi chưa từng nghe nói nhỉ?”

“Đúng rồi, chuyện này xảy ra từ bao giờ nhỉ? Cô nghe ai nói?”

“Người kết hôn cùng tổng tài là ai? sẽ không phải là cái cô nữ minh tinh kia chứ?”

“Hay là cái cô thư kí thân hình bốc lửa khinh khỉnh coi thường người khác hả?”

“Chắc không phải đâu, nếu như thế thật thì cô ta đã sớm chạy đến chỗ chúng ta khoe khoang rồi.”

“Giai Mĩ, rốt cuộc cô nghe tin này từ ai thế?”

“Em họ của tôi nói thế mà.” Trần Giai Mĩ thần bí cười hề hề nói.

“Em họ cô? Là ai thế?”

“Nó giờ làm việc bên Hồng Kông. Còn như đợt du lịch một năm trước của công ty mình không, nó tự bỏ tiền túi ra theo chúng ta đi du lịch, cho nên đã biết mặt tổng tài. Tối hôm qua ba tôi tổ chức mừng thọ sáu mươi cho ông, nó cũng tới vô tình kể cho tôi nghe mà, nó nói cách đây không lâu, tổng tài của chúng ta dẫn theo một nữ nhân đến cửa hàng nhẫn đá quý của công ty nó, nó rõ ràng nghe thấy trưởng quầy hỏi hần là mua để kết hôn sao? Hần trả lời là đúng vậy.”

“Làm sao có thể, tôi chẳng tin, em họ cô nhất định là nhận lầm người rồi!”

“tôi lúc đầu nghe cũng nghĩ thế, nhưng em họ tôi kiên trì khẳng định nó không có nhận lầm người, cho nên tôi mới vội vàng lôi ảnh chụp lần du lịch năm ngoái ra cho nó xem, bảo nó xác định lại một lần nữa, kết quả là...”

“kết quả như thế nào?” Mọi người cấp bách truy hỏi.

“Kết quả là nó chắc nịch nói: Đúng, chính là hần, không có nhận lầm a!”

“không thể nào như thế được?”

“Tôi không tin.”

“không thể thế được!!” Cả căn phòng nhất thời vang lên âm thanh bi ai oán hận.

Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, Thi Ánh Diệp cảm thấy buồn cười vô cùng, đừng nói là tất cả nữ nhân ở đây đều nuôi ảo tưởng một ngày nào đó lọt vào mắt xanh của tổng tài, chim sẻ hoá phượng hoàng chứ? Thật giống trong mấy tiểu thuyết tình yêu hay xem mà!

“Tít!!”

Chiếc điện thoại trên mặt bàn bỗng rung lên, nàng đưa mắt nhìn đám nữ bên kia thật cẩn thận, sau đó quay người nhanh chóng nhận điện thoại.

“Quản lí, có chuyện gì sao?”

“Là anh.”

Giọng nói ầm áp tràn đầy yêu thương trong điện thoại khiến nàng nhận ra đó là Ân Nghệ.

“Có chuyện gì vậy?” nàng cười hỏi.

“Nghe giọng nói của em xem ra tâm trạng lúc này không tệ lắm, có chuyện gì vui sao?”

“Nghe nói anh đã kết hôn,” Liếc mắt nhìn đám người nháo nhào như châu chấu cào cào kia, Thi Ánh Diệp yên tâm nói chuyện cùng hắn.

“Hả? Thật không? Sao anh chưa nghe nói bao giờ nhỉ? Đây là kiểu tin đồn cực nóng hổi đó hả?”

“Đúng vậy.”

“à, tin đồn này cho thấy trình độ buôn dưa của các bà tám đã tăng một cách bất ngờ.” Ân Nghệ bình luận
“Cái này làm em thấy vui à?”

“Đương nhiên, chỉ cần anh đã kết hôn, sự thù địch ngầm đến em sẽ tự nhiên biến mất.” nàng cười tươi rói.

“Thế sao? Nếu đã như vậy, giữa trưa đi ăn cơm cùng anh nhé!”

“không được.”

“Sao thế?”

“Em có hẹn với Xảo Quân rồi.”

“Lại là cái cô bạn đồng nghiệp ấy, anh bắt đầu nghi ngờ người em yêu không phải là nam mà là nữ đấy.”
Hắn dùng ngữ khí ghen tỵ mà nói làm Thi Ánh Diệp nhin không được khê bật cười.

“Rốt cuộc thì anh gọi điện cho em là gì?” nàng nghiêm túc lại hỏi.

“không cho anh tìm em, đến gọi điện cũng không được nốt à?”

Giọng nói vô cùng ai oán thực sự là làm cho nàng không nhin được cười thành tiếng.

“Đúng rồi, cảm ơn anh đã khen ngợi em.” Nàng với tay lấy bản báo cáo trên bàn nhin nói.

“Trần quản lí nói với em rồi à?”

“Vâng.”

“Anh là nhận xét thật lòng đấy, không phải là nịnh em đâu. Năng lực của em thật sự là giỏi giỏi ngoài dự kiến của anh, khiến cho anh thật sự rất khâm phục mà!”

“Bây giờ mới phát hiện ra mình cười được một mỹ nhân văn võ song toàn sao?”

“Đúng a~”

Thi Ánh Diệp đang tưởng cùng hắn nói thêm vài câu, đột nhiên phát hiện Lí Trân Nghi không biết trờng mắt nhin mình từ lúc nào, làm nàng giật bắn cả mình.

Phó lí nhin nàng bao lâu rồi? Có thể nghe thấy lời của nàng và Ân Nghệ nói lúc nãy không? Nàng không phải lúc nãy nói chuyện vô tình làm cho cô ta biết đầu dây bên kia là Ân Nghệ chứ? Thật sự là xong đời rồi, sao nàng có thể quên mất con người kia tồn tại nhỉ? Ngu ngốc thật!

“Uy, em không nói chuyện với anh nữa, có người đang nhin em. Bye bye!”

Hình như là nàng tưởng tượng quá nhiều rồi, vốn dĩ ở công ty này ngay từ đầu dù tổng tài đã kết hôn hay chưa thì nàng vẫn luôn bị bọn họ lấy làm mục tiêu hàng đầu để công kích mà, cho nên đâu có cố gắng nữa cũng chẳng thể cải thiện thêm được điều gì nữa, phải không? Chi bằng chuyên tâm vào làm việc thì hơn là để ý đến bọn họ.

Mặc kệ, nàng mở đồng tài liệu trên bàn mình ra, bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu nó.

28. Chương 6.3

Phòng pha cà phê dường như đã trở thành nơi mà Thi Ánh Diệp và Khương Xảo Quân mỗi khi công việc bận rộn, không có cách nào cùng nhau ra ngoài ăn trưa thì trốn vào đây tám chuyện. Khương Xảo Quân biết rõ ngày nào cũng tầm này, Thi Ánh Diệp nhất định sẽ bị trưởng phòng “quý hoá” của cô ấy bắt đi pha cà phê, cho nên liền chạy đến nơi này tìm cô ấy. “Hôm nay công việc như thế nào?” Xảo Quân vừa bước vào đã nhìn thấy Thi Ánh Diệp đang pha cà phê vội hỏi.

“Cũng tạm ổn.” Thi Ánh Diệp mang cho cô ấy một cốc cà phê mới pha.

“Thế còn cái báo cáo tài chính kia thì sao?”

“Cô ta còn có thể làm cái gì được nữa đây?” Thi Ánh Diệp xoay người tựa vào thành ghế nghỉ ngơi lắc đầu cười khổ.

“Uông Thái Ngọc thực sự không chịu giúp cậu sao?” Xảo Quân nhíu mày.

“Cô ta chỉ cần không giở trò ngáng chân mình lần nữa là mình đã cảm tạ trời đất lắm rồi!” Thi Ánh Diệp khinh thường nói.

“Mình nghe nói gần đây tổng tài hình như đã mất hứng thú với cậu rồi hả, cũng không tiếp tục triệu gọi cậu nữa mà, bọn họ còn nói cậu bị thất sủng đuổi vào lãnh cung rồi mà sao mấy ả đó vẫn không chịu buông tha cho cậu vậy?” Khương Xảo Quân vội kể ngay cho nàng nghe tin đồn nóng hổi nhất đang lan truyền trong công ty thời gian gần đây.

“Ồ ồ có thể là ghen tỵ với bộ dạng xinh đẹp và sự tài hoa của mình chăng?”

Khương Xảo Quân nghe vậy liền đờ ra, lập tức bị sự tự tin cùng lời nói vô cùng tự nhiên của nàng làm cho bật cười.

“Khó trách tổng tài lại yêu quý học muội của mình đến như vậy, nếu mình mà là nam nhân, chắc chắn cũng không cưỡng lại được mị lực của cậu mất thôi!”

“Mình có nên nói cảm ơn cậu đã khen ngợi không nhỉ?” Thi Ánh Diệp mờ ám cười nhìn Khương Xảo Quân.

“Không khách khí a~” Khương Xảo Quân hướng nàng nhếch mép cười, nàng cũng không nhịn được mỉm cười theo.

“Nói thật, cậu rõ ràng đã kết hôn, nhẫn cũng đã đeo, trên cổ còn chình ỉnh một chuỗi vòng kim cương to sụ của lão công đeo lên cho, ấy thế mà mấy nữ quái kia vẫn nghi ngờ cậu có dã tâm bưng bưng khí thế một lòng muốn bay lên đầu bọn họ làm tổng tài phu nhân kia chứ?” Cô quả thực chẳng thể hiểu nổi (k phải là dã tâm mà thực sự là như thế mà J)

“Chỉ có thể nói rằng bọn họ là suy bụng ta ra bụng người a, là tại trong lòng bọn họ mỗi người đều có cái suy nghĩ quái dị ấy thôi.”

Khương Xảo Quân nghe vậy, lại nhin không được bật cười khanh khách.

“Đây là cậu còn chưa biết đấy thôi? Cũng tại bọn họ đều mơ tưởng trở thành tổng tài phu nhân, cho nên mới xem mình có tính uy hiếp đe dọa đến bọn họ, đây vì thế mà bọn họ đoàn kết lắm cơ đồn toàn bộ sức lực ra “chiến” mình, buồn cười nhất chính là, bọn họ thậm chí tổng tài kết hôn rồi hay chưa cũng không biết a!” Thi Ánh Diệp vừa nghĩ vừa tức giận lại vô cùng bất đắc dĩ.

“Nghe cậu nói cứ như là tổng tài đã kết hôn thật rồi ấy.” Khương Xảo Quân hoài nghi liếc mắt nhìn nàng hỏi.

“Tôi đúng là đã kết hôn rồi!”

Một giọng nói trầm ấm đột nhiên vang từ ngoài cửa phòng làm cho Thi Ánh Diệp và Khương Xảo Quân đang nhàn nhã nói chuyện phải giật mình hoảng sợ, Xảo Quân vội vàng xoay người đập vào mắt cô là vị tổng tài trong truyền thuyết với bao lời đồn thổi của giang hồ thật tình cờ lại đứng ở cửa nhìn hai cô chăm chú, hai cô hai mắt như muốn lồi ra, chân như mềm nhũn thiếu chút nữa không trụ vững là quỵ xuống rồi.

“Tổng...tổng tài?” giọng nói của Xảo Quân khẽ run lập cập.

“Tổng tài.” Trái ngược với phản ứng sợ hãi của Xảo Quân, Thi Ánh Diệp ngược lại tỏ ra rất bình thường.

“Thì ra là cô ở đây!” Ân Nghệ nhìn nàng nói.

“Tổng tài có việc tìm tôi sao ạ?” Nàng nhin không được nheo hai mắt lại, tự nhiên linh cảm thấy có chuyện không ổn cho lắm. Hắn sẽ không mới yên phận được mấy ngày lại muốn tiếp tục cùng “học muội” nói chuyện tình nghĩa tiếp chứ?

“Tôi tự nhiên muốn thưởng thức hương vị cà phê do cô pha, vậy phiền cô mang cho tôi một tách đến văn phòng của tôi được không, học muội?”

Quả nhiên! Nhất định là mấy hôm rồi nàng vì mang tài liệu công ty về nhà làm, không có thời gian tẩy não hẳn a. Nàng nhú mày.

“Bây giờ ư?”

Ân Nghệ cũng nhú nhú mày “Cô hiện tại có việc bận sao?” (chắc anh ý hỏi thế để nếu có ai giao chị ấy việc n là trăm luôn ấy)

Không phải vấn đề có hay không bận, mà là hắn rõ ràng biết nàng muốn hai người họ ở công ty càng ít tiếp xúc càng tốt mà, nếu bây giờ hắn lại tìm nàng thì chẳng phải lại có lời đồn nàng đã được “sủng ái trở lại” sẽ loan đi nhanh chóng sao, muốn giải thích thế nào cũng chẳng có ích gì a~

“Được rồi, tôi sẽ đi pha cà phê cho tổng tài ngay đây!” Nàng bắt đầu dĩ nói.

“Vây phiền cô rồi.” Ân Nghệ nhìn nàng thật lâu rồi mới xoay người rời đi.

Hắn vừa rời đi, Khương Xảo Quân lập tức dùng giọng nói không thể tin được đề giọng nói với nàng: “Ánh Diệp, sao cậu lại dám dùng khẩu khí như vậy nói chuyện với tổng tài a, cậu không muốn sống nữa hay sao?”

“Khẩu khí như thế có gì không đúng?” Thi Ánh Diệp không cho lời Xảo Quân hợp lí tẹo nào cả.

“Hắn là tổng tài đấy!”

“Tổng tài thì có thể nghe lén người khác nói chuyện sao chứ?” Ánh mắt lúc hắn rời đi làm nàng hiểu được hắn là nghe hết toàn bộ những gì hai người nói rồi. Thật sự là xong đời!

“Cái gì?”

“Không có gì.” Nàng lắc lắc đầu “Mình đang bình tĩnh suy nghĩ đến ngày mai a, đám nữ nhân dã man kia mà biết mình lại được tổng tài đại nhân yêu quý trở lại thì dám nổi điên cho xem.” Hơn nữa bọn họ càng không chịu nghe nàng giải thích, kì này thăm rồi, nàng thăm nghĩ.

“mình có nên hâm mộ hoặc đồng tình với cậu không đây?” Khương Xảo Quân sững sốt một chút sau đó cười cười nhìn nàng đùa nói.

“Không thành vấn đề, miễn là không tuyệt giao với mình là được.”

“Điều này cậu cứ yên tâm đi, bởi vì mình phát hiện mình càng ngày càng yêu quý cô bạn nhiều vẻ mặt như cậu rồi đó.” Khương Xảo Quân trêu ghẹo “Giữa trưa cùng ăn cơm chứ?”

“Mình thì không có vấn đề gì chỉ sợ lão công không đồng ý thôi!” Thi Ánh Diệp thì thào nói.

“Hả?”

“Mình sẽ gọi lại cho cậu sau nha!” Thi Ánh Diệp giơ hai tay ra dấu gọi điện thoại.

“Ok, mau đi pha cà phê đi! Cậu phụ trách văn phòng tổng tài để mình lo văn phòng cậu cho.”

“Ừ!”

Thi Ánh Diệp bưng một tách cà phê nóng hôi hổi hương thơm ngào ngạt đến văn phòng tổng tài, thư kí Trương với vẻ mặt thù hận trừng trừng liếc nàng, tâm không cam lòng tình không muốn nàng vẫn phải tự mình mang tách cà phê đi vào văn phòng.

Gõ gõ cửa, vừa đẩy cửa bước vào, nàng liền đặt tách cà phê xuống bàn. Nhìn thấy vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của lão công đang ngồi trên bàn làm việc chờ nàng đến, Thi Ánh Diệp bất đắc dĩ tiến lại gần.

“Em quả thực bị anh hại chết rồi!” Nàng nhẹ giọng trách cứ.

“Vì sao không nói cho anh biết ở công ty có người khi dễ em cơ chứ? Lúc trước em chẳng phải đã hứa với anh rồi hay sao?” Không để ý đến lời trách cứ của nàng, Ân Nghê trầm giọng hỏi.

“Cái này cũng không phải việc đại sự gì, em vốn cùng không được đồng nghiệp nữ hoan nghênh mà, với lại lúc trước chúng ta đồng ý là nếu bọn họ quá đáng quá thì mới nói cho anh biết mà!” Nàng đưa tách cà phê cho hắn, không cho là đúng trả lời.

“Bị bọn họ ỷ đông hiếp ước mà chưa phải là quá đáng à?” Hắn lớn tiếng mắng “Em làm ở công ty của anh, thân là vợ anh, tổng tài phụ nhân, lại chịu cho người ta khi dễ—”

“Thì bọn họ vốn không biết em là tổng tài phụ nhân a”

“Vậy làm cho bọn họ biết đi!” Hắn giận dữ át lời nàng nói.

“Đừng náo loạn!” Thi Ánh Diệp tới ngồi trên đùi hắn, hai tay vòng ôm lấy cổ hắn, chủ động tặng hắn một cái hôn “Dù sao hiện giờ em cũng khá nhàn nhã, chơi cùng bọn họ một chút cho vui cũng không tốn thời gian a, anh nói có đúng không?” Nàng mỉm cười nịnh nọt hắn.

Ân Nghê sững sốt một chút, sự tức giận vô tình bị cái hôn nhẹ lên má của nàng làm tiêu tan đi không ít.

“Công ty nhận em vào làm để giết thời gian à?” Hắn lại nhíu nhíu mày nhìn nàng.

“Anh làm gì mà cứ vặn vẹo em hoài vậy? Anh còn không hiểu ý tứ của em sao?”

“Anh chính là không thích có người khi dễ em.” Ân Nghê tức giận nói.

“Em cũng đâu có thích đâu, chẳng qua là bọn họ chưa đạt tới trình độ khi dễ em, nếu bọn họ thực khi dễ em thì em nhất định sẽ không khách khí đâu.” Nàng xin cam đoan “Nhưng thật ra anh đừng kích động mấy nữ quái đó là được rồi!”

“Anh kích động bọn họ ư?”

“Không còn nghi ngờ gì nữa, chính là anh, đại đại soái ca.” Thi Ánh Diệp tựa đầu vào ngực hắn dụi dụi “Anh mỗi lần điểm danh tìm em một lần là mỗi lần bọn họ lại nổi điên, anh chẳng lẽ không biết cái đám nhân viên nữ đó ba phần thì hai là của anh thăm mến, coi em như hồ ly tinh tiết độc mỗi chài anh sao?”

“Cho nên ý của em là, anh thích ai còn phải được sự cho phép của bọn họ hả?”

“Nguyên tắc hàng đầu là anh thích ai chỉ cần không ở trong công ty là được rồi.” Nàng tự hỏi một chút rồi trả lời.

“Tốt lắm, vậy em xin thôi việc đi!”

“Vì sao không phải bọn họ thôi việc mà lại là em?” Nàng không thể tin được kháng nghị.

“Ý em là hy vọng anh sẽ giải thể tất cả bộ họ hả, được.” Hắn đột nhiên xoay người vớ lấy cái điện thoại trên bàn.

“Được cái gì? Anh lấy điện thoại làm gì?” Nàng cảm thấy có gì không ổn, đưa tay chặn hắn lại hỏi.

“Thì gọi cho phòng nhân sự!”

“Gọi cho phòng nhân sự làm cái gì chứ?”

“Kêu bọn họ chuẩn bị đợt tuyển nhân viên mới chứ sao.”

“Anh điên à!” Nàng mở to mắt trừng hắn hét lớn, nhìn bộ dạng vô cùng nghiêm túc, một chút đùa giỡn hình như cũng không có “Anh định làm thế thật à?”

“Anh đã nói rồi, anh không thích người khác khi dễ em.”

“Chính bởi lí do này mà anh cứ khoa trương sự việc lên thế. Anh tin tưởng em một chút có được không, em không có nhu nhược như vậy, việc này em có thể tự giải quyết được, không cần em động tay vào đâu, được không?”

“Một tháng.” Ân Nghệ im lặng nhìn nàng trong chốc lát, cuối cùng cấp cho nàng một cái kì hạn “Nếu sau một tháng mà tình trạng này không được cải thiện, công bố thân phận của em cho tất cả mọi người biết, em nghe thấy không hả?”

“Được rồi!”

29. Chương 7.1

Nghi đã cử Uông Thái Ngọc tới giúp đỡ nàng, vừa thấy đã biết là chẳng giúp đỡ được gì rồi, bởi vì Uông Thái Ngọc căn bản là không để ý tới nàng, trừ việc mua mai chế giễu ra, còn thường xuyên quăng đá xuống giếng, chưa cố gắng phá hư nàng là nàng đã cảm tạ trời đất lắm rồi đấy, cho nên từ đầu tới cuối báo cáo này vẫn là nàng hoàn thành một mình mà thôi.

Mấy cái này Thi Ánh Diệp cũng chẳng muốn so đo gì với cô ta cả, dù sao với thực lực của bản thân nàng cũng vẫn hoàn thành được thôi, chỉ hơi mệt một chút.

Nhưng vấn đề bây giờ là Uông Thái Ngọc đã không giúp nàng thì thôi lại còn đi rêu rao khắp nơi nàng cao ngạo, có ô dù mà sinh kiêu căng, căn bản là coi thường năng lực của một kẻ toán bình thường nhỏ bé như cô ta, giống như muốn biết tất cả mọi người thành đồng minh của mình vậy, làm cho tất cả quản lí đều chạy tới xem việc gì đã xảy ra vậy, xem có phải nàng coi thường đồng nghiệp như lời đồn không, thật sự là làm nàng tức muốn chết!

Nàng bắt đắc dĩ, đành phải dùng cách thức miêu tả nhẹ nhất nói với Trần quản lí, nàng chỉ là một nhân viên mới không có đủ trọng lượng để thỉnh cầu các tiền bối trợ giúp, cho nên nếu muốn hoàn thành tốt báo cáo này thì hi vọng quản lí hạ lệnh phân công rõ ràng.

Nghe nàng nói như vậy, Trần quản lí lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra, sau đó nửa giờ, nàng liền bị một đám người chặn ở cầu thang.

Bọn họ thật đúng là...nên nói là có động lực hành động? hay là quá mức nhàn rỗi rồi?

“Người vừa này nói gì với quản lí đó?” Uông Thái Ngọc dùng sức nắm bả vai nàng giữ lại, hận không thể bóp chết nàng.

“Ta chẳng nói cái gì cả.”

“Người không nói cái gì mà Trần quản lí lại chạy tới cảnh cáo ta sao, bảo ta không được bắt nạt nhân viên mới hả?” Uông Thái Ngọc lại dùng sức đẩy nàng một cái.

“Nói chuyện thì nói chuyện, người có cần sử dụng tay chân thế không? Lại thô lỗ như vậy chứ?”

Thi Ánh Diệp xoa xoa bả vai bị cô ta nắm đau quá.

“Người nói cái gì? Người có gan nhắc lại lần nữa xem?” Cô ta thực sự bốc hỏa chuẩn bị tiến tới nàng lại bị Lí Trần Nghi quát bảo dừng lại.

“Thái Ngọc.”

“Phó lí, chị cũng vì nó mà bị quản lí mắng cho một trận còn gì, chẳng lẽ chị không tức giận sao? Con tiện nhân này dám đi hót lẻo với quản lí.” Uông Thái Ngọc phẫn nộ bất bình kêu lên.

“Ta không có đi mách lẻo ai cả!”

“Người còn nói là không có, quản lí nói là người a!” Uông Thái Ngọc tức giận rống lên.

“Ta chỉ có sao thì nói vậy với quản lí thôi, toàn là sự thực, không phải là mách lẻo các người!” Thi Ánh Diệp dùng vẻ mặt hết sức bình tĩnh, nhẵn nhụi nói.

“Con tiện nhân này!” bộ dạng bình tĩnh của nàng quả thực là chọc Uông Thái Ngọc phát hỏa rồi, làm nàng thật không thể ngờ được cô ta lại dùng hết sức bình sinh giáng cho mình một cái tát.

“Chát!” một tiếng vang vọng của hành lang vắng vẻ.

Thi Ánh Diệp đau đến nước mắt cũng chảy ra, nàng đưa tay sờ lên chỗ má bỏng rát kia, vẻ mặt phần nộ và không thể tin được mắt tròn nhìn hai người kia.

“Người dám tát ta?”

“Ta.....” Uông Thái Ngọc có chút giật mình, nhưng vì mặt mũi, cô ta nhất quyết không nhận sai.

“Ta vì sao không dám, ngươi là con tiện nhân cần được dạy dỗ, ta chỉ thưởng cho ngươi vài cái tát mới đủ đấy!” Cô ta tiếp tục khiêu khích nói.

Thi Ánh Diệp nhìn về phía Lí Trân Nghi, chỉ thấy cô ta như đứng yên quan sát, giống như hoàn toàn không thấy sự việc vừa xảy ra vậy, cũng không có ý định ngăn cản hành động của Uông Thái Ngọc.

Hoặc là, từ đầu tới cuối sự việc xảy ra này thực đúng hy vọng của cô ta? Cô ta đã có tính toán cẩn thận rồi, cho nên mới gọi Uông Thái Ngọc bốc đồng đi theo chứ không phải là Trần Nghi Quân trầm lặng.

Nếu quả thật đúng như vậy thì nữ nhân này thật vô cùng đáng sợ!

“Uông Thái Ngọc, ta khuyên ngươi không nên động thủ thêm lần nữa, nếu không ta sẽ làm cho hai người các ngươi không có cách nào khác mà bị sa thải khỏi công ty đấy!” Nàng buông tay xuống, vẻ mặt lạnh lùng giọng nói tràn ngập sự cảnh cáo.

“Ngươi đang uy hiếp ta sao? Ngươi thực nghĩ nói như vậy là ta sẽ sợ sao? A!!” Uông Thái Ngọc giờ ta lên định cho nàng một cái tát nữa.

Thi Ánh Diệp lần này thực sự bị chọc đến nổi điên rồi, đưa tay nắm chặt tay Uông Thái Ngọc, sau đó trả lại cho cô ta một cái tát.

Nàng ra tay vừa nhanh vừa thực sự rất đau, làm Uông Thái Ngọc nhất thời không kịp ứng phó với cái tát này, hoàn toàn ngây dại.

“Theo ta giải thích,” không để ý đến cơn giận này, nàng trực tiếp đối với Lí Trân Nghi mở miệng “Nếu ngươi tình nguyện xin lỗi, mặc kệ hôm nay có xảy ra chuyện gì hay những lần trước ngươi cố tình chơi ta, ta cũng đều sẽ cho qua, nếu không thì...”

“Nếu không thì sẽ như thế nào? Ngươi sẽ đi mach với tổng tài sao? Đừng nghĩ đến ngươi dạo này được tổng tài chú ý mà nghĩ tổng tài sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời ngươi!” Lí Trân Nghi hừ lạnh.

Thi Ánh Diệp lạnh lùng trừng mắt nhìn cô ta. Nữ nhân này sao lại chẳng biết sống chết như thế chứ!

“Ta nhắc lại một lần nữa, hiện tại theo ta giải thích, mọi việc còn có thể cứu vãn.”

“Ngươi có cứu vãn hay không, ta cũng không quan tâm!” Uông Thái Ngọc đột nhiên hồi phục lại “Ngươi lại dám tát ta, con này—”

“Ngươi câm miệng!” Thi Ánh Diệp quát cô ta.

Uông Thái Ngọc há mồm cứng lưỡi, không thể tin vào tai mình tròn mắt nói “Ngươi vừa nói cái gì cơ? Ngươi dám bảo ta câm miệng, ngươi là cái thá gì mà dám lớn tiếng nói chuyện với ta hả?” Cô ta như núi lửa phun trào từng bước tới gần, mỗi câu nói đều dùng sức đẩy nàng một cái.

Uông Thái Ngọc cao hơn nàng một cái đầu, chân tay chắc khỏe, Thi Ánh Diệp lúc này không thể ra tay đánh trả như vừa rồi được, căn bản đáng người nhỏ nhắn như nàng không phải là đối thủ của cô ta, cho nên nàng chỉ có thể lựa chọn cách né tránh thôi.

Nhưng mà cầu thang này có lớn như vậy không? Thi Ánh Diệp lúc bị buộc lùi lại tránh né, vô tình bước hụt một bậc cầu thang, vô cùng hoảng hốt, nàng cảm thấy không có chút sức lực nào chống đỡ nữa, cả người trong khoảnh khắc mất cân bằng mà rơi xuống phía dưới.

“Bịch! bịch, bịch, bịch!”

tiếng người ngã xuống từng bậc cầu thang, làm cho người ta hồn phi phách tán.

Ông Thái Ngọc mặt cắt không còn giọt máu nào, ngu ngốc đứng ngây dại trên cầu thang, nhìn xuống phía dưới chỗ Thi Ánh Diệp nằm bất tỉnh, bị dọa đến kinh hãi.

Một bên Lí Trân Nghi cũng bị sự việc ngoài ý muốn vô cùng bất ngờ này làm cho hóa đá.

“Phó.....” Ông Thái Ngọc lập cập nhìn về phía cô ta, hoảng sợ tới cùng nói không lên lời, giọng nói đều run rẩy lắp bắp.

Làm sao bây giờ? Nếu Thi Ánh Diệp ngã chết thì làm sao bây giờ? (thì Nghệ ca vật đầu các người ra chứ sao) Ta không phải cố ý đẩy người xuống cầu thang, chỉ tại người không cẩn thận, không phải là ta cố ý...

“Phó....Phó lí....sao....làm sao bây giờ?”

“Đi.” Lí Trân Nghi đột ngột lên tiếng “Chúng ta mau đi thôi!” Nói xong cô ta nhanh chóng kéo Ông Thái Ngọc rời khỏi hiện trường.

“Phó lí, không thể...” Trở lại hành lang tràn ngập ánh sáng, Ông Thái Ngọc vẻ mặt tái nhợt kêu lên. Cô ta không ngừng lắc đầu, một bên chống cự sự lôi đi của Lí Trân Nghi, nghĩ cho kĩ hai người bọn họ làm thế là không đúng.

Nếu bây giờ họ gọi xe cấp cứu, có lẽ còn có thể cứu được Thi Ánh Diệp, nhưng nếu cứ mặc kệ như vậy, cho dù hiện tại không có việc gì, nhưng nhất định cái kim trong bọc cũng lòi ra.

“Cô nghe đây, sự việc này chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, hoàn toàn không liên quan gì đến chúng ta hết, chỉ cần chúng ta không có mặt ở đó, không ai có thể chứng minh chúng ta có tội hết!” Lí Trân Nghi trấn an Ông Thái Ngọc.

Ông Thái Ngọc không ngừng lắc đầu, cô ta thật không thể tiếp nhận được điều này.

“Tôi phải đi cứu cô ấy!” Cô ta đột nhiên gạt phát tay của Lí Trân Nghi ra, vội vàng chạy trở lại.

Trên đường, cô ta liền đụng ngay phải Khương Xảo Quân đi từ nhà vệ sinh ra, cuống quýt rồi rít kêu lên “Mau gọi xe cứu thương, nhanh lên!”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Khương Xảo Quân bị bộ dạng tái nhợt hoảng sợ của cô ta dọa giật mình.

“Thi Ánh Diệp rớt cầu thang rồi!”

30. Chương 7.2

Trên hành lang bệnh viện tiếng bước chân dồn dập truyền đến, tần suất thực rất cấp bách làm cho người ta nghe thấy tim cũng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực theo.

Nghệ phi như bay đến, làm phó tổng Lí Kiến Kỳ đuổi theo sau anh cũng bắt đầu toát mồ hôi đầm đìa.

Tuy nói việc nhân viên trong công ty ngã cầu thang bất tỉnh cũng coi là một sự kiện lớn nhưng cũng không đến mức phải để tổng tài đích thân xuất mã giải quyết, tại sao lại vội vã chạy đến như vậy? Suy nghĩ của tổng tài có đôi khi thực làm cho người ta không tài nào đoán nổi. Lí Kiến Kỳ không nhìn được thâm nghĩ.

“Phanh!” Dừng sức đẩy cửa phòng ra, hé ra khuôn mặt trắng bệch không khác gì người đang nằm trên giường bệnh kia của Ân Nghệ, nhanh chóng chạy ào vào, vọt tới cạnh giường bệnh.

“Tổng...tổng tài?” Đang ngồi chăm sóc Diệp Tây Hi, Khương Xảo Quân đột nhiên đứng dậy, bị người “nào đó” hù dọa, bởi vì cô gọi điện báo cáo công ty không nghĩ đến tổng tài lại tự mình đến đây.

“Cô ấy thế nào rồi?” Ân Nghệ giọng nói khàn khàn, ánh mắt không rời người đang nằm trên giường bệnh hai mắt khép chặt khuôn mặt tái nhợt kia, trong lòng đột nhiên thấy sợ hãi hai chân không dám bước lại gần.

“Bả vai của cô ấy bị trật khớp, bên ngoài cũng bị xây sát khá nhiều, còn có não bị chấn động nữa!” Khương Xảo Quân thành thật trả lời.

Chân thành mà nói việc ngã liên hơn mười bậc cầu thang như thế này, Thi Ánh Diệp bị thương là còn nhẹ rồi đó, cũng may là nhờ dáng người nhỏ nhắn và cơ thể cân đối.

Chật khớp cả vai, nhiều chỗ xây xước, nào bị chấn động!!!

Ân Nghệ nhắm mắt lại, thở phào, hẳn không biết là nên cảm tạ ông trời hay là nên trách trời vì sao muốn hẳn chịu sự đau khổ này đây?

Có trời mới biết lúc Lí Kiến Kỳ báo cho hẳn biết có một nhân viên công ty ngã cầu thang đang trên xe cấp cứu đưa đến bệnh viện, mà người đó tên Thi Ánh Diệp, hẳn thiếu chút nữa nổi điên.

Không, có lẽ trong mắt người ngoài hẳn đã nổi điên rồi, bởi hẳn bỗng dưng tuyên bố ngừng khẩn cấp hội nghị quốc tế mới diễn ra được nửa.

Đột nhiên bỏ khỏi hội nghị, bởi vì quá mức khiếp sợ, kinh hãi cùng vội vàng, Ân Nghệ lao ra khỏi hội nghị mà không kịp suy nghĩ gì thêm, một đường đi bước chân siêu siêu vẹo vẹo, bộ dạng như một kẻ điên và cũng như một kẻ say rượu vậy, làm cho Lí Kiến Kỳ lo lắng chạy theo, sợ hẳn cứ như vậy nhỡ trên đường xảy ra việc gì ngoài ý muốn.

Ngã cầu thang? Xe cứu thương?

Mấy chữ này quả thực dọa chết hẳn, Ân Nghệ hoàn toàn không dám tưởng tượng đến những vết thương của nàng, không dám tưởng tượng đến hình ảnh đó, hoàn toàn không dám.

Nhưng hẳn lại vô cùng kiên định một việc, hoàn toàn tin tưởng một việc, mặc kệ như thế nào cũng phải cứu bằng được nàng, nhất định phải cứu cho được, mặc kệ phải trả giá bằng cái gì, hẳn cũng sẽ không rời bỏ nàng, đời này tuyệt đối sẽ không!

Thật may mắn, cảm tạ ông trời-hẳn đúng là nên cảm ơn trời đất, bởi ông trời thực không làm Ánh Diệp bị thương nặng lắm.

Chậm rãi bước tới gần, hẳn thân thủ nhẹ nhàng xoa xoa hai má sưng đỏ, gạt những sợi tóc phất phơ hai bên khuôn mặt nàng, cuối cùng dừng lại ở miếng băng gạc trên trán nàng, yêu thương không thôi.

“Bác sĩ nói sao?” Hẳn khàn khàn mở miệng hỏi.

“Cái gì?” Khương Xảo Quân đối với hành động thân mật của hẳn với Thi Ánh Diệp mà chóiang váng, cô ngơ ngác nhìn mắt mở lớn hỏi lại.

“Về việc nào bị chấn động ấy, bác sĩ nói sao?” Ân Nghệ lạnh lùng hỏi, ánh mắt vẫn không rời người nằm trên giường.

“Bác sĩ nói phải chờ cô ấy tỉnh lại, sau đó giữ lại ở viện thêm hai ba ngày nữa theo dõi thì mới kết luận được.” Khương Xảo Quân nhanh chóng định thần lại.

“Cô ấy vẫn chưa tỉnh lại sao?”

“Trị liệu hơi đau nên cô ấy có tỉnh lại một chút, sau đó lại hôn mê.”

Đau nên tỉnh! Ân Nghệ trong khoảnh khắc lại rơi vào trầm mặc, hồi lâu sau cũng không tiếp tục nói thêm điều gì nữa.

“Đã liên lạc với người nhà cô ấy chưa?” Chịu không nổi không khí lạnh băng trong phòng bệnh, Lí Kiến Kỳ đứng một bên hỏi Khương Xảo Quân.

“Tôi cũng không rõ nữa, tôi theo xe cứu thương tới đây mà, còn chưa trở lại công ty.” Cô lắc đầu.

“Cô có biết chuyện gì đã xảy ra không?” Lí Kiến Kỳ lại hỏi.

Xảo Quân lại lắc đầu, sau đó chợt nghe tiếng bước chân vội vã trên hành lang, Trần quản lí vội vàng bước vào phòng bệnh, lại nhìn thấy người không có khả năng xuất hiện ở đây thì dừng lại.

“Tổng tài? Phó tổng?” Trần quản lí có vẻ bị dọa tới hoảng sợ bật thốt lên “Hai người đến khi nào thế?”

“Cũng mới tới được một lúc.” Lí Kiến Kỳ nói, sau đó lại hỏi “Rốt cuộc thì sao cái việc ngoài ý muốn này phát sinh như thế nào đây, vẫn chưa liên lạc với người nhà cô ấy à? Sao đến giờ vẫn chưa thấy ai đến vậy?” (có mà, đến rồi, đến cùng anh đấy còn gì, còn đang ngồi đờ ra kia kìa ^0^)

“Việc này—”

“Không cần liên lạc nữa.” Ân Nghệ đột nhiên lên tiếng.

“Tổng tài?” Lí Kiến Kỳ khó hiểu nhìn về phía hắn.

“Tôi chính là người nhà của cô ấy.”

“Hả???”

“Cô ấy là vợ của tôi.”

Hiện trường ba người nhất thời như bị sét đánh trúng, cứng lưỡi, hoàn toàn ngây ngốc sững sờ.

31. Chương 7.3

Cảm giác như bị người ta đánh cho một trận như tử một bữa, Thi Ánh Diệp tỉnh dậy thì trừ cảm thấy đau đốn từ trong ra ngoài thì hoàn toàn không còn cảm giác nào khác nữa.

Nàng nhin không được khê rên rỉ mấy tiếng.

“Ánh Diệp?”

Âm thanh quen thuộc làm nàng liên mở mắt, chỉ thấy vẻ mặt vô cùng mệt mỏi và lo lắng của Ân Nghệ đang chăm chú nhìn mình, đối với nàng mỉm cười đầy yêu thương.

“Em thấy trong người thế nào? Còn nhớ chuyện gì đã xảy ra không? Em—” Hắn ngừng lại một chút nhìn nàng, ánh mắt đột nhiên lộ rõ vẻ khẩn trương “Còn nhớ anh là ai chứ?”

“Chồng à, Anh làm sao vậy? Em đương nhiên là nhớ anh là ai rồi a!” Nàng có chút khó hiểu hỏi lại, vài giây sau lại đau rên rỉ “Đau quá!”

Nghe câu trả lời của nàng, Ân Nghệ hít một hơi thật sâu, may mắn là nàng không bị mất trí nhớ a, nàng vẫn còn nhớ nhớ rất rõ, thật sự là tốt quá rồi!

“Đừng động, bả vai của em bị trật khớp, đương nhiên là đau rồi!” Nhìn thấy nàng chuẩn bị cựa quậy hắn vội vàng ngăn lại.

“Trật khớp?” Thi Ánh Diệp dở khóc dở cười nhắc lại.

“Đúng.” Ân Nghệ nhẹ nhàng cẩn thận gạt tóc xoa xuống khuôn mặt nàng yêu thương hỏi “Em thấy sao rồi?”

“Rất đau, khắp người mình mảy đều đau a!” Nàng thống khổ rên rỉ.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, em đi đứng như thế nào mà lại té cầu thang thế?” Không có cách nào giúp nàng bớt đau, hắn chỉ có thể làm nàng phân tán tư tưởng mà quên đi vết thương.

Thi Ánh Diệp nhẹ nhàng xoa bóp bả vai mình, lúc này mới nhớ tới việc mình ngã cầu thang, quay đầu nhìn xung quanh thấy trên đầu giường mình nằm có một tấm biển nhỏ để tên.

“Trong này là bệnh viện ạ?”

Ân Nghệ gật gật đầu, lại hỏi: “Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Thi Ánh Diệp nhíu mày, không biết nên bắt đầu như thế nào đây, cũng không biết nói gì cho phải. Bởi vì chỉ cần nàng đem mọi sự kể hết ra, Lí Trần Nghi cùng Uông Thái Ngọc e rằng không chỉ mất đi công việc hiện tại, mà còn có khi không thể tìm được việc kiếm ăn nào khác nữa a, sự việc một khi đã hé mở hoàn toàn, với tính cách của Ân Nghệ tuyệt đối không thể dễ dàng tha cho hai người ấy (chị ơi sao chị thương người thế =.=)

Đáng giận! Nàng chẳng phải đã cảnh cáo cô ta đừng cố đẩy nữa, đánh nữa, mà kết quả thì sao, cả hai người bọn họ còn không thèm nghe mà lại còn đẩy nàng vào bức đường cùng hại nàng ra nông nổi này đây—ách, ừ thì việc không để ý phía sau đã hết đường lui mà té xuống nàng cũng có một phần trách nhiệm, nhưng rất cục thì nàng đã làm gì đắc tội tới họ a, vì sao lại đụng ngay việc xui xẻo như thế này! Thực sự là tức chết người mà!

“Ai đưa em đến bệnh viện vậy?” Nàng hỏi.

“Nghe nói là một nữ nhân viên họ Uông đã nhờ Khương Xảo Quân gọi xe cấp cứu đưa em đến đây.”

“Họ Uông? Là Uông Thái Ngọc đúng không?”

“Hình như là cái tên này thì phải.” Hấn gật đầu.

“Cô ta nói như thế nào?”

“Ai?”

“Uông Thái Ngọc.”

Ân Nghệ đột nhiên nheo mắt lại nhìn chằm chằm không rời vào nàng, dùng ngữ khí đầy nguy hiểm lạnh lùng bức chết người bức cung nàng: “Việc này có liên hệ gì tới cô ta phải không? Anh thấy hình như cô ta không đơn thuần là người đầu tiên phát hiện ra em ngã cầu thang đâu?”

Thi Ánh Diệp nghe xong ngẩn người, thật sự là điên cái đầu nha! Nàng vốn là muốn nghe xem Uông Thái Ngọc đã nói cái gì, sau đó đối chiếu với sự việc mà biến chuyện to thành chuyện nhỏ, biến chuyện nhỏ thành chẳng có chuyện gì xảy ra, không nghĩ tới mọi việc lại xoay chuyển đột ngột như thế, đây là chưa đánh đã khai a~

“Ôi, ôi, thực ra thì sự việc này cũng là ngoài ý muốn mà thôi, bọn họ cũng không phải—cố ý...”

“Bọn họ?”

Nàng cứng đờ, thật là được a! rốt cuộc thì nàng đây là từ to biến nhỏ hay là đang biến nhỏ thành to đây. (chị khôn a~ được một lúc thì Nghệ ca khai ra hết hắc hắc)

“Bọn họ là những ai?” Hấn không buông tha lạnh giọng hỏi.

“Honey à, việc này cũng là ngoài ý muốn thôi mà, bọn họ cũng không phải cố ý đẩy em xuống cầu thang, anh...”

“Em bị người ta đẩy xuống cầu thang chứ không phải tự té ngã sao?” hấn tức giận lửa nộ bùng bùng rít gào.

Trời ạ, nàng chịu hết xiết rồi nhắm mắt lại, đây thực là càng tẩy càng đen thêm a~

“Em thấy mệt quá, thực muốn nghỉ một lúc.” Nàng nhanh chóng dùng giọng nói mệt mỏi đáp, sau đó vội vàng nhắm chặt mắt lại.

“Được rồi, vậy em nghỉ ngơi đi.” Ân Nghệ cố gắng kìm nén lửa giận nhẹ nhàng nói với nàng, dù sao hấn cũng đã lần ra đầu mối tìm hiểu rõ việc này rồi.

Uông Thái Ngọc, đúng không?

Uông Thái Ngọc với vẻ mặt bất an, tái nhợt bước vào văn phòng tổng tài. Cô ta thực không biết lí do vì sao đột nhiên tổng tài lại tìm mình—có lẽ cô ta đã lỡ mớ đoán ra, nhưng là không muốn tin, không muốn thừa nhận mà thôi, bởi vì mấy ngày gần đây trong công ty đồn đại một chuyện, hình như Thi Ánh Diệp chính là tổng tài phụ nhân.

Trời ơi, mấy ngày nay Uông Thái Ngọc đều không ngừng cầu khẩn trời đất, hy vọng cái tin đồn này không phải là sự thực, nhưng nếu lời đồn này chẳng phải là sự thực thì tại sao tổng tài đại nhân đột nhiên lại gọi mình lên nhĩ, một nhân viên tầm thường không có tỹ tài danh nổi trội nào cả?

Cái gọi là sống không bằng chết, giờ thì cô ta đã hiểu rồi.

“Cô chính là Ônng Thái Ngọc?”

Giọng nói lạnh lùng của Ân Nghệ làm cô ta không rét mà run, không tự chủ rùn mình một cái, cứng ngắt gật đầu.

“Hôm đó có phải chính cô đã đẩy Thi Ánh Diệp xuống cầu thang không?”

Giọng nói lạnh lùng, ánh mắt tràn ngập sát khí không giấu được lửa giận đang bùng bùng bốc lên hốc mắt làm Ônng Thái Ngọc toàn thân cứng đờ, trong phút chốc không còn suy nghĩ được gì nữa, hoảng sợ và hồi hận bật khóc van xin

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi không cố ý, ô... tôi thực không phải cố ý mà, thực xin lỗi, ô...tôi không biết chỗ cô ấy đứng đã hết đường lùi rồi, tôi không biết, thực không biết, xin lỗi, xin lỗi...”

“Trừ cô ra, hôm đó còn có ai nữa không?” Ân Nghệ vẻ mặt lạnh băng, phần nộ không vì tí nước mắt kia mà suy giảm.

“Thực xin lỗi, ô... Tôi thực sự không cố ý—”

“Tôi đang hỏi cô, cô không nghe rõ hả?” Hấn lạnh lùng cắt đứt một tràng khóc lóc.

“Phó lí, là phó lí.” Ônng Thái Ngọc kinh hãi vội trả lời.

“Phó lí là ai?”

“Phó lí Lí Trần Nghi ạ.”

Ân Nghệ nghe vậy, lập tức nhắc điện thoại lên, phân phó Trương bí thư gọi Lí Trần Nghi cùng Khương Xảo Quân đến văn phòng tổng tài ngay lập tức. Một lát sau, bên ngoài có tiếng gõ cửa, Trương bí thư đã đưa hai người kia tới, hướng hấn hơi cúi đầu chào một chút rồi nhanh chóng lùi ra ngoài.

“Tổng tài.”

Không giống như Lí Trần Nghi đang cứng hết cả người hay Ônng Thái Ngọc bộ dạng khóc lóc thảm thương, Khương Xảo Quân là người duy nhất có phản ứng bình thường, cô hướng phía Ân Nghệ mở lời trước, sau đó mới nhìn về phía Ônng Thái Ngọc khóc lóc với vẻ mặt hoài nghi.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

“Hôm đó thực sự cảm ơn cô đã giúp Ánh Diệp rất nhiều.” Ân Nghệ chân thành cảm ơn cô ấy.

“Ánh Diệp là bạn của tôi, xảy ra chuyện như vậy tôi đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn được.” Khương Xảo Quân nhanh chóng hướng hấn lắc đầu không dám nhận lời cảm ơn.

“Dù sao tôi cũng cảm ơn cô, mặt khác tôi cũng muốn hỏi cô thêm một chuyện nữa, hôm đó người nhờ cô gọi xe cứu thương là cô ta, đúng không?” Ân Nghệ chỉ hướng Ônng Thái Ngọc.

“Đúng.” Khương Xảo Quân gật đầu.

“Vậy còn cô ta?” Ân Nghệ lại chỉ Lí Trần Nghi “Hôm đó có mặt cô ta không?”

Xảo Quân khó hiểu nhìn về phía Lí Trần Nghi sau đó thành thật lắc đầu trả lời: “Không có.”

“Cảm ơn cô.” Ân Nghệ xoay người, vẻ mặt thân tình đối với Xảo Quân trong nháy mắt đã trở nên lãnh khốc vô tình “Cứ cho là lúc việc ngoài ý muốn đó xảy ra cô không có mặt ở đó đi, thì sao lúc việc đã xảy ra rồi âm ỉ như vậy cũng không thấy mặt cô?” Hấn nhìn chằm chằm vào Lí Trần Nghi chất vấn.

“Tôi...tôi có việc gấp.” Lí Trần Nghi lung túng giải thích.

“Còn có việc gì so với cứu người gấp hơn ư?” Ân Nghệ dùng giọng nói lạnh lùng nhất.

Cô ta vừa nghe thế cả người liền cứng ngắt lại, vẻ mặt ngày càng trắng bệch hơn.

“Cô ta có việc gì gấp?” Ân Nghệ đột nhiên quay đầu hỏi Ônng Thái Ngọc.

“Phó lí nói, chỉ cần chúng tôi không nán lại ở đó, để không ai nhìn thấy thì chẳng ai có thể kết tội được hết, cho nên—” Ông Thái Ngọc lung búng lấp bắp trả lời, lời còn chưa dứt đã bị lời nói tức giận của kẻ khác xen vào.

“Ông Thái Ngọc, cô không được ngậm máu phun người! tôi lúc nào thì nói như thế hả? Lúc cô đẩy Thi Ánh Diệp té tôi còn ngăn cản cô, là tự cô không chịu nghe, hiện tại gặp họa rồi còn muốn kéo tôi xuống chết chung ư, sao cô có thể ngoan độc như vậy được!”

Ông Thái Ngọc trân trân nhìn Lí Trân Nghi, cô ta sao có thể mở mồm ra nói mình ngậm máu phun người, còn nói mình ngoan độc?

“Không phải, tôi không có..” Ông Thái Ngọc dùng sức lắc đầu giải thích “Những lời đó rõ ràng là chính cô nói, cô còn muốn kéo tôi biến nhanh khỏi chỗ đó cơ mà!”

“Cô không cần bịa đặt nữa đâu, tôi bình thường đối với cô cũng không tệ, vậy mà cô dám đặt điều vu oan cho tôi hả, Ông Thái Ngọc?”

Lí Trân Nghi bưng bưng phẫn nộ quát “Tổng tài, sự thực không như những gì cô ta nói đâu, anh phải tin tôi. Cô ta là vì ghen tị với bộ dạng xinh đẹp và năng lực được trọng dụng của Thi Ánh Diệp nên mới đi tìm cô ấy gây sự. Tôi đã khuyên bảo cô ta không biết bao nhiêu lần rồi mà cô ta có thêm nghe đâu.”

“Cô ta nói dối, phó lí nói dối.” Ông Thái Ngọc lắc đầu phủ nhận, khóc lóc không biết làm thế nào.

“Tôi chẳng nói sai gì cả, cô là đồ dối trá! Cô vì sao lại muốn hãm hại tôi, nói đi, vì sao hả?” Lí Trân Nghi hung hãn hỏi.

“Tôi không có, không có...” Ông Thái Ngọc không ngừng lắc đầu, hi vọng có thể tìm được một chút trong sạch của chính mình.

“Không có mới lại à nha, Cô rõ ràng là có, cô không nên tiếp tục nói dối nữa!”

“Kẻ dối trá chính là cô thì đúng hơn!” Khương Xảo Quân đứng ở một bên rốt cuộc nhìn không được nữa cuối cùng cũng lên tiếng.

“Cô nói vậy là có ý gì, Khương Xảo Quân?” Lí Trân Nghi quay đầu nhìn Khương Xảo Quân hung hăng hỏi.

“Không biết cô đã nghe qua câu này chưa: Muốn người khác không biết trừ phi mình không làm.” Khương Xảo Quân chậm rãi nói từng câu từng chữ.

“Cô rốt cục định nói gì hả?” Lí Trân Nghi hai mắt đã đỏ ngầu, lớn tiếng hỏi.

“Cô nói cô đã nhiều lần khuyên bảo Ông Thái Ngọc, nhưng tôi thực sự nghi ngờ điều đó đấy.” Khương Xảo Quân bị bộ dạng hung hăng của cô ta chọc tức “Tôi từng nghe Ánh Diệp nói một lần, lần trước ở hội nghị cô đã ngáng chân cô ấy để cô ấy té ngã chẳng phải sao?”

“Cô, cô nói vậy!” không thể ngờ tới Khương Xảo Quân lại biết việc này, Lí Trân Nghi có chút khẩn trương sợ hãi.

“Tôi không nói vậy chỉ là cô có tội giết mình thôi, hoặc là tổng tài có thể trực tiếp gọi điện cho phu nhân hỏi xem tôi có nói vậy hay không cũng được.” Xảo Quân nhìn về phía chiếc bàn Ân Nghi về mặt lạnh băng ngồi nhìn thấy hết thấy tất cả.

“Phu nhân?” Lí Trân Nghi kinh ngạc hỏi.

“Tổng tài phu nhân, cũng chính là Ánh Diệp!”

Lí Trân Nghi lão đảo loạn choạng lù lại mấy bước, không dám tin rằng Thi Ánh Diệp chính là tổng tài phu nhân.

Cô ta có chút đau lòng nhìn về phía Ân Nghi, chỉ thấy hần từ đầu tới cuối không thay đổi vẻ mặt lạnh lùng làm người khác thấy rét run tròng mắt nhìn mình, không có ý định cải chính lời Khương Xảo Quân nói một chút nào hết. Chẳng lẽ lời đồn đại gần đây trong công ty Thi Ánh Diệp là tổng tài phu nhân là thật sao? Không thể thế được, điều này sao có thể xảy ra được?!

“Tổng, tổng tài, Thi Ánh Diệp thực chính là của anh, của anh...” Tiếng “vợ” còn chưa có thể cất thành lời.

“Cô cố ý đúng không?” Ân Nghệ lạnh lùng nhìn cô ta.

Lí Trân Nghi cả người run rẩy, sắc mặt ngày càng tái nhợt. Thực sự xong đời, bốn chữ này đột nhiên nảy ra trong đầu, làm cô ta cũng không nói được câu gì hết.

“Việc ở hội nghị kia cô còn gì để nói nữa không?” Ân Nghệ nín nhịn lãnh khốc vô tình hỏi.

Cô ta lắc lắc đầu, giờ phút này có nói gì nữa cũng bằng thừa.

“Vậy là cô đã thừa nhận tất cả?”

Lí Trân Nghi gật gật đầu.

“Được rồi.” Ân Nghệ cười lạnh “Lí Trân Nghi, Ônng Thái Ngọc, hai cô bị sa thải!”

32. Chương 8.1

Nói chuyện điện thoại một hồi, Xảo Quân mới nói cho nàng biết Lí Trân Nghi và Ônng Thái Ngọc đều đã bị sa thải rồi, Thi Ánh Diệp tâm tình lúc này thực phức tạp, tuy nói hai người họ có tội đáng bị trừng phạt, nhưng nghĩ lại thì thấy phạt này có hơi nặng quá không, bởi vì nếu nàng không xuất hiện, hai người họ ở công ty chắc chắn đã thăng tiến rất nhanh, Lí Trân Nghi cũng đã lên đến phó lí cơ mà.

Nói đi thì phải nói lại, hết thấy đều là do bọn họ tự làm tự chịu, nếu bọn họ không quá ghen tỵ như vậy, lại không nên khinh người quá đáng như thế, nếu họ phân biệt phải trái thì có lẽ hôm nay cũng không chịu kết cục mất việc như ngày hôm nay.

Thực ra mà nói, người đáng thương vô tội nhất phải là cô mới đúng chứ, bởi vì cô căn bản chưa có làm chuyện gì mà không thể tin được đã bị người ta chán ghét, bài xích, gây đủ việc khó dễ, gà bay chó sủa loạn xì ngầu tin đồn nhảm nhí, cuối cùng bị người ta hại cho cả người như tử, thiếu chút nữa thì bị hủy dung a~

Đúng vậy, nàng mới thực đáng thương, thực vô tội, thực đáng nhận được sự đồng tình của mọi người mà, chính là...Haiz, người ta nói nhân nào quả nấy, nàng tự nhiên lại thấy trong lòng bất an, đối với hai người họ như thế có quá đáng lắm không nhỉ?

Nàng thực không nhịn được nhẹ thở dài một tiếng vừa lúc nghe thấy tiếng vạn mở cửa, nàng quay đầu nhìn về hướng cửa chính, thấy Ân Nghệ đang đẩy cửa vào.

“Anh đã về rồi!”

“Làm sao vậy?” Cũng bởi giọng nói yếu ớt mệt mỏi của nàng mà hắn vừa vào nhà đã vứt đồng tài liệu xuống, lập tức chạy đến bên cạnh nàng quan tâm hỏi.

“Em nghe nói anh đã sa thải Ônng Thái Ngọc cùng Lí Trân Nghi rồi sao?” Nàng nhìn hắn hỏi.

“Khương Xảo Quân đã nói với em rồi à.”

“Nhất thiết phải làm như vậy à?” Nàng khó hiểu.

“Em nghĩ như thế là không đáng à?”

“Em nghĩ không cần phải làm như vậy mà.” Nàng lắc đầu.

“Bọn họ cố ý đẩy em xuống cầu thang, thậm chí còn định bỏ chạy coi như không thấy gì hết như thế mà em còn thấy không cần thiết à?” Ân Nghệ cuối cùng cũng không nhịn được nữa, hai mắt nheo lại.

“Nhưng chẳng phải cuối cùng họ cũng không làm vậy còn gì.” Nàng vẫn nghĩ nên cầu xin giùm bọn họ một chút.

“Nếu bọn họ thực sự làm như thế, em nghĩ anh sẽ dễ dàng tha thứ cho bọn họ như hôm nay sao?” Ân Nghệ đột nhiên lạnh lùng nói. (khiếp quá, dây vào ai chứ không nên động vào anh, chứ anh điên lên đào cả mồ mả tổ tiên người ta lên tra tấn ấy chứ =.=)

Thi Ánh Diệp cũng nhú nhú mày, tiếp tục ý đồ thay đổi suy nghĩ của hắn.

“Thật ra thì, sự việc lần này cũng không thể trách hai người họ hoàn toàn được, em cũng có một phần trách nhiệm mà, cũng tại em mơ màng màng không chú ý tới sau lưng mình là bậc cầu thang, nên mới không cẩn thận mà bước hụt chứ.”

“Nếu hai người họ không tìm em gây phiền toái thì em có ở chỗ ấy không?” Hắn vừa nói ra một câu khiến nàng ngậm miệng ngay lập tức.

“Được rồi cứ cho là như thế đi!” Nàng nhú nhú mày “Đừng truy cứu thêm nữa, cũng là tại em không công khai thân phận của mình mới phát sinh sự việc ngày hôm nay, nếu em sớm nói ra từ trước thì bọn họ cũng không dám tìm em gây sự như vậy, cho nên...”

“Cho nên em định như thế nào? Muốn anh không sa thải bọn họ sao?” Giọng nói lạnh lùng của hắn đánh gãy lời nàng định nói.

“Có thể chứ?” Thi Ánh Diệp ánh mắt mang theo hy vọng nhìn hắn, thấp giọng hỏi.

“Không bao giờ có chuyện đó đâu.” Hắn nói như đinh chém sắt.

“Vì sao?” Nàng trợn mắt lên nhìn hắn, không hiểu vì sao hắn cứ cố chấp như vậy: “Thật ra thì em vết thương cũng không có gì nghiêm trọng lắm, chỉ là trật khớp bả vai thôi mà!”

“Chỉ trật khớp bả vai mà thôi?? Như vậy còn chưa đủ nghiêm trọng hay sao? Chẳng lẽ đợi đến lúc em ngã xuất huyết não, thậm chí mất mạng như chơi thì mới là nghiêm trọng hả?” Ân Nghệ rút cuộc cũng không thể nhẫn nhịn được nữa rít gào với nàng, lúc này hắn có biết bao điều phẫn nộ. Đây là lần đầu tiên hắn nổi nóng với nàng.

“Em không phải có ý đó.” Nàng rơi vào tình huống này có chút gì đó không đúng, vội vã sửa lời nói.

“Không phải ý này thì là ý gì?” Hắn bưng bưng tức giận chất vấn nàng: “Em luôn luôn nghĩ cho người khác, đã lúc nào em nghĩ đến cảm nhận của anh chưa? Em có biết lúc nghe tin người ngã xuống cầu thang là em anh đã sợ hãi như thế nào chưa? Mà em bây giờ còn muốn anh buông tha cho bọn họ!”

“Em xin lỗi, em...”

“Em đáng ra nên xin lỗi anh từ trước rồi mới phải.” Hắn giận đến không át chế được, không để cho nàng có cơ hội nói tiếp, vẻ mặt phi thường tức giận: “Vì sao em lại gạt anh?”

Nàng nghe thấy vậy kinh ngạc ngầy người, ánh mắt tràn đầy khó hiểu nhìn hắn.

“Em? Gạt anh?”

“Lần trước ngã ở hội nghị kia căn bản không phải như em nói là sự việc ngoài ý muốn, mà là Lí Trân Nghi cố tình ngăn chân em, nhưng vì sao em không nói cho anh biết, vì sao muốn gạt anh?” Hắn tức giận hỏi nàng muốn lí giải tại sao.

“Anh làm sao lại biết được việc này, là Lí Trân Nghi nói sao?” Nàng kinh ngạc nhìn hắn, bật hỏi.

“Vì sao muốn giấu anh?” Hắn ánh mắt không rời nhìn nàng chăm chú, lại hỏi: “Bọn họ đã sớm làm tổn thương em mà em vì sao lại không nói cho anh biết, chỉ đến khi em bị thương rồi, giấy không gói được lửa, qua lời người khác anh mới biết hết mọi chuyện là sao? Đối với em, anh rút cuộc là cái gì? Chẳng lẽ không phải là chồng của em, chẳng lẽ anh không có đủ khả năng bảo vệ em ư? Em mau nói đi!”

Cuối cùng cũng trút hết nỗi niềm ra ngoài, Ân Nghệ nắm chặt lấy hai vai nàng mà lắc, hoàn toàn quên mất vết thương của nàng.

“Đau quá!” Thi Ánh Diệp nhất thời kêu lên một tiếng, khuôn mặt trắng bệch.

Ân Nghệ của người cứng đờ, lập tức như bị hóa đá, lửa giận cũng phần nào hạ đi, trên mặt vừa là sự tức giận lại thêm phần ảo não, hắn lẩm bẩm vai câu, không biết nên trách mắng nàng hay nên trách mắng chính bản thân mình thì hơn. Nàng nhìn hắn, mấy giây tiếp theo hắn bỗng đứng bật dậy đá văng cửa chính bỏ đi.

“Ân Nghệ, anh muốn đi chỗ nào vậy?” Thi Ánh Diệp vội vàng kêu lên.

Nhưng hắn không có quay lại mà phăm phăm bước đi.

“Rầm!”

Cửa bị người nào đó đóng sầm một cái, làm nàng trong lòng bỗng dưng nhói đau. Nàng không thể nói lên lời cảm giác của mình lúc này, không phải là đau đớn mà chính là hoảng loạn, giống như có cái gì vừa lộn nhào, lại giống như sự việc chấn động kia lại làm gợn sóng trong lòng nàng nhớ tới một việc đã xảy ra rất lâu rất lâu rồi.

Đây là cảm giác gì, nàng không rõ, chỉ biết rằng bóng dáng Ân Nghệ vừa rời đi làm nàng cảm thấy sự lạnh giá, bao xúc động đau đớn lại dâng trào.

Hắn muốn đi nơi nào? Hắn sẽ không đi luôn không bao giờ trở về chứ?

Không, sẽ không, đây là nhà hắn mà, hắn như thế nào mà không trở lại cơ chứ? Sẽ không đâu.

Nếu hắn cứ kiên trì cố chấp muốn sa thải Ưng Thái Ngọc và Lí Trân Nghi như vậy thì chờ hắn trở về nàng sẽ không cố tình tái diễn sự việc nữa.

Nếu nàng giấu hắn làm hắn cảm thấy tổn thương thì chờ lúc hắn trở về nàng sẽ thận trọng giải thích cặn kẽ với hắn, nhất định sẽ cam đoan với hắn sau này tuyệt đối không bao giờ tái phạm, chỉ cần hắn không tức giận với nàng nữa.

Ân Nghệ, anh không trở về sao?

Anh nhất định phải trở về, bởi vì nơi này chẳng phải là nhà của anh sao? Một lúc nữa anh nhất định sẽ trở về....

Ước chừng hai giờ sau, Ân Nghệ đã trở lại nhưng mà sự tức giận của hắn với nàng cũng không tiêu bớt phần nào, lấy bọc tài liệu đi vào phòng làm việc rồi không có trở ra.

Đương nhiên buổi tối hắn cũng không trở về phòng ngủ, cuối cùng cũng trở về phòng thì thái độ với nàng vẫn rất lạnh nhạt, không có như trước kia ôm nàng cùng tiến vào mộng đẹp nữa, nháy mắt trôi qua, cái loại tình hình này vẫn diễn biến như thế đến hết tuần.

Thi Ánh Diệp tâm càng lúc càng hoảng, bởi vì nàng thực không thể ngờ tới sự việc lại nghiêm trọng như thế này.

Hắn rốt cuộc sẽ tức giận đến khi nào nữa đây? Có nhất thiết phải vì một chuyện nhỏ như vậy mà tức giận lâu như thế không? Nàng đều không chỉ một lần chủ động lấy lòng hắn, hy vọng hắn có thể tha thứ, kết quả là hắn vẫn hoàn toàn không có động tĩnh nào khác.

Nàng rốt cuộc phải làm như thế nào thì mới khôi phục được khinh cảnh đầm ấm như cũ đây? Hay là hắn đối với nàng đã thất vọng, không muốn tiếp tục chung sống cùng nàng nữa, bởi vì sự chung tình của hắn với nàng đã không còn nữa chẳng?

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, không có một tiếng động nào.

Ân Nghệ ngày hôm qua đã trở về công ty bên kia, tới nơi rồi mới gọi điện về báo cho nàng biết, cứ như là lo lắng nàng sẽ làm loạn lên vì hắn không cho nàng đi hoặc là sợ nàng quẩn luyến không cho hắn đi vậy, nàng thực hoài nghi lời hắn nói trước đây sẽ dẫn nàng theo có thực không?

Trong phòng vẫn im ắng.

Kỳ thực đây cũng không phải lần đầu tiên nàng ở một mình trong căn phòng này, nhưng không hiểu vì sao lần này lại cảm thấy căn phòng thực lớn và yên tĩnh lạ thường như thế này! Giống như ngày trước vậy.

Trước kia, ba thường hay đi công tác, nàng cũng thường xuyên phải ở nhà một mình, bởi khi đó mẹ thường sang nhà hàng xóm tán gẫu, có đôi khi nàng cùng hai nhóc em ở nhà cùng nhau, có đôi khi bốn người nhà nàng cùng nhau ra ngoài ăn cơm tối.

Sau đó công việc của ba gặp khó khăn, gia đình nàng phải bán lại căn nhà đang ở, cuộc sống không hề giàu có nhưng một nhà năm người vẫn vui vầy khiến cho người ta phải hâm mộ, mãi cho đến khi vụ tai nạn ấy xảy ra cướp đi sinh mạng của ba.

Vẫn trong căn nhà nhỏ đó không khí ấm áp vui vầy đã không thể nào khôi phục được như trước kia nữa.

Mẹ phải từ một bà nội trợ đảm đang trở thành trụ cột của gia đình gánh vác mọi công việc, hai đứa em của nàng cũng bắt đầu làm công kiếm tiền, trong nhà luôn giống như có mình nàng sống, ba người kia đều vô cùng bận rộn, bận rộn tới mức không thể cùng nàng ngồi ăn cơm hoặc ngồi tán gẫu năm phút cũng không có.

Trong phòng luôn yên tĩnh lạ thường, chỉ có tiếng tíc tắc của đồng hồ treo tường, tíc tắc tíc tắc từng giây trôi qua, ngày qua ngày đều như vậy.

Không, cũng không phải ngày nào cũng giống nhau, chỉ có mặt nàng thì nó mới trở thành như vậy, chỉ cần nàng đi cho khuất mắt, mẹ cùng các em có vẻ rất vui mừng, hạnh phúc mà.

Nàng đã từng đứng ngoài cửa sổ nhìn mọi người, phát hiện chính mình rốt cuộc không thể bước chân vào cái gia đình kia.

Ba mất là do lỗi của nàng, nếu không phải nàng làm nũng, giả vờ vùi vĩnh để ba đi mua cho nàng thứ mà nàng muốn thì ba cũng không ra đường mà gặp tai nạn. Mẹ và các em đều biết rõ sự việc, họ không thể tha thứ nhưng cũng không thể đối với nàng nói những lời ác độc, cho nên chỉ có thể lạnh lùng coi như không nhìn thấy nàng mà thôi.

Bởi vậy nàng đối với những kẻ gây khó dễ với mình hay lạnh lùng với mình đều không so đo tính toán gì, cũng bởi chính gia đình mình còn đối xử như thế với nàng thì bọn họ có là gì, nàng đã thành thói quen như thế rồi.

Trong phòng vẫn im ắng không có tiếng động nào, ngoài cửa sổ ánh trăng từ chân trời chậm rãi lên trời cao.

Đêm dài, trong phòng có người đã chìm vào giấc ngủ không mấy tốt đẹp gì.

33. Chương 8.2

“...Không cần...đi...trở về...không cần...”

“...Mẹ...không phải con...không... đại muội...tiểu muội...không phải chị...không phải chị...”

“Ánh Diệp, tỉnh lại đi, em gặp ác mộng à, tỉnh lại đi.”

Không ngừng vỗ nhẹ mặt nàng, Ân Nghiê ra sức lay tỉnh Thi Ánh Diệp .

Hắn từ công ty bên kia đáp phi cơ trở về, vừa mới tắm rửa xong mỗi một đang định đi ngủ thì nghe thấy giọng nói ghen ngào những lời nói mơ đứt quãng không rõ ý nghĩ của nàng khựng lại, làm hắn không thể không bật đèn lên rồi đến bên cạnh giường, lay lay nàng tỉnh lại.

Nàng chậm rãi mở mắt, vẻ mặt hoàn toàn ngơ ngác, mặt mũi, bất lực lại bị thương.

“Em mơ thấy ác mộng à?” Hắn hỏi nàng.

Nàng lại ngơ ngác nhìn hắn, dường như vẫn chưa thoát khỏi cơn ác mộng đó vậy. Một hồi lâu sau, nàng hai mắt mở to, đột nhiên giật mình nhận ra việc gì đó.

“Anh trở về khi nào thế? Bây giờ là mấy giờ rồi?” nàng ngồi dậy, quay đầu nhìn về phía đồng hồ báo thức ở đầu giường, đã muộn thế sao!

“Em vừa rồi mơ thấy cái gì vậy?” Ân Nghiê hỏi lại.

Nàng cứng người lại một chút rồi chậm rãi lắc đầu: “Không có gì đâu anh, thời gian không còn sớm nữa, ngày mai anh còn phải đi làm, đi ngủ đi!” Nói xong, nàng lại quay trở về trạng thái nằm ban đầu, kéo chăn trùm kín đầu quay mặt vào tường.

Ân Nghệ trầm mặc nhìn nàng một lúc với tay tắt đèn đi sau đó đưa lưng về phía nàng mà nằm xuống.

Căn phòng lại trở nên âm u hơn bao giờ hết, hơn nữa còn im ắng không có bất cứ tiếng động nào.

Thi Ánh Diệp có thể cảm nhận được nhiệt từ tấm lưng kia nhưng sao nó không làm cho nàng cảm thấy ấm áp nhỉ. Thì ra đồng giường dị mộng là thế này đây, nàng đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo vô cùng.

Nàng vừa mơ thấy cái gì ư? Nàng chính là mơ thấy bóng dáng của ba vào cái buổi chiều đau thương đó, mơ thấy mẹ và các em dùng với ánh mắt trách cứ nàng đã hại chết ba ba, giấc mộng này đã một thời gian rồi nàng không mơ thấy lại nữa.

Đã từng có lúc, giấc mộng này dường như là một phần cuộc sống nàng, từ ngày mẹ cùng hai em không tha thứ cho nàng, hàng đêm những hình ảnh đầy máu và đau thương ấy cứ bám riết lấy nàng không thôi.

Thậm chí nó còn khiến nàng phải đi điều trị tâm lý một thời gian, chỉ là không ai biết điều đó mà thôi.

Bác sĩ đã nói với nàng rằng đừng nên tự trách bản thân mình thêm nữa, không cần phải đem tất cả áp lực đó để bản thân tự gánh lấy, đừng mất niềm tin vào những người xung quanh, đừng nghĩ rằng trên thế gian này không có ai nguyện ý yêu thương nàng cả.

Nhưng sự thật vẫn luôn hiện hữu trước mắt nàng, chính nàng là người đã hại chết ba, làm sao nàng có thể không tự trách bản thân đây? Là nàng, chính tay nàng đã phá hủy gia đình hạnh phúc của mình, phải làm sao để nàng không thấy áp lực nữa đây? Cho nên đối với những người xung quanh mình, nàng thầm hỏi, đến người thân yêu nhất, máu mủ ruột rà còn chán ghét hận nàng đến xương tủy thì còn có ai muốn yêu thương nàng nữa đây?

Thời gian có lẽ là phương thuốc tốt nhất. Nhờ có sự giúp đỡ nhiệt tình của bác sĩ, một, hai năm sau nàng cũng dần thích nghi với hoàn cảnh, thậm chí đã một năm rồi nàng không còn mơ thấy giấc mộng này nữa.

Nàng vốn tưởng rằng mình thực sự đã thoát khỏi được cơn ác mộng này, không nghĩ tới...

Bóng dáng của ba, bóng dáng của mẹ, bóng dáng của hai em, bây giờ... Những bóng dáng thân thuộc ấy giờ phút này đều hiện ra rất rõ ràng trước mắt nàng, bọn họ đều đưa lưng lại phía nàng và bước đi ngày càng xa, dù cho nàng có cố gắng đến đâu hò hét như thế nào cũng không làm cho bọn họ quay lại liếc nhìn nàng đến một cái.

Ba đã rời xa nàng vĩnh viễn, mẹ cùng các em cũng ngày một xa cách mãi mãi, bây giờ phải chăng đến người cuối cùng còn yêu thương nàng cũng sắp rời bỏ nàng đi không?

Nước mắt cứ thế theo khoé mắt Thi Ánh Diệp chảy xuống, cả người nàng ngày càng cảm thấy lạnh lẽo hơn, căn phòng như lạnh đến đóng băng. Nàng khẽ run người tựa quạ sợ chạm phải tấm lưng ấm áp kia, chỉ sợ nhớ Ân Nghệ tránh né nàng mà quay người đi thì sao, ác mộng sẽ trở thành sự thực.

Thật lạnh lẽo!

Vì sao mới vào thu thôi mà nàng lại cảm thấy lạnh như thế này cơ chứ?

Vì sao nàng nằm trong chăn ấm mà vẫn cảm thấy lạnh đến run lên?

Có phải nàng cảm lạnh rồi không, nên mới cảm thấy như vậy?

Đúng vậy, chắc chắn là thế rồi, nếu không nàng sao có thể cảm thấy tồi tệ như lúc này đây, chắc chắn là cảm lạnh rồi.

Xụt xị vài cái, nàng kéo lại chăn cao hơn một chút, giây tiếp theo lại cảm thấy người bên cạnh hơi động một chút, sau đó đột nhiên xoay người đưa tay ôm nàng vào trong lòng

Ân Nghệ nhất định là đang ngủ, nên mới có động tác vô thức như vậy. Nàng thật cẩn thận hít một hơi thật sâu, thầm nghĩ.

“Anh xin lỗi!” Ân Nghệ đột ngột mở miệng nói.

Nàng kinh ngạc đến đờ cả người, không dám động đậy tí nào. Hắn chưa có ngủ?

“Anh xin lỗi!” hắn lặp lại lần nữa.

“Vì sao?” Nàng im lặng trong chốc lát, ngập ngừng hỏi, không hiểu vì sao hẳn lại phải xin lỗi mình.

Không có tiếng trả lời.

“Anh không phải định ly hôn với em chứ?” Nàng im lặng thêm chốc lát, nhin không được thấp giọng khan khan hỏi.

Hai cánh tay ấm áp đang ôm lấy nàng tự dưng biến mất, cả người nàng lại rơi vào sự lạnh lẽo, cô đơn.

Ánh sáng hiện ra, đầu giường đèn chột sáng lên, làm nàng nhất thời chói mắt.

“Em vừa mới nói cái gì thế?” Ân Nghệ đang mở to mắt nhìn nàng, vẻ mặt nghiêm túc mà vô cùng khấn trương hỏi lại nàng.

Thi Ánh Diệp lúc này cũng đã ngồi dậy, đầu tiên là lấy tay gạt đi nước mắt, sau đó nói rất kiên cường, vẻ mặt bình tĩnh nhìn hẳn nói: “Nếu đó là điều anh muốn, em sẽ không trách anh đâu.”

“Là ai nói với em anh muốn ly hôn?” Ân Nghệ nắm chặt lòng bàn tay, giọng kìm chế hỏi lại.

Nàng chỉ im lặng lắc đầu.

“Vậy tại sao em lại nói như thế, chỉ vì anh đi mà không nói với em, em liền muốn cùng anh ly hôn sao?” Hẳn không thể tin được tức giận: “Em định biến cuộc hôn nhân của chúng ta trở thành cái gì đây? Nói kết hôn liền kết hôn, nói ly hôn liền ly hôn ngay. Em hãy thành thật với anh một lần xem, em đã bao giờ coi trọng cuộc hôn nhân này của chúng ta chưa?”

Nàng vẫn lắc đầu.

“Tại sao em có thể nói ra câu: nếu anh muốn ly hôn em cũng không trách? Nếu em thực sự muốn ly hôn đến như vậy, anh sẽ làm em được thỏa ước nguyện đó.” Hẳn đột nhiên nghiêng rằng lạnh lùng nói.

Thi Ánh Diệp như sét đánh ngang tai, hoàn toàn không ngờ tới hẳn lại nói như thế. Ân Nghệ nói như vậy có phải là muốn chứng tỏ hẳn không còn cần nàng nữa, không cần người vợ này nữa ư? Bao sự đè nén, nước mắt trong khoảnh khắc cuộn cuộn ào ra không dứt được.

Ân Nghệ chẳng biết làm sao ngoài việc nhìn nàng trong chốc lát, rút cuộc nhin không được kéo nàng ôm vào lòng mình.

“Anh rút cuộc phải làm gì với em đây?” Hẳn thở dài “Anh căn bản là không có khả năng làm em tổn thương, dù tức giận đến đâu cũng không thể không để ý đến em được, anh đã làm gì khiến em buồn như vậy, đừng khóc nữa có được không?”

“Anh không để ý gì tới em cả, cứ lãnh đạm với em như thế...” Nàng xụi xụi khóc nức lên.

“Anh tức giận bởi chính bản thân mình mà thôi, không nghĩ tới em lại buồn phiền vì chuyện đó.”

“Anh chính là tức giận với em.”

“Được rồi anh thừa nhận, nhưng anh càng tức giận với chính mình hơn vì không thể bảo vệ được em, làm em bị chính những người trong công ty anh hãm hại, thậm chí còn không kìm chế được cảm xúc của mình mà thiếu chút nữa làm em bị thương.” Nghĩ đến đây hẳn lại cảm thấy tức giận hơn nữa.

“Đó không phải là lỗi của anh mà.”

“Nhưng anh cũng không nên tức giận như vậy.” Cảm giác như bản thân mình không còn điều khiển được cảm xúc của chính mình nữa, sợ một lần nữa không cẩn thận mà làm nàng bị thương, vội vàng buông tay đang ôm nàng ra, lại bị nàng ngay lập tức gắt gao bắt lấy, kéo lại gần nàng.

“Anh có thể tức giận với em, nhưng đừng thờ ơ với em, đừng coi em như không tồn tại được không?” Thi Ánh Diệp nhanh chóng đối với hẳn lắc đầu.

“Anh không có ý đó...” Hẳn không hề có ý nghĩ thờ ơ với nàng hay coi nàng như không tồn tại mà chỉ là muốn đợi sự tức giận của mình tiêu tán đi phần nào, đợi khi hẳn kìm chế được cảm xúc của bản thân sẽ trở về bên cạnh nàng mà thôi. Lời còn chưa kịp nói ra đã bị cắt đứt.

“Em không thích cái cảm giác bị đẩy ra bên ngoài, không thích trong nhà rõ ràng là có người nhưng lại giống như chỉ có một mình em trong căn nhà. Đừng đối với em lạnh lùng như thế, đừng để em sống một mình nơi đây.” Nàng nghẹn ngào thỉnh cầu, ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi hoang mang nhìn hắn, bất lực cùng tang thương.

Ân Nghệ thật cẩn thận ôm chặt lấy nàng, hôn nhẹ lên trán nàng một cái rồi nói: “Anh xin lỗi, lần sau sẽ không có chuyện đó nữa đâu.” Hắn không biết rằng vì không muốn làm tổn thương nàng mà hắn giữ khoảng cách với nàng lại làm nàng buồn đau đến như vậy.

Nàng vùi đầu vào ngực hắn, ôm thật chặt lấy hắn.

“Cẩn thận bỏ vai của em đấy.” Hắn không thể không nhắc nhở nàng.

“Không đau chút nào hết.” Cho dù có đau đến đâu nàng nhất định sẽ không buông hắn ra.

“Em vừa rồi mơ thấy ác mộng gì vậy?” Hai người lẳng lặng ôm nhau trong chốc lát, hắn mới mở miệng hỏi. Hắn nghĩ kĩ rồi nàng khóc dữ như vậy chắc chắn không chỉ vì mỗi chuyện của hắn, còn có liên hệ gì đó với những lời nói mơ hồ của nàng lúc nãy nữa.

Cả người nàng hơi cứng lại một chút.

“Có muốn kể cho anh nghe không?” Hắn ôm chặt nàng hơn nữa, ôn nhu hỏi.

“Chính em đã hại chết ba mình.” Thi Ánh Diệp do dự một hồi lâu, mới thấp giọng kể cho hắn nghe. Nàng quyết định sẽ không giấu diếm hắn thêm bất cứ chuyện gì nữa.

Ân Nghệ không biết sự thật như thế nào nên chỉ lẳng lặng nghe nàng kể.

“Ba cũng vì thứ em đòi mua mà trên đường mới gặp phải tai nạn đó. Nếu không phải tại em thì ngày đó, ba đi làm về rồi cũng không cần ra ngoài phố mua đồ, cũng không đi mãi không trở về như thế này.” Chậm rãi kể lại, giọng nói nàng dần trở nên nghẹn ngào.

“Đó không phải lỗi của em mà.” Hắn an ủi nàng. Thì ra là ba nàng gặp tai nạn xe cộ, nhưng mà— “Em không phải đã nói người nhà em đều ở nước ngoài hết sao?” Cho nên, lúc hai người họ kết hôn mới không liên lạc gì với người nhà của nàng.

“Em nói dối đấy.”

“Em nói dối sao?” Ân Nghệ ngạc nhiên sững sốt, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt đầm lệ của nàng lên hỏi: “Sao lại như thế?”

“Bọn họ không muốn nhìn thấy em, càng không muốn nghe thấy tiếng của em, cuộc sống của ba người họ thực bình yên, em không muốn quấy rầy họ.” Thi Ánh Diệp ngày càng nhỏ giọng hơn.

“Bọn họ là những ai? Là mẹ và các em của em à?”

Nàng định mở miệng nói gì đó nhưng lại thôi chỉ lẳng lặng gật đầu.

“Anh cứ nghĩ rằng tình cảm gia đình em rất tốt đẹp cơ,” Sau khi kết hôn, hai người họ có một quá trình bồi dưỡng tình cảm tìm hiểu về đối phương, hắn thường nghe thấy nàng mỗi lần nhắc đến “gia đình” đều rất hạnh phúc.

“Đúng là tốt lắm, đó là trước kia.” Nàng rút cục cũng nén được nước mắt.

“Bởi vì tai nạn ngoài ý muốn của ba em cho nên mẹ cùng hai em em mới trách mắng em ư?” Ân Nghệ yêu thương lấy tay lau đi nước mắt trên gương mặt nàng hỏi.

Nàng lại lắc lắc đầu, ngập ngừng nói: “Mẹ và hai em không có trách mắng em, chỉ là không thể dùng những lời cay độc với em được nên đành coi em như không tồn tại.”

Cho nên lúc này nàng mới nói với hắn “Anh có thể tức giận với em, nhưng đừng thờ ơ với em, đừng coi em như không tồn tại”, mẹ và hai em thực sự đối xử với nàng như vậy thật sao? Tại sao bọn họ có thể làm như thế được? Hắn nghĩ vậy mà thấy đau xót vô cùng, rất đau.

“Vậy họ bây giờ sống ở đâu?” Hắn hỏi.

“Tân Trúc.”

“Đã bao lâu rồi em không liên lạc với họ?”

Nàng trầm mặc một chút mới trả lời: “Năm năm.”

Vậy là năm năm qua, mặc kệ quá khứ đã qua, nàng vẫn đều một mình cô đơn mà sống như thế ư? Nghĩ đến hình ảnh đó, Ân Nghệ cảm thấy mình như không thở nổi, hần kéo nàng lại gần mình hơn, ôm thật chặt, như là muốn bù đắp những thiếu thốn tình cảm, sự ấm áp bao nhiêu năm qua cho nàng vậy.

“Không phải lỗi của em, họ cũng không nên đối xử với em như vậy, em cũng đừng nên đem toàn bộ trách nhiệm nặng nề đó gán lấy một mình, biết không?” Hần vỗ về an ủi.

“Em biết, bác sĩ cũng đã khuyên em như vậy.” Nàng gật đầu tỏ vẻ hiểu được.

“Bác sĩ ư?” Ân Nghệ trong khoảnh khắc lại thấy ngạc nhiên hỏi.

“Em từng phải đi điều trị tâm lý mà.”

Nàng đột nhiên nhắm mắt lại, phát hiện chính mình rốt cuộc không thể thừa nhận rằng mình yêu họ đến chừng nào.

“Được rồi, đừng nói nữa. Ngủ đi, mai còn phải đi làm nữa.” Hần cúi đầu hôn nhẹ nàng một cái nữa, kéo nàng nằm xuống, xoay người tắt đèn.

Trong khoảnh khắc không gian trước mắt lại trở về một mảnh tối đen, Thi Ánh Diệp thấy mình như bị bóng tối nuốt gọn nhưng không giống như lúc trước, Ân Nghệ không còn quay lưng về phía nàng, không hề giữ khoảng cách với nàng. Hần đưa hai tay ra ôm chặt nàng vào lòng, tựa như ngày trước hai người họ đều ôm nhau đi ngủ vậy.

Ấm áp đã thay thế cái rét lạnh, mang theo một chút bất an, nàng từ từ chìm vào giấc ngủ, lúc này không hề có cơn ác mộng nào làm nàng chột tỉnh giấc nữa, chỉ có sự ấm áp, an tĩnh và yêu thương.

Nàng như cảm thấy ánh nắng của hừng đông.

After the hurricane comes to rainbow.

34. Chương 9.1

Trở lại vị trí công tác, Thi Ánh Diệp cảm thấy dường như không có gì thay đổi hết, sau đó lại cảm thấy mọi việc đều đã thay đổi hết rồi ấy.

Bởi vì những kẻ trước kia khinh thường hoặc xa lánh nàng bây giờ không dám có thái độ như trước, đối với cô lạnh lùng, cô lập nữa. Mà những đồng nghiệp nam thì vẫn như trước kia, vẫn giữ thái độ lễ phép giữ khoảng cách nhất định với nàng, về điểm này nàng thực sự hoài nghi Ân Nghệ có cảnh cáo gì bọn họ không vậy. Cuối cùng nàng đành đi tìm Khương Xảo Quân nói chuyện phiếm, chỉ có cô ấy là hoàn toàn không có thay đổi gì, không bởi vì cái danh tổng tài phu nhân của nàng mà phá vỡ mối quan hệ của hai người.

“Cậu cùng tổng tài làm lành rồi hả?”

Tại phòng pha cà phê Khương Xảo Quân buột miệng hỏi, không ngờ tới vừa nói ra lời này lại làm Thi Ánh Diệp trong nháy mắt kinh ngạc tròn con mắt.

“Cậu như thế nào mà biết hay vậy?” Nàng bật thốt lên hỏi.

“Xời ơi, so sánh với mấy hôm trước, khuôn mặt cậu hôm nay toả sáng, nhìn xem ai cũng đoán ra đấy.” Khương Xảo Quân cười gian xảo nhìn nàng. Mấy ngày trước Thi Ánh Diệp xuất viện về nhà nghỉ ngơi, cô nhìn Ánh Diệp vài lần mới phát hiện hình như vợ chồng bọn họ có chút vấn đề xảy ra thì phải. “Cảm giác thế nào?”

“Cái gì cảm giác thế nào?” Nàng không kịp nghĩ ngợi gì mà mặt đã đỏ dần lên, nhớ tới buổi vận động trên giường sáng nay cùng lão công.

“Uầy, mặt hồng như vậy, cậu đang nghĩ cái gì vậy?” Khương Xảo Quân chỉ chỉ vào mặt nàng cười cười.

“Đâu, nào có nghĩ gì đâu.”

“Còn nói không có, có muốn mình mang gương cho cậu coi không?” Khương Xảo Quân tiếp tục chọc Thi Ánh Diệp.

Thi Ánh Diệp nghiêm mặt trừng cô ấy. Đột nhiên sau đó, ánh mắt nàng ngưng tụ ở một chỗ, rồi trên mặt viết đầy ý nghĩ hắc ám, mỉm cười gian xảo.

“Cậu định làm gì?” Nụ cười quái dị của nàng làm Khương Xảo Quân đột nhiên chột dạ cảnh giác.

“Mình bắt quả tang rồi nhớ.”

“Cái gì?”

“Trên cổ cậu còn dấu hôn kia, nhưng cũng không chỉ có một vết nhá.” Thi Ánh Diệp hướng Xảo Quân nói một lèo rồi nhanh chóng lấy tay bịt chặt lỗ tai tránh tiếng hét kinh thiên động địa của cô ấy.

Lúc này người đỏ mặt chuyển thành Khương Xảo Quân, cô ấy vội vàng dựng cổ áo che đi cổ mình, mặt đỏ bừng phủ nhận: “Nào có?”

“Còn nói không có, có muốn mình mang gương cho cậu coi không?” Bây giờ thời thế đã thay đổi, Thi Ánh Diệp cười hì hì dùng ngay lời Xảo Quân lúc nãy chọc mình để chọc cô ấy, một chữ cũng không sót.

Khương Xảo Quân trừng mắt nhìn nàng, hai người đột nhiên phì cười, cười vui vẻ với nhau.

“Mình lúc nãy là muốn hỏi cậu trở về công việc cũ cảm giác như thế nào hả?” Cười đã rồi, Khương Xảo Quân mới trở lại vấn đề chính.

“Hả.” Thi Ánh Diệp hơi sững sốt một chút, sau đó rất ảo não trả lời: “Tốt lắm nha. Mình phát hiện bản thân không hề thích hợp làm một phế nhân ở nhà hưởng phúc a!” Nàng thè lưỡi làm động tác giả ói, thể hiện mặt quỷ.

“Sau này không cần lo lắng có người sẽ tìm cậu gây phiền toái nữa rồi nhỉ?”

“Đại khái là như vậy, nhưng mà niềm vui thích cũng giảm đi mất rồi.”

Khương Xảo Quân nghe vậy, cười thành tiếng:

“Cậu không phải là vì cái loại vui thú để cho kẻ khác khi dễ mình mà giấu diếm thân phận đấy chứ?” Cô hoài nghi nhìn Thi Ánh Diệp.

“Mình không có tự ngược như vậy.” Thi Ánh Diệp xem thường trả lời.

“Thế tại sao lúc bọn Lí Trân Nghi khi dễ cậu, cậu lại không nói toạc ra thân phận “Phu nhân” của mình?” Khương Xảo Quân tò mò.

“Bởi vì mình còn trẻ mà, làm sao có thể để hôn nhân ràng buộc được!” Nàng thở dài nói.

Khương Xảo Quân ngẩn ngơ, nhin cười không được nữa rồi: “Đừng có nói giỡn nữa! Rốt cuộc là vì sao?”

“Bởi vì mình không thích bị người khác coi như bình hoa, cũng không thích nghe thấy sau lưng mình người ta bàn tán Ân Nghê yêu mình cũng chỉ vì khuôn mặt đẹp dễ này. Mình thực sự ghét bị người khác coi thường, phải cho bọn họ thấy năng lực của mình. Đây vốn là bản tính kiêu ngạo của mình, vì thế mà chưa bao giờ có ý định nói với ai khác cả.” Thi Ánh Diệp nói hết suy nghĩ của mình.

“Mình chỉ có thể nhận xét là cậu trong ngoài không đồng nhất, bên ngoài rõ ràng nhìn rất nhu nhược mà bên trong lại kiên cường như thế a!”

“Bản tính vốn là như thế, mình cũng không có cách nào khác.” Nàng bắt đầu dĩ đáp “Không nhắc đến chuyện này nữa, mau khai ra cho mình, là ai để lại dấu hôn này, cậu lúc trước chả bảo chưa có bạn trai đấy thôi, chỉ có thâm mến một người? Nay đừng nói với mình tác giả của dấu hôn trên cổ cậu cũng là người ấy nhớ?”

Khương Xảo Quân nghiêm mặt nhìn nàng, khẽ gật đầu.

“Oa a!!!!!!!” Thi Ánh Diệp mắt mở cực lớn hét lên “Cuối tuần vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Bây giờ đã đến bước nào rồi, hôn cũng hôn rồi, cậu bây giờ nhất định nói lời phải giữ lời, mau khai hết cho mình.”

Thi Ánh Diệp khẩn trương thúc giục Xảo Quân.

“Ánh Diệp...”

“Không cho phép giấu diếm!” Nàng uy hiếp cô ấy.

“Cô đừng bức cô ấy nữa, tôi nói, là tôi.” Từ ngoài cửa vang lên một giọng nói quen thuộc.

Thi Ánh Diệp nhanh chóng quay đầu nhìn, chỉ thấy đứng đó là cấp trên của nàng Trần Tân Thành quản lí đang mỉm cười với nàng.

“Quản lí?!” Nàng nhện không được hai mắt trừng lớn như hai hòn bi ve, kinh ngạc thốt lên. Không thể tưởng tượng được người Xảo Quân thầm mến lại là anh ta, điều này thực là ngoài sức tưởng tượng!

“Xảo Quân hiện đang hẹn hò với tôi không biết tổng tài phu nhân có điều gì muốn chỉ giáo ạ?” Trần Tân Thành cố tình lờ ra vẻ mặt rất sẵn sàng nghe giáo huấn.

“Có, không cho phép anh bắt nạt cô ấy, làm cô ấy đau lòng, tôi sẽ hỏi tội anh!” Thi Ánh Diệp cũng không hề khách khí mà nói, trực tiếp cảnh cáo luôn.

“Xin tiếp chỉ.” Không nghĩ tới lại trực tiếp cảnh cáo như vậy, Trần Tân Thành cười khổ gật đầu, sau đó nhìn về phía bạn gái nói: “Em đã tìm được chỗ dựa vững chắc rồi a!”

“Đúng vậy, để xem sau này anh còn dám bắt nạt em nữa không đây?” Khương Xảo Quân lập tức cười ngọt ngào với hắn.

“Nào dám a!” Hắn khiêm tốn trả lời làm Khương Xảo Quân cùng Thi Ánh Diệp bấm bụng cười, nhện không được cười ha hả thành tiếng.

“Quản lí, anh đến tìm người hay tìm đồ uống hả?” Thi Ánh Diệp hỏi.

“Tìm người, tổng tài gọi cô đến văn phòng có chút việc đó.” Trần Tân Thành nhìn nàng trả lời.

“Tìm tôi làm chi?”

Trần Tân Thành nhún vai, mặt viết mấy chữ “tôi nào có can đảm hỏi việc ấy”

“Được rồi, tôi đi xem hắn tìm tôi có chuyện gì nha.” Thi Ánh Diệp phát tay, nhanh chóng bước ra ngoài, nhưng lúc bước ra tới cửa đột nhiên nhớ tới cái gì lại quay đầu nhìn hai người bọn họ, sau đó nhếch mép cười: “Bóng đèn cản trở đi rồi, hai người cứ tiếp tục bàn chuyện yêu đương đi nhớ!”

Nói xong, nàng khẽ cười rồi đi, nhanh chóng hướng văn phòng tổng tài đi tới.

35. Chương 9.2

Một khi thân phận của nàng đã công khai, thư kí Trương cũng không dám có thái độ vô lễ với nàng nữa, vừa thấy nàng liền vội vàng đứng bật dậy, cung kính chào nàng một tiếng “tổng tài phu nhân”

“Tổng tài tìm tôi có chuyện gì vậy?” Nàng cúi đầu hỏi cô ta.

“Tôi không biết. Để tôi gọi điện báo phu nhân đã tới ạ.”

“Thôi khỏi, tôi tự vào cũng được.” nín cười, Thi Ánh Diệp rảo bước tiến vào phòng, vừa đóng cửa, nàng thực không còn nhện được nữa, bật cười thành tiếng.

“Có chuyện gì mà em buồn cười như thế?” Ân Nghệ tò mò hỏi nàng.

“Phu nhân?” Nàng cười nghiêng ngả không ngừng được.

“Có chuyện gì thế?”

“Thư kí Trương vừa nãy lại dùng kính ngữ mà nói chuyện với em, xưng tôi gọi phụ nhân rất lễ phép!” Nàng tiếp tục nén cười nói, giọng nói vừa buồn cười vừa không thể tin được.

“Em là vợ anh, cô ta dĩ nhiên là nên thể hiện một chút tôn kính là đúng rồi, có gì mà ngạc nhiên dữ vậy?” Hấn vẫn thấy khó hiểu.

Đó là bởi vì anh chưa từng thấy thái độ của cô ta đối với em trước đây cho nên mới thấy khó hiểu như vậy thôi. Thi Ánh Diệp trong lòng thầm nghĩ, nhưng không có ý định nói cho hấn biết việc này, tránh để thư kí Trương chịu chung số phận giống như Lí Trân Nghi.

“Anh tìm em có việc gì vậy?” Nàng lắc lắc đầu bất đắc dĩ, tò mò hỏi hấn.

“Anh đã giải quyết hết công việc rồi, em có muốn chúng ta đi hưởng tuần trăng mật không?” Ân Nghệ mỉm cười nhìn nàng.

“Thật thế ư? Mấy ngày vậy anh?” trong khoảnh khắc nàng tròn con mắt, hưng phấn kêu lên.

“Hai tuần được không?” Hấn mỉm cười.

“Có thật không thế, hay là anh đang lừa em?” Nàng cảm thấy mình cao hứng hình như hơi bất thường thì phải.

Hấn cũng lắc đầu cười, kéo nàng ngồi lên đùi hấn, sau đó lôi từ ngăn kéo ra một tệp tài liệu du lịch đưa tới trước mặt nàng cho nàng tùy ý chọn: “Chúng ta có 14 ngày, đi Châu Âu du lịch cũng có vẻ được lắm, em thấy sao? Em muốn đi nơi nào đặc biệt không?”

“Oa, anh làm thế nào mà kiếm được đồng thông tin du lịch này thế?” Thi Ánh Diệp lật xem qua tờ giới thiệu, hào hứng hỏi.

“Anh gọi đến công ty du lịch thôi.”

“Vậy là anh đã một mình thực hiện kế hoạch này từ bao giờ hả?” Nàng quay đầu chất vấn hấn.

“Từ lúc chúng ta vừa kết hôn, cũng tại thời gian vừa rồi bận rộn quá nên chưa kịp nói cho em biết thôi.”

“Anh sợ em quá mức mong chờ mà thất vọng hả?”

“Ừ.”

“Cảm ơn anh.” Thi Ánh Diệp ôm chầm lấy hấn, nhẹ nhàng hôn hấn một cái sau đó nhìn hấn mà nói: “Không cần nghĩ sâu xa cho em như vậy đâu, đối với em chỉ cần anh đối xử tốt với em là đủ rồi!”

“Anh sẽ luôn luôn đối xử thật tốt với em!” Một cái hôn khẽ là không đủ, Ân Nghệ ghé sát vào nàng, ôn nhu mà triển miên hôn.

“Em yêu anh.” Nàng bật thốt lên.

Đột nhiên run lên, Ân Nghệ trong mắt tràn ngập niềm vui nhiệt tình kích động nói: “Em nói lại lần nữa xem.” Hấn hai mắt sáng lên, khẩn thiết yêu cầu.

“Em yêu anh!” Thi Ánh Diệp mỉm cười, lặp lại lần nữa.

“Cảm tạ ông trời!” Hấn đột nhiên nhắm mắt lại, cực nhỏ nói.

“Không cần khoa trương như vậy chứ?” Phản ứng của hấn khiến nàng bật cười.

“Em có biết anh đã yêu em vài năm rồi không?” Ân Nghệ mở to mắt, yêu thương nhìn nàng.

“Anh yêu em?” Nàng thực cảm thấy như nghẹt thở, khoảnh khắc đó dường như hoàn toàn quên mất vấn đề mấu chốt.

“Anh đã yêu em rất lâu rồi.” Hấn nhìn sâu vào mắt nàng, nồng đậm yêu thương.

“Rất lâu?” Nàng ngơ ngác nhìn hấn, không rõ ý của hấn là gì “Chờ một chút, anh vừa nói là “vài năm”, anh đã yêu em vài năm rồi?” Nàng ngạc nhiên tròn mắt lên nhìn hấn hoài nghi.

Bọn họ lúc gặp nhau tới lúc kết hôn chưa quá hai ngày, mà kết hôn đến nay cũng chưa tới hai tháng, hắn sao lại có thể nói ra những lời này cơ chứ? Chẳng lẽ trước đây bọn họ đã gặp mặt nhau rồi ư?

“Tính sơ sơ cũng là tám năm rồi, từ lúc em bắt đầu theo học tại học viện Sùng Đạo ấy.”

Nàng há hốc mồm cứng lưỡi nhìn hắn, kinh ngạc không nói lên lời. Tám năm?

“Thực kinh ngạc?” Ân Nghệ mỉm cười nhìn nàng.

Phải là kinh hãi chứ không phải là kinh ngạc.

“Không phải lúc em bắt đầu theo học thì anh đã tốt nghiệp được hai năm rồi sao?” Nàng thực không hiểu gì hết. Bởi vì hắn là học sinh năm thứ nhất mà nàng là học sinh năm thứ sáu, cho nên hai người tuy tuổi thực kém nhau năm tuổi nhưng so về năm học còn kém nhau sáu năm.

“Anh đã tốt nghiệp nhưng học đệ của anh thì chưa tốt nghiệp.”

“Vậy là sao? Em không hiểu gì cả?”

“Ý của anh là học đệ của anh cũng là một trong số những fan hâm mộ của em, ngay từ lúc em nhập học đã thích em rồi, sung bái em như nữ thần ấy. Mỗi lần anh cùng cậu ấy liên lạc, cho dù là viết thư, gọi điện thoại hay qua mail, đề tài của nó vĩnh viễn là em mà thôi, thế là anh ngày càng tò mò muốn biết em như thế nào.”

“Sau đó thì sao?” Nàng biết chuyện chưa dừng ở đó.

“Sau đó lúc anh có cơ hội trở lại Đài Loan, anh rốt cuộc cũng không nhịn được, lén chạy tới nhìn em một cái.”

“Lén?”

“Đúng. Anh đều là lén lén nhìn, cứ đứng đằng xa mà mê mải quan sát, tò mò dõi theo nhất cử nhất động của em, mà em thì chưa bao giờ phát hiện ra điều đó.”

“Anh đã từng rình coi, theo dõi em ư?” Thi Ánh Diệp cuối cùng cũng bùng tỉnh.

“Ấy, đừng nói khó nghe như vậy chứ, anh chỉ là không kìm chế được thôi mà. Cũng nhờ vậy mà anh mới phát hiện ra bộ dạng đáng yêu mà em không muốn cho người khác thấy.” Hắn nói xong chợt hướng nàng nhếch mép cười: “Bộ dạng lúc vướng phải dây điện của em thực đáng yêu.”

“Ông trời của tôi ơi!” Nàng nhin không được nhắm mắt lại oán thán.

“Như vậy cũng chẳng sao mà, so với bộ dạng nhu mì yếu điệu của em thì anh thích bộ dạng đanh đá giơ vuốt nhe nanh của em hơn nhiều.” Ân Nghệ an ủi nàng, nín cười nói.

“Thế mà lúc trước anh dám nói dối em là trúng tiếng sét ái tình?” Thi Ánh Diệp đột nhiên trợn to mắt, tức giận nhìn hắn.

“Thì đúng là anh vừa gặp em đã trúng sét mà, lần đầu tiên nhìn thấy ảnh em do học đệ gửi cho anh đã bị hấp dẫn rồi, về sau nhìn thấy em rồi thì càng thấy yêu thích hơn nữa. Cho dù là nhiều năm trước hay cái đêm nhìn thấy em khóc sưng hai mắt ở cục cảnh sát, anh cũng đều không còn là chính mình nữa nên mới quyết định tác chiến liền như thế.”

“Em mới không biết anh đã lên kế hoạch tám năm rồi đấy.” Nàng kháng nghị.

“Nếu không phải là chung tình thì sao anh tám năm liền trôi qua mà vẫn không thoát được lòng bàn tay của em đây?”

“thì dĩ nhiên là vì bộ dạng xinh đẹp động lòng người và sự thông minh sắc bén của em chứ sao.”

“Thế mà em cũng dám nói à.” Hắn cười thất thanh.

“Sao lại không chứ? Nếu không thì anh tự nói đi vì sao anh lại thích em như thế?”

“Đương nhiên là bởi vì em xinh đẹp động lòng người, thông minh và sắc bén chứ sao!” Hấn lập lại những gì nàng vừa “tự sướng”, muốn nhìn xem nàng có chút ngượng ngùng nào không, ai dè nàng nghe xong lại cực lì đặc ý, mặt vênh lên đến trần nhà mà tiếp tục.

“Chuyện, em đã nói mà.” Nàng đặc ý.

Ân Nghệ cũng bật cười khanh khách.

Thi Ánh Diệp không để ý đến hấn, với tay lấy tập giới thiệu địa điểm du lịch lật xem, Nhật , Thụy Sĩ, Anh, Đức, Pháp, Hy Lạp còn có Tiệp, Mỹ, Ai-len...bao nhiêu là lựa chọn, chọn cái nào bây giờ? (em cũng muốn được như chị ý)

Đến Nhật thưởng thức hồng trà cũng được lắm, lại có cơ hội ngắm hoa anh đào, một vẻ đẹp đặc trưng của đất nước mặt trời mọc.

Ồ, nhưng mà không được, bây giờ đã vào thu rồi, làm gì còn hoa anh đào mà ngắm nữa? Hay là đi ngắm cảnh rừng núi trùng điệp, sơn thủy hữu tình nhỉ?

Mùa thu thì đi nơi nào là thích hợp đây?

Xem rừng lá kim ở Canada được không nhỉ? Hơ hơ, mà muốn ngắm rừng thì chỗ nào chả có việc quái gì phải bay đến tận Canada làm chi cho mệt ==

Đang đau đầu, đột nhiên lá cờ màu xanh dương và trắng đan xen nhau đã hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của nàng.

Hy Lạp?

“Chúng ta đến Hy Lạp thử xem phòng ngủ đôi, một xanh, một trắng như trong tờ giới thiệu này nói xem sao nha!” Nàng đột nhiên quay đầu, lớn tiếng kêu lên.

Hấn nhìn nàng, ái muội nói: “Ồ nếu chúng ta vẫn ngủ chung một chỗ thì được.”

Thi Ánh Diệp mặt đỏ bừng lên, lấy cùi chỏ thúc vào bụng hấn.

“Úc!” Hấn đau quá lập tức kêu lên, sau đó giả vờ vô tội : “Anh đùa một chút cũng không được à?”

“Em đang nghiêm túc thảo luận vấn đề này với anh đấy.” Nàng trừng mắt cảnh cáo hấn, hai má ửng hồng làm người ta muốn véo một cái.

Ân Nghệ nhin không được, đưa tay kéo nàng lại gần, tiếp tục triền miên hôn, lúc sau mới hỏi lại: “Em muốn đi Hy Lạp?”

Nàng lại lừ mắt nhìn hấn đây là nơi công cộng mà, rồi ra sức gật đầu.

“Nghe nói mùa thu ở đó khí hậu mát mẻ, thiên nhiên tươi đẹp con người thân thiện, quan trọng là yên tĩnh không xô bồ náo nhiệt bon chen như nơi đây, anh thấy sao?” Trải qua nhiều chuyện nàng thấy chán ngấy sự tính toán âm mưu rồi.

“Em thích là được rồi.” Hấn sủng nịnh nói với nàng, sau đó đột nhiên cầm lấy tờ giới thiệu trên tay nàng, gật gù: “Hy Lạp cũng liên kết du lịch với một số quốc gia khác, nếu em thấy hơn mười ngày ở đó mà chán ngấy thì mình có thể đi du ngoạn ở các nước đo.”

“Vậy là sao?” Nàng không hiểu.

“Ở các nước có liên kết với Hy Lạp không cần mất thời gian xin visa.”

“Ý anh là chúng ta chỉ cần một cái visa là có thể đi rất nhiều nước du lịch sao?” Thi Ánh Diệp hai mắt sáng lên.

“Chỉ có các nước trong khối liên kết thôi.”

“Những nước nào vậy?”

“Cái này phải xem lại một chút, anh chỉ nhớ có Pháp, Đức, Tây Ban Nha, Áo nằm trong số ấy thôi.”

“Thật thế á?” Nàng hai mắt mở lớn, hưng phấn không thôi.

“Nếu như anh nhớ không lầm thì là như thế.”

“Em quyết định rồi, chúng ta sẽ đi Hy Lạp nha!” Hấn hưng phấn tuyên bố “Chúng ta sẽ xuất phát bao giờ vậy anh?”

“Đợi hộ chiếu và visa xong, chúng ta có thể đi bất cứ lúc nào.”

“Anh rời công ty lâu như thế liệu có việc gì không?” Nàng đột nhiên lại thấy lo lắng.

“Em nghĩ anh với em một tuần liền không nói chuyện với nhau mà lao đầu vào làm việc như điên là vì cái gì cơ chứ?”

“Anh vì tuần trăng mật của chúng ta sao?”

Ân Nghệ gật gật đầu.

“Em lại cứ nghĩ anh vì tức giận không muốn thấy mặt em nữa, cho nên mới tình nguyện chọn công việc ở lại công ty làm thêm giờ để đỡ phải về nhà cơ.”

“Ngốc thật!” Hấn nhẹ nhàng cốc nhẹ nàng một cái.

“Đúng rồi, em cũng thấy mình ngốc thật.” Thi Ánh Diệp thở dài lặn sâu vào lòng hấn.

“Hai ngày trước anh đã đến Tân Trúc.” Ân Nghệ đang ôm lấy nàng bỗng mở miệng nói, đột nhiên cảm thấy cả người nàng cứng ngắc lại.

Hấn vỗ vỗ lưng nàng an ủi.

“Anh đã nói chuyện với mẹ em rồi, bà ấy rất muốn gặp em, thực rất hối hận vì đã đối xử với em như thế. Bà ấy nói, bà ấy không dám mong em tha thứ, chỉ hy vọng một điều đơn giản nhỏ nhoi đó là em có thể trở về nhà một lần gặp mặt bọn họ một chút thôi, có được không?”

“Bà ấy còn nói, trong nhà không thiếu thứ gì, nếu em trở về không cần mang bất cứ quà cáp hay bất cứ thứ gì khác về, chỉ cần em về là đủ rồi. Bà ấy còn nói, em gái lớn của em tháng sau sẽ kết hôn, nếu em đồng ý tham gia hôn lễ này của cô ấy, thì cô ấy chắc chắn sẽ rất rất vui mừng, hai em của em thực sự rất mong nhớ em đấy.”

Thi Ánh Diệp nắc khẽ, rốt cuộc nhịn không được nữa bật khóc thành tiếng. Nàng cũng rất mẹ, rất nhớ các em, nhớ nhà, rất rất nhớ....

“Cuối tuần này anh và em trở về đó chứ?”

Nàng trầm mặc trong chốc lát, giọng nghẹn ngào khàn khàn đáp lại: “Vâng.”

Chương cuối

() ()

Buổi sáng sớm hai ngày sau, ngay khi những tia nắng đầu tiên của ngày vừa chiếu vào phòng Thi Ánh Diệp đã tỉnh giấc rồi. Cô bắn khoăn không hiểu do máu lưu thông không đều mà không ngủ được, tâm trạng thì đến tột cùng không hiểu nên gọi là hưng phấn, khẩn trương hay là bất an đây, bởi vì hôm nay nàng sẽ trở về nhà.

Sau năm năm bắt vô âm tín nay lại trở về, nàng suy nghĩ miên man mà cảm thấy có chút khiếp đảm. Ở đó có người thân nàng luôn mong nhớ, có những kỉ niệm đẹp, nhưng cũng có những tháng ngày đau khổ dằn vặt và quá khứ đau thương mà nàng đã chôn chặt sâu trong đáy lòng mình.

Năm năm, tuy mẹ nói rằng rất mong nhớ nàng, hy vọng nàng trở về, nhưng nói thật ra thì nàng vẫn cảm thấy sợ hãi. Nếu nàng trở về rồi mà lại thấy mẹ và hai em mình không cần thận che dấu nói những lời miễn cưỡng thì chắc nàng sẽ không thể chịu được mất.

Làm sao bây giờ, nàng càng nghĩ càng thấy sợ, hay là huỷ bỏ kế hoạch trở về Tân Trúc ngày hôm nay nhỉ? Đợi khi nào nàng thực sự bình tâm, chuẩn bị sẵn sàng tâm lí rồi trở về có được không?

Nàng đau đầu cân nhắc, trở mình liên tục, giãy dụa không ngừng, do dự mãi không quyết được.

“Trời đã sáng rồi sao?” Đại khái là nhờ sự quấy đạp liên tục của nàng mà người nào đó đã bị đánh thức, Ân Nghệ chào đón ngày mới mà giọng khàn khàn ngái ngủ, tay đưa ra kéo nàng vào lòng.

“Chúng ta hôm nay hay là không trở về Tân Trúc nữa nha? Hôm khác rồi đi?” Nàng xoay lưng lại với hắn và nói.

“Vì sao?” Hắn vẫn còn chưa tỉnh hẳn hỏi.

“Em vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng mà.”

“Chuẩn bị? chuẩn bị cái gì?”

Nàng đột nhiên trầm mặc không nói gì.

“Làm sao vậy? Em đang lo lắng điều gì thế?” Hắn rút cuộc cũng phát hiện ra điểm kì lạ của nàng, đưa tay xoay người nàng lại, đối diện với mình hỏi.

“Em không muốn thấy vẻ miễn cưỡng của ba người họ, dù sao trong lòng mẹ và các em em thì em vẫn chính là kẻ đã hại chết ba mà, không phải sao? Em—” Thi Ánh Diệp vẻ mặt u buồn nói với hắn.

“Không phải là do em, chẳng phải anh đã nói với em rồi sao, đó không phải lỗi của em mà?” Hắn nhanh chóng cắt đứt lời nàng.

“Em biết, nhưng có những nỗi đau trong tâm hồn không phải nói quên là quên được, nói lành là lành lại được, nếu mẹ và hai em cứ phải miễn cưỡng mà gặp em thì em thực không thể chịu nổi. Bây giờ em không thể đối mặt với điều đó được, không thể được.” Nàng bối rối lắc đầu.

“Em suy nghĩ nhiều rồi.”

Thi Ánh Diệp ra sức lắc đầu, hốc mắt cũng dần đỏ lên.

“Là anh chưa từng nhìn thấy ánh mắt đó thôi, ánh mắt lạnh lùng mà cả đời này em cũng không thể quên được, anh không hiểu đâu.” Nàng không thể kìm chế được nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Ân Nghệ ôm chặt lấy nàng vỗ về an ủi: “Em suy nghĩ quá thôi.”

“Không phải, anh không hiểu đâu.” Nàng lại ra sức lắc đầu, vẫn sụt sịt khóc.

Ân Nghệ nhú mày nhìn nàng chẳng biết phải nói sao để nàng không suy nghĩ lung tung nữa đây, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có cách là làm nàng phân tán sự chú ý mà thôi. Hắn đột nhiên xoay người nàng, bắt đầu hôn.

Nàng ban đầu chưa kịp nhận ra hắn đang ý đồ gì vì mãi suy nghĩ chuyện đau buồn trong quá khứ, cho nên đối với nụ hôn của hắn không có nhiệt tình đáp lại, nhưng sau rồi dần quên đi bởi những cái hôn nóng bỏng không ngừng của hắn hấp dẫn, nàng ôm chặt lấy cổ hắn để mặc cho hai tay hắn vẫn đang vuốt ve da thịt mình.

Hắn nhoẻn miệng cười trước sự nhiệt tình này của nàng, bắt đầu cởi bỏ dần lớp quần áo giữa hai người, miệng vẫn không lãng phí một phút giây nào, từ đôi môi nàng, hai má, rồi mí mắt, cái mũi, cằm, và cái cổ trắng nõn xinh xinh, bờ vai mảnh mai, và cuối cùng là những đường cong tuyệt mỹ, xinh đẹp mê người.

Động tác của hắn làm nàng khẽ rên rỉ thành tiếng, vòng tay qua đầu ôm chặt lấy cổ hắn, cả người hướng vào lòng hắn.

Tiếng của nàng cùng bộ dạng xinh đẹp gợi cảm làm hắn cũng chẳng còn suy nghĩ được gì nữa. Chính hắn vẫn biết nàng vốn gợi cảm mê người như vậy, lại ngày càng nóng bỏng, hắn vẫn thích nhìn thấy nàng như vậy.

Chẳng nghĩ ngợi nhiều chi nữa, động tác nhanh hơn, cứ như thế tiến vào, từ từ thưởng thức hương vị ngọt ngào của nàng.

Mồ hôi trên người ngưng kết, hô hấp ngày càng dồn dập, thoả mãn, không còn gì phải bận tâm suy nghĩ nữa, hai người họ tiếp tục rơi vào cái sự mờ ám đó không còn biết trời đất gì nữa.

Ngoài cửa sổ, mặt trời đang lên.

Sau một hồi dầy dụa rất lâu, Thi Ánh Diệp rốt cuộc vừa mới ăn xong cơm trưa đã bị Ân Nghệ lừa lên xe, xuất phát đến Tân Trúc.

Sắc mặt của nàng trắng bệch, cả người cứng ngắc, hai tay chấp lại cầu khẩn cứ như là chuẩn bị lên đoạn đầu đài không bằng vậy.

“Nào có đáng sợ như vậy, đừng lo lắng quá được không?” Ân Nghệ mỉm cười với nàng nói.

Nhìn nàng như vậy, hẩn trong lòng cũng không vui vẻ gì. Kỳ thật hẩn cũng đâu phải muốn bức bách nàng làm gì, chỉ là tâm bệnh cần tâm được mà thôi, nếu nàng vẫn tiếp tục chạy trốn không dám đối mặt với quá khứ thì sẽ vĩnh viễn không bao giờ thoát khỏi sự dày vò ám ảnh chôn chặt trong lòng. Hẩn không muốn nàng như vậy.

“Chồng à, em buồn nôn quá!” Thi Ánh Diệp đột nhiên mở miệng nói.

“Cái gì?” Ân Nghệ kêu lên sợ hãi, lập tức quay đầu nhìn nàng “Em không sao chứ? Đừng có dọa anh như thế chứ?” Hẩn khẽ vuốt khuôn mặt tái nhợt của nàng, vẻ mặt lo lắng.

“Chồng ơi, anh có thể dừng xe lại một chút không? Em buồn nôn thực đó.” Nàng nhăn nheo hỏi.

Hẩn không dám hai lời, lập tức chọn chỗ vắng xe dừng lại.

Xe vừa dừng lại, nàng lập tức đẩy cửa xe lao xuống, hướng ra bên ngoài mà nôn thốc nôn tháo.

“Ừa ~ ủa ~”

Ân Nghệ đánh xe tấp vào lề đường rồi vội vã nhảy xuống chạy tới bên cạnh nàng, lại thấy nàng không ngừng nôn mửa thì chân tay luống cuống không biết phải làm gì cho phải đây.

“Phải làm gì đây? Phải làm gì đây?” Hẩn bối rối, một tay vỗ nhẹ trên lưng nàng.

Nôn mấy lần liền vất vả lắm mới ngừng lại được.

“Em thấy sao rồi? Có đau ở chỗ nào không?” Hẩn đưa chai nước cho nàng, không biết là rốt cuộc nàng bị làm sao.

Nàng nhận lấy chai nước rửa tay, lau miệng, rồi uống vài hớp, mặt nhợt nhạt đứng dậy. Hẩn nhanh nhẹn chạy lại đỡ nàng.

“Bây giờ thấy sao rồi?” Hẩn khẩn trương lo lắng nhìn vẻ mặt tái nhợt nàng mà hỏi.

Nàng toàn thân không còn chút sức lực nào nữa, xụi lơ ngồi trong xe.

“Lúc trưa em có ăn nhầm cái gì mà anh chưa nếm qua không?” Hẩn hơi cúi người nhìn sắc mặt nàng nhúu mày hỏi, hoài nghi không biết có phải là ngộ độc thực phẩm không mà lại nôn dữ như vậy chứ?

Nàng lại lắc đầu, lúc trưa hai người cùng nhau nấu cơm rồi cùng nhau ăn, nàng quả thực chẳng ăn cái gì lung tung mà hẩn chưa có nếm qua cả.

“Vậy sao lại ra nông nổi này đây? Hay là ngộ độc thực phẩm rồi, để anh đưa em đi bệnh viện xem sao được không?”

Nàng gật gật đầu, một mặt là nàng thực sự cảm thấy không khỏe, mặt khác như vậy cũng có thể kéo dài thời gian đến Tân Trúc.

Ân Nghệ không nói nhiều lập tức đóng sập cửa xe, nhanh chóng nhấn ga quay đầu xe khẩn trương đi tìm bệnh viện. Đi dọc con đường này mãi, bọn họ mới tìm thấy một bệnh viện, Ân Nghệ vội vã đưa Ánh Diệp đi thẳng vào phòng chuẩn đoán.

“Có chuyện gì vậy?” Vị bác sĩ ngồi trực ở đó hỏi.

“Thưa bác sĩ, cô ấy nôn rất dữ ạ.” Hẩn nghiêm túc lo lắng vội trả lời.

“Bụng có đau không? Có bị tả không?”

“Không tả ạ.” Hấn thay nàng trả lời, quay đầu ôn nhu hỏi nàng: “Em có đau bụng không?”

Thi Ánh Diệp yếu ớt lắc đầu.

“Không bị đau bụng ạ.” Hấn quay đầu khẳng định lại một lần nữa với bác sĩ.

“Trừ nôn ra còn có chỗ nào không thoải mái không?”

Ân Nghệ lo lắng nhìn vợ mình chăm chú.

Chỉ thấy nàng lại lắc đầu lần nữa.

“Lần gần đây nhất có kinh là lúc nào?”

Nàng nghiêng đầu suy nghĩ, lúc này mới phát hiện ra “bạn tốt” này của nàng hình như đã lâu chưa thấy: “Dạ... Hình như là hai, ba tháng trước.”

Bác sĩ cười thần bí, quay sang đề nghị với bọn họ: “Tôi giúp hai anh chị làm thủ tục chuyển sang khoa sản nha, mời hai người qua bên kia làm giấy tờ đi.”

Trong khoảnh khắc Thi Ánh Diệp hai mắt mở lớn, Ân Nghệ phản ứng cũng không khác là bao.

Nàng có thai rồi.

Thi Ánh Diệp cúi xuống nhẹ nhàng vỗ lên bụng của mình, vẻ mặt hớn hởi, vừa kinh ngạc, hoảng hốt lại vui mừng, sung sướng, cảm giác cứ như trải qua một giấc mộng vô cùng đẹp, quên hết mọi buồn đau và phiền muộn.

Ân Nghệ tiếp nhận thông tin này có lẽ là khá hơn nàng một chút ít, trừ việc đi trong hành lang bệnh viện gặp ai cũng lớn tiếng khoe mình được làm cha rồi, mặt mày lúc đi ra ngoài luôn vui mừng cười ngây ngô như điên rồi ấy, nhưng mà ra đến xe hấn vẫn nhớ ra mục đích chính của bọn họ ngày hôm nay là phải đến Tân Trúc.

Chiếc xe chuyển từ tốc độ cao sang tốc độ cực chậm như bò trên đường cao tốc, rất từ từ bình tĩnh thông thả mà đi, cuối cùng rất lâu lâu sau mới đến được đích.

Hai người vừa mới xuống xe, đóng sập cửa xe lại thì cánh cửa gỗ cũ kĩ sờn đỏ của ngôi nhà trước mặt bật mở, Thi mẫu mang theo vẻ mặt khẩn trương, nôn nóng cùng chờ mong vội vã bước ra, phía sau còn có hai người phụ nữ trẻ tuổi vẻ mặt cũng như vậy khẩn trương.

“Mẹ.” Ân Nghệ lễ phép chào hỏi, miễn cưỡng kìm chế vẻ mặt cười ngây ngô không ngừng lại được của mình.

“Sao bây giờ các con mới tới? Mẹ còn tưởng rằng các con không muốn đến cơ.” Thi mẫu nói với con rể, nhện không được quay sang liếc trộm đứa con gái lớn của mình, đứa con đã năm năm bà chưa hề gặp mặt.

“Con xin lỗi, tại trên đường tới đây chúng con phải vào bệnh viện một chút.”

“Bệnh viện? Đã xảy ra chuyện gì vậy, hai con bị đụng xe sao? Có sao không, có bị thương ở chỗ nào không?”

Thi mẫu cuống quýt hỏi.

“Không phải đâu ạ.” Ân Nghệ giải thích, “Chỉ là trên đường đi Ánh Diệp thấy khó chịu nên con phải đưa cô ấy đến bệnh viện kiểm tra xem sao ạ.” Nói xong, hấn rất vui mừng thông báo: “Cô ấy có thai rồi ạ!” Vẻ mặt lại lâng lâng vui sướng cười ngây ngô.

“Có thai?” Thi mẫu ngơ ngác ngây ngẩn cả người.

Hai muội muội của nàng liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt lập tức vui vẻ hưng phấn hướng hai người họ ríu rít: “Chúc mừng hai người, chị cả, anh rể!!!”

“Cảm ơn.” Ân Nghệ ngoác mồm cười như không ngậm miệng lại được nữa.

“Ân Nghệ, con cũng thật là, sao không nói cho mẹ biết sớm việc tiểu Diệp mang thai hả? Nếu mẹ biết sẽ không bảo con đưa nó về đây, phụ nữ mang thai rất cần nghỉ ngơi đầy đủ, không thể đi lại mệt nhọc như vậy được con biết không?” Thi mẫu trấn tĩnh lại, vừa thao thao bất tuyệt giáo huấn cho anh con rể quý hoá này, vừa chạy lại tới cửa xe, cẩn thận đỡ lấy người con gái đang bước xuống xe.

“Tiểu Điệp, giờ con thấy thế nào rồi, còn khó chịu ở đâu nữa không? Nào, xuống xe, cẩn thận một chút. Mấy tên đàn ông vai u bắp thịt này thì làm sao biết phụ nữ chúng ta phải vất vả như thế nào cơ chứ, nếu con cảm thấy khó chịu ở đâu thì nhất định phải nói ra, tuyệt đối không được nhẫn nhịn, biết không?”

“Ăn cái gì cũng phải chú ý, những thứ kích thích thì nên ăn ít thôi, con trước kia rất thích ăn cà muối, bây giờ có thai rồi thì kiêng đi. Phải chú ý dinh dưỡng biết không? Không cần lao lực quá, đừng để bản thân mệt mỏi, muốn ăn cái gì thì cứ ăn, không sợ tốn kém gì cả, con biết chưa?”

Bên tai tiếng mẹ thao thao nói những lời quan tâm, tay cảm nhận hơi ấm của mẹ, trước mặt hai muội muội về mặt hối hận.

Thi Ánh Điệp hốc mắt lại dần đỏ lên, không kìm nén được nước mắt chậm chậm rơi xuống.

Cánh cửa gỗ màu đỏ quen thuộc, bức tường cũ kĩ quen thuộc, những người quen thuộc, sự quan tâm và ấm áp quen thuộc. Đây là nhà của nàng, chính là nhà của nàng.

“Ô...ô...ô...ô...”

“Xin lỗi con, mẹ thực sự xin lỗi con, mẹ xin lỗi.” Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Thi mẩu ôm chặt lấy con gái mà khóc. Đứng bên cạnh hai muội muội của nàng cũng bật khóc theo.

Ân Nghệ nhìn mấy người phụ nữ trước mặt mình khóc lớn mà có chút xấu hổ. Nhưng nhìn thấy vợ mình ôm mẹ mà khóc, vẻ mặt cô ấy vui mừng như vậy cũng thật đáng giá.

“Được rồi, được rồi, trước hết chúng ta phải vào nhà đã, đừng khóc ở đây nữa được không? Rất nhiều người nhìn thấy đấy!” Hấn tiến lại gần ôn nhu ôm nàng đứng dậy, nói đùa với mẹ vợ và hai em vợ một chút.

Nghe vậy, mẹ vợ cùng hai người em nàng, không, phải là cả bốn người đều sưng sột một chút, lập tức đưa tay gạt hết nước mắt, sau đó khoác tay nhau cùng vào nhà.

Vào đến nhà rồi, Thi mẩu vẫn cứ như vậy cẩn thận chăm chút cho Ánh Điệp đang mang bầu, sợ nàng bị ảnh hưởng đến thai khí. Cũng vì vậy mà khoảng cách năm năm hiểu lầm, oán hận tất cả đều được hoá giải hết, tan thành mây khói, không còn ai nhớ tới những ngày tháng đau buồn u ám kia nữa.

Suốt cả buổi tối, đề tài của bọn họ đều tập trung cao độ xung quanh việc dựng vợ gả chồng cho hai cô con gái yêu nhà họ Thi, Thi mẩu đem toàn bộ kinh nghiệm của thế hệ đi trước truyền lại cho con gái và các con rể, sợ mấy đứa nghe xong liền quên bống mất, bà còn bắt các con lôi hết giấy bút ra ghi chép lại.

Bữa tối, Thi mẩu nấu một bàn toàn những món Ánh Điệp thích ăn, ngoài việc tiếp tục buổi truyền giảng bí quyết gia đình ra, bọn họ còn mời thêm cả vị hôn phu của người em thứ hai – Ánh Hồng đến ăn tối cùng, còn có cả vị hôn phu của người em thứ ba – Ánh Tình đến nữa.

Trên bàn có đầy đủ màu sắc, hương vị các món ăn thơm phức, tiếng cười nói vui vẻ, có nam thanh nữ tú, cả nhà vui vậy, đầm ấm giống như ngày trước vậy.

Thi Ánh Điệp nhìn khung cảnh ấm áp trước mắt, miệng nở một nụ cười hạnh phúc, hốc mắt cũng dần dần lệ.

Giống như cảm nhận được sự xúc động của vợ mình, Ân Nghệ luồn tay dưới gầm bàn tới nắm chặt tay nàng. Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, hắn nở một nụ cười đầy yêu thương ấm áp trìu mến nhìn nàng.

“Lúc này mẹ có hỏi em xem tối nay chúng ta có muốn ở lại đây không? Anh nghĩ thế nào?”

Nàng nhẹ nhàng ghé sát vào tai hắn thì thầm, lo lắng hắn không quen ngủ nơi lạ.

“Em cứ làm như em muốn là được.” Tựa hồ như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, hắn đột nhiên mở miệng nói.

Nàng quái dị nhìn hắn, sau đó do dự một chút rồi lắc đầu: “Tân Trúc và Đài Bắc cách nhau không xa lắm, chúng ta muốn về lúc nào cũng được mà.”

Hắn mỉm cười gạt đầu, hoàn toàn không có vấn đề gì hết.

Ăn cơm xong mọi người lại quây quần bên nhau, tán gẫu một lúc lâu nữa, đến lúc thời gian không còn sớm nữa mọi người mới lục tục đứng dậy ra về. Chỉ vì mấy ngày lo lắng ăn không ngon ngủ không yên chuẩn bị

cho ngày về Tân Trú hôm nay mà Thi Ánh Diệp lên xe không bao lâu thì đã lăn ra ngủ mất tiêu, ngủ một mạch đến khi Ân Nghệ đang định ôm nàng bế xuống xe, thì nàng mới giật mình tỉnh giấc.

“Về đến nhà rồi hả anh?” Nàng mắt nhắm mắt mở hỏi.

Ân Nghệ mỉm cười gật đầu, lui ra từng bước để nàng tự mình bước xuống xe, sau đó mới dắt tay nàng chậm chậm từng bước vào nhà.

Tầm xong bước vào phòng ngủ, Ân Nghệ còn tưởng sẽ nhìn thấy vợ yêu của mình lăn ra ngủ say từ lâu rồi, không nghĩ tới Ánh Diệp không có ngủ mà tinh thần còn vô cùng sáng khoái, ngồi trên giường mà miệng vẫn không ngừng mỉm cười vui vẻ.

“Có chuyện gì mà em vui vậy?” Hấn nhẹ nhàng không gây tiếng động bước tới gần giường, giang hai tay ôm nàng kéo vào lòng.

“Anh biết không mấy ngày nữa là lễ kỉ niệm ngày thành lập trường Sùng Đạo đấy?” Thi Ánh Diệp dựa người vào hấn cười nói.

“Thế ư? Còn có vụ đó nữa sao?” Hấn đưa tay khê vén tóc nàng lên, tham lam hít lấy mùi thơm ngào ngạt mê hoặc trên người nàng.

“Chồng à có một việc này anh nhất định phải làm cho em đấy, trước hết là ngày hôm đó anh phải giao toàn quyền quyết định cho em.”

“Em định làm cái gì vậy?”

“Tham gia lễ kỉ niệm chứ sao.”

“Tham gia lễ kỉ niệm?” Hấn nhin không được nâng cằm nàng lên chăm chú nhìn: “Hằng năm em đều về tham dự à?”

“Không có, năm nay là năm đầu tiên mà.” Nàng mỉm cười bí hiểm.

“Em còn quên cái gì chưa kể với anh không?” Ân Nghệ hoài nghi hỏi, nhìn nàng mỉm cười có chút kì quái, nụ cười đó như đang có âm mưu gì vậy.

“Đúng a~” Thi Ánh Diệp trả lời, tiếp theo không nhin được cười một mình rất chi là sung sướng.

“Rốt cuộc là có chuyện gì mà buồn cười vậy chứ, em không định giải thích cho anh sao?” Hấn vẽ mặt sùng nịnh nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng.

“Em đang định nói với anh đây.” Nàng cười, lại hỏi tiếp: “Anh có biết lúc em học ở Sùng Đạo không, em có ba đối thủ không đội trời chung á?”

“Hình như là có chút ấn tượng thì phải?”

Một khi hấn đã biết rồi thì việc giải thích sẽ tiện hơn rất nhiều, nàng liền đem toàn bộ câu chuyện về cuộc gặp mặt đầy bất ngờ trên đường ba tháng trước kể hết cho hấn nghe từ đầu tới cuối.

Ân Nghệ nghe xong thì trợn mắt há hốc mồm, quả thực thật không thể ngờ rằng bốn mỹ nhân nổi tiếng cả trường bao nhiêu người hâm mộ mà lại trẻ con như thế, còn có thể nghĩ ra mấy chuyện dở khóc dở cười như vậy.

“Khi đó em dám mạnh miệng nói dối như thế cơ á, chẳng lẽ em không sợ đến ngày hẹn mà vẫn không tìm được sao?” Ân Nghệ hỏi.

“Chẳng phải em đã gặp được anh rồi đó sao, anh chính là ông trời hy vọng của em a~ rất giống với mẫu đàn ông mà em hằng mong ước!” Nàng nói xong, nhướn người lên hôn hấn một cái, sau đó lại đắc ý cười thoải mái: “Ha ha ha lần cá cược này em thắng chắc rồi!”

“Em làm sao mà biết được? Biết đâu hôm ấy cá cược tại quán cà phê chỉ có mình em nói dối, ba người kia đều nói thật cả thì sao đây?” Hấn tạt nguyên một gáo nước lạnh vào nàng, chỉ là suy luận logic từ thực tế mà thôi.

“cho dù là thế, em nhất định vẫn thắng a!” Thi Ánh Diệp tràn đầy tự tin.

“Vì sao?” Hấn khó hiểu nhíu mày hỏi.

“Bởi vì chồng của em không chỉ nhiều tiền, rất điển trai, lại thông minh, còn thực yêu em, mà quan trọng nhất là trong bụng em bây giờ còn có kết tinh tình yêu của đôi ta nữa ha ha ha...Bọn họ nhất định sẽ ghen tỵ đến chết mất, em không tin ba người họ còn có thể hạnh phúc hơn em nữa.” Nàng đắc ý cười.

“Cho nên vì chuyện này mà lúc này em mới ngồi một mình cười vui vẻ như thế sao?” Hấn giật mình hiểu ra.

“Còn cái gì khác nữa!”

“Em thật là đáng yêu quá!” Ân Nghiê khẽ cười một tiếng, nhin không được hôn nhẹ nàng một cái.

Hành động bất ngờ này của hấn làm Thi Ánh Diệp mặt khẽ đỏ dần lên.

“Tại sao tự dưng anh lại nói như vậy hả?” Nàng lừ mắt cảnh cáo hấn, có chuyện gì đó không tốt lành sắp diễn ra.

“Bởi vì em thực thực rất đáng yêu mà.” Hấn hôn nàng thêm một cái nữa, rồi một cái nữa, tiếp theo ôn nhu bế thốc nàng phóng lên giường, xoay người nằm lên trên nàng.

“uy!” Nàng sững sốt một lúc mới kêu lên thành tiếng, bởi vì nhìn vẻ mặt của hấn là nàng đã biết hấn định làm gì tiếp theo rồi.

“Yên nào.”

“Nhưng mà—“

“Anh sẽ cực kì cẩn thận mà, em yên tâm không làm tổn thương đến cục cưng của chúng ta đâu. Bác sĩ nói chuyện này cũng không cần kiêng kị mà.” Hấn nhìn nàng chăm chú, sau đó rất chuyên nghiệp từ từ tháo dần lớp áo ngủ mềm mại trên người nàng ra.

Hành động của hấn không khỏi làm nàng hô hấp nhanh hơn một chút, cả người cũng nóng dần lên.

Ngoài cửa sổ hoàn toàn tối mịt, đêm vắng lặng, trong phòng vợ chồng ân ái yêu thương, hạnh phúc như ngập tràn.

Phi lễ chó nhin.

[Toàn văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lao-cong-cua-toi-rat-nhieu-tien>